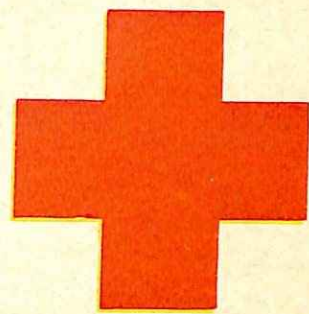


ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ



ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966



ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ

Στίχοι - Μουσική
ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΑΜΑΤΟΓΛΟΥ
Διδασκάλου ΑΜΥΓΔΑΛΕΑΣ-ΚΟΖΑΝΗΣ

Ρυθμός Έμβοτηρίου

1. Εἶ - σαι κό - ρη τῆς Ἑλ - λά - δος κύ - προ μας, πο -
3. Ἄ - γω - νί - στη - καν γεν - ναί - α, χύ - σαν αἰ - μα -

λύ πα - λιά - ὄ - μως σή - με - ρα δὲν σ' ἔ - χει στὴν δερ -
τα πολ - λά καὶ στὸ ἄ - γιο σου τὸ χῶ - μα νὰ δὲν -

μή της ἁγ - κα - λιά. 2. Ἄλ - λα - ξες πολλοὺς ἄ - φέν - τες
δρώσῃ ἁγ - γα - λιά. 4. Ἡ Μη - τέ - ρα μας Ἑλ - λά - δα,

μὰ δὲν ἄλ - λα - ξες καρ - διά - Ἑλ - λη - νες ὁ - τό - φιοι
κύ - προ μας σὲ καρ - τε - ρεῖ νάρ - δης μέσ' στὴν ἁγ - κα -

μεῖ - ναν τὰ πι - στά σου τὰ παι - διά, Ἑλ - λη -
λιά της σὰν δι - κό της πιά παι - δί, νάρ - δης

μεῖ - ναν τὰ πι - στά σου τὰ παι - διά.
μέσ' στὴν ἁγ - κα - λιά - της σὰν δι - κό της πιά παι - δί.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τοῦ, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ καὶ τὴν ἐπίτιμον
Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ - ΜΗΤΡΟΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 - 1941 • Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 21ον • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1091, ἄρθρον 6 : Διευθύνσεις Περιδοχοῦ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) - Ἐτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσπτ. Δρχ. 12. Ἐξωτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλοῦμεν θερμῶς : α) Τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν
ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ - CONTENTS

Σελίς	Page
ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ.:	
Αἱ ἱστορικαὶ περιοχαὶ τῆς Ἑλλάδος	2
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ: Χριστὸς ἀνέστη	4
ΔΗΜ. ΤΣΙΛΛΥΡΑ: Πάσχα στὰ Καλάβρυτα	5
ΕΥ. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ: Ἡ θυσία τῆς ἱερᾶς πόλεως	6
Ν. ΜΕΛΑΝΙΤΟΥ: Ἡ ἀγάπη	7
ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ: Τὸ ἀγαθὸ τῆς Εἰρήνης	8
ΙΩ. ΤΙΜΑΓΕΝΟΥΣ: Πρὸς Ἑμμάους	10
Α.Κ.: Ἡ Νίκη τῆς Σαμοθράκης	11
Κ. ΑΓΓΕΛΙΔΗ: Τὸ σωτήριον αἷμα	12
Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ: Ἀρχαῖες θρησκείες	13
ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Δυὸ καλὰς πράξεις	14
Θ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Πόλεμος	15
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.: Ἐκδόσεις	16
ΚΙΝΗΣΙΣ-ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	18
Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ } Ποιήματα	19
ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ }	
Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑ }	
ΑΛΚΗΣ ΓΟΥΛΙΜΗ: Τὸ αὐγὸ τῆς Ἀργυρούλας	20
Ν. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ: Ἡ θάλασσα ὡς πηγὴ πλούτου	22
Θ. ΣΠΗΛ.-ΑΧΑΙΟΥ: Τὸ Ἀσκληπιεῖον Ε.Ε.Σ. στὴν Λέρο	23
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἡ κοινωνικὴ πρόνοια κατὰ τὴν Ἐπανά- στασιν	24
Η. Ο. SWARTOUT: Ἡ ὑγεία	25
ΠΑΠΟΥ-ΓΙΑΓΙΑΣ: Ἑμμετρὲς συμβουλές	27
ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ	27
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	28
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ	31
ΓΙΑΝ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ: Ἀπολυγίσματα	31
ΕΚΤ. ΜΑΛΟ: Χωρὶς Οἰκογένεια	32
Α.Β.-Γ. ΣΤΑΜΑΤΟΓΛΟΥ: Στίχοι - μουσικὴ στὰ ἐ- σώφυλλα.	
CONSTANTINE GEORGACOPOULOS, President of the Hellenic Red Cross: Historical Areas of Greece	2
PAVLOS NIRVANAS: Christ Has Risen	4
DIM. TSILLYRAS: Easter at Kalavryta	5
E. P. FOTIADIS: The Sacrifice of the Sacred Town of Messolongion	6
N. MELANITIS: Affection	7
ANDR. KARANTONIS: Peace is Bliss	8
J. TIMAGENOUS: To Emmaus	10
A.K.: The Statue of Niki of Samothraki	11
K. ANGELIDIS: The Blood that saved a Life	12
A. PAPAPANAGIOTOU: Ancient Religions	13
SP. PANAGIOTOPOULOS: Two Good Deeds	14
TH. B. KONSTANTINOU: Poem	15
H.J.R.C. MOVEMENT IN PICTURES	16
H.R.C. and H.J.R.C. MOVEMENT and ACTIVITIES	18
N. PETIMEZAS - LAVRAS } Poems	19
ROMOS FILYRAS }	
L. PAPADIMAS }	
A. GOULIMI: Argyroula's Easter Egg	20
N. G. DIMITROKALLIS: The Sea as a Source of Wealth	22
TH. SPIL-AHAIOS: The H.R.C. «Asklepeion» Ho- spital at Leros	23
EDITOR'S: The Social Welfare during the War of In- dependence	24
H. O. SWARTOUT: Health	25
GRANDFATHER-GRANDMOTHER: Advice in verse	27
LAUGHTER	27
READERS' CONTRIBUTION	28
PUZZLES	31
YANNIS VLAHOYANNIS: Prose	31
HECT. MALOT: Without a Family	32
A.B.-G. STAMATOGLOU: Verse and Music in the Innercover	

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ ἑξωφύλλου μας εἶναι ἀντίγραφον
τοῦ περιφύλλου μεσαιωνικοῦ τῆς Μονῆς Ὁσίου Λουκᾶ. Τὴν φωτο-
γραφίαν, καθὼς καὶ τὴν δημοσιευμένην εἰς τὴν 5 σελίδα
(Καλάβρυτα), προσέφερεν εὐγενῶς εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν
Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος» ὁ καλλιτέχνης φωτογράφος κ.
Σπύρος Μελετιῆς.

ΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΕΡΙΟΧΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α' ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Τὸ περιοδικὸν μας διὰ τοῦ παρόντος τεύχους ἐγκαινιάζει μίαν σειρὰν ἄρθρων ἀναφερομένων εἰς τὰς ἱστορικὰς περιφερείας τῆς Πατρίδος μας. Δι' αὐτῶν θὰ γίνεταί μία σύν-



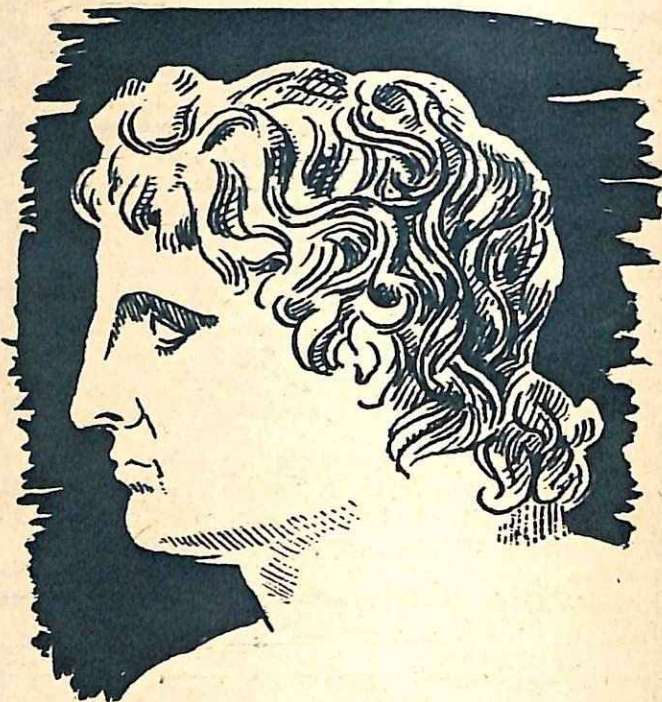
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

τομος ἱστορικῇ ἀνασκόπησις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ περιλαμβάνονται γεγονότα προκαλοῦντα τὸ συνεχές ἐθνικὸν ἐνδιαφέρον, θὰ παρέχονται στοιχεῖα λαογραφικά, θὰ καταχωροῦνται ἀποσπάσματα ἀπὸ ἐντυπώσεις ἐκ περιηγήσεων διασήμων ἀνδρῶν καὶ θὰ προβάλλεται ὁ δημιουργικὸς παλμὸς ἐκάστης ἐπαρχίας, ὁ συμβάλλων εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὴν περαιτέρω συνέχισιν θὰ ἀναλάβουν μετ' ὀλίγα ἔτη οἱ νεαροὶ Ἕλληνες Ἐρυθροσταυρίται.

Θὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν μας, τὸν ἔνδοξον καὶ ἀκατάβλητον Ἀκρίταν τοῦ ἔθνους μας ὅστις φρουρεῖ ἀπὸ αἰῶνων τὰ βόρεια σύνορα τῆς Πατρίδος μας καὶ ἐπὶ τριᾶκοντα περίπου αἰῶνας δημιουργεῖ πολιτισμούς, ἀποκρούει εἰσβολὰς βαρβάρων, ἀνα-

δεικνύει Μεγάλους Ἄνδρας, τιμᾶται μὲ τὴν περιοδείαν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, καθίσταται φρούριον ἀκαταμάχητον τῆς χριστιανικῆς Πίστεως καὶ συνεχῶς προοδεύουσα συμβάλλει πολυτίμως εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀποτελοῦν εἰσαγωγὴν τῆς νέας προσπάθειας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος, θὰ ἀναφέρωμεν ἱστορικὰς τινὰς προσωπικότητας καὶ γεγονότα συνδεόμενα μὲ αὐτάς, ἵνα δοθῇ μία πρώτη εἰκὼν τῆς ἀνεκτιμήτου σημασίας τῆς Μακεδονίας ὡς ἀρχαιοτάτου Κέντρου φυλετικῆς ἀκμῆς καὶ ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Ἀναφέρωμεν ἐν πρώτοις Μεγάλους Ἄνδρας, τῶν ὁποίων ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη ὄχι



ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

μόνον δὲν ἐσκιᾶσθαι ἀπὸ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀποκτᾷ συνεχῶς μεγαλειτέραν ἀκτινοβολίαν φωτίζουσιν ἀκόμη ὁλόκληρον τὴν σύγχρονον Ἀνθρωπότητα.

Ὁ Σταγειρίτης Ἀριστοτέλης, ἀντάξιος μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ δημιουργὸς τῆς περιπατητικῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, καθορίζει τὰς Ἐπιστήμας, θεμελιώνει τὴν λογικὴν καὶ κληροδοτεῖ εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα φι-

λοσοφικὸν σύστημα περὶ τὸ ὁποῖον στρέφονται αἱ πνευματικαὶ προσπάθειαι πλείστων μεγάλων διανοητῶν τῶν ἐπομένων αἰώνων, ἐπηρεαζομένων ἀπὸ τὸν ὑπαρκτικὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν στηριζόμενον εἰς τὴν λογικὴν ρεαλισμὸν του, ὃν ἀντέταξεν εἰς τὴν περὶ Ἰδεῶν μεταφυσικὴν καὶ μυστικὴν θεωρίαν τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου του. Διδάσκαλος ὁ ἴδιος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐδίδαξεν εἰς αὐτὸν τὴν θεωρίαν τοῦ «εὖ ζῆν» καὶ ἐξώπλισε τὴν ψυχὴν του καὶ τὸ πνεῦμα του μὲ τοιαύτας Ἀρχὰς ὥστε ν' ἀποβῇ οὗτος ὁ μέγιστος τῶν Στρατηλατῶν τῆς οἰκουμένης, ὁ ἐκπολιτιστῆς τοῦ τότε γνωστοῦ Κόσμου, ὁ μεταδώσας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν Φιλοσοφίαν εἰς τοὺς Ἀσιατικούς Λαοὺς καὶ προπαρασκευάσας οὕτω τὴν διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς ὁποίας τὰ τρία τῶν Εὐαγγελίων ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἡ Μακεδονία μετὰ Χριστὸν τιμᾶται μὲ τὴν περιοδείαν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, ὅστις ἰδρύει τὰς πρώτας ἐν Φιλίπποις καὶ Βερροίᾳ Ἐκκλησίας.

Δοξάζεται μὲ τὴν ἀκλόνητον πίστιν καὶ τὸ ἀκατάβλητον θάρρος τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τέκνου, πολιούχου καὶ ἐλευθερωτοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, Μεγάλου ὑπερμάχου ἐν κινδύνοις τῆς Οἰκουμένης. Ἀκτινοβολεῖ μὲ τὴν Μακεδονικὴν Δυναστείαν, ἡ ὁποία ἐπὶ 150 ἔτη ἀνέδειξε μεγάλους Ἀυτοκράτορας ἐξασφαλίσαντας ὑπὲρ τῆς Βυζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας μίαν θαυμαστὴν ἐπέκτασιν καὶ αἵγλην ἀσύγκριτον.

Εἶναι ἡ Δυναστεία, ἡ ὁποία ἡδραίωσε τὴν παρὰ τοῦ Λαοῦ ἀναγνωρισθεῖσαν νομιμότητά της, ἀπέκτησεν ἰσχυρὰς ρίζας ἐξ ὧν προήλθον ὑπέροχοι βλαστοὶ καὶ καθιέρωσε τοὺς «πορφυρογεννήτους» τῆς Οἰκγενείας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Δυναστείας τῶν Μακεδόνων θρασεῖς βάρβαροι εἰσβολεῖς ἐξώσθησαν ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς Ἀυτοκρατορίας ἡττηθέντες κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖους Ι καὶ ΙΙ. Ὁ Ἄθως ἀνεδείχθη εἰς «Ἅγιον Ὄρος» καὶ ἀπέβη κιβωτὸς τῆς ἀπαρασαλεύτου ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας Παλάδιον τῆς Ἐθνικῆς μας συνειδήσεως.

Εἰς τὰ προσεχῆ ἄρθρα θὰ προβληθῇ λεπτομερέστερον καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδικὸν ἐκλεκτὸν Συνεργάτας τοῦ Περιοδικοῦ μας ἡ Μακεδονία μας. Ὁ ὑπογραφόμενος, εὐτυχῆσας νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸν Στρατὸν ὅστις ὑπὸ τὸν Στρατηλάτην Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ τὸν μεγα-

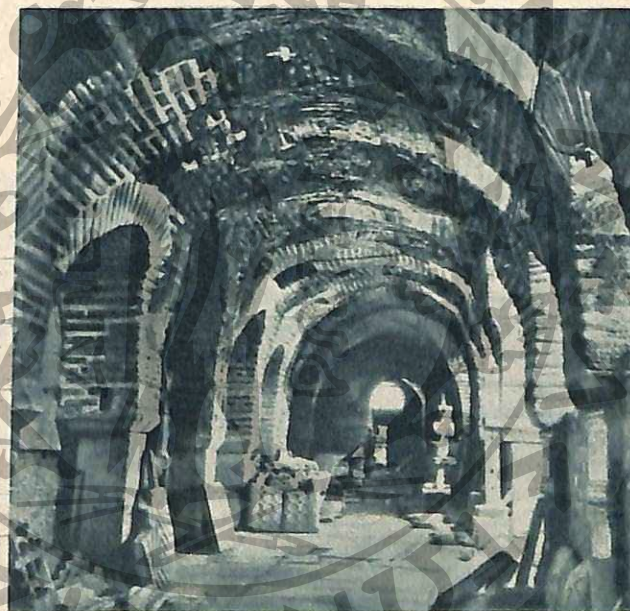
λοφυῇ Πρωθυπουργὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον εἰσῆλθεν τὸ 1912 ἐλευθερωτὴς εἰς τὴν σημερινὴν συμπτωτεύουσαν Θεσσαλονίκην, τὴν Πόλιν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν τιμωμένην διὰ τῆς ἑορτῆς Του, τὴν 26 Ὀκτωβρίου, διατηρεῖ πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του τὸ δράμα τῶν μέχρι τότε ὑποδούλων



ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἀδελφῶν Μακεδόνων, οἱ ὁποῖοι ὑπεδέχθησαν ἐν ἐξάλλῳ χαρᾷ καὶ μὲ ἐκδηλώσεις ἀπαραιμίλλου πατριωτισμοῦ τὸν Στρατὸν μας καὶ ἔκτοτε ΠΙΣΤΕΥΕΙ, εἰ δυνατόν περισσότερον, εἰς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῶν Μακεδόνων, τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς των.

ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ



Ἡ κρύπτη τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλίας.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

«Ἡμεῖς εὐδοκίμεθα εἰς τὰ ἔσχατα ἡ ἐλπίς ὅμως πρὸς τὸν Θεὸν δὲν εγκαταλείπει ἡμᾶς καὶ θὰ πράξωμεν τὸ καθήκον μας. Ἐὰν ἀπολέσωμεν τὰ πάντα, δὲν θὰ ἀπολέσωμεν τὴν τιμὴν».
(Ὁ μηχανικός τοῦ φρουρίου Μιχαὴλ Κοκκίνης πρὸς τὸν Διονύσιον Ρώμαν).

ΚΑΤΑ τὴν νύκτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην τοῦ μηνὸς τούτου συμπληρώνονται 140 ἔτη ἀπὸ τῆς Ἐξόδου, ἡ ὁποία ἐσήμανε τὴν πτώσει τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ «προστυγίου τῆς Ἐπαναστάσεως» ὅπως τὸ ὠνόμαζαν οἱ σύγχρονοι. Τὸ ἄσχημον ἕως τοῦ 1824 Μεσολόγγι διεφθάρκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅταν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀφῆκεν ἐκεῖ τὴν τελευταίαν πνοὴν ὁ Βύρων, τοῦ ὁποίου αἱ τελευταῖαι λέξεις ἦσαν ἡ κόρη του καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν στρέφεται ἔντονος πρὸς τὸ Μεσολόγγι ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν πολιορκίαν του τῷ 1825, καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1826. Τὴν «Ἱερὰν Πόλιν», ὅπως δικαίως θὰ ὀνομασθῇ κατόπιν, πολιορκεῖ στενότατα ἀπὸ θαλάσσης ἰσχυρὸς τουρκικὸς στόλος, ἀπὸ ξηρᾶς δὲ μὲ πολλὴν στρατὸν καὶ ἀφθονα ἐφόδια ὁ ἀριστος τῶν στρατηγῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ Ρεσίτ πασᾶς, ὁ ἐπιλεγόμενος Κιουταχῆς ἀπὸ τὴν πόλιν Κιουτάχιν τῆς Ἀσιατικῆς Ἑλλάδος — τὸ ἀρχαῖον Κοτύαιον — τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἄλλοτε λαμπρὸς διοικητής. «Ἡ τὸ Μεσολόγγι ἡ τὸ κεφάλι σου» εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Κιουταχῆν ὁ Σουλτάνος.

Ἡ κρατερὰ ἄμυνα τῶν Μεσολογγιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολεμιστῶν ποὺ εἶχαν συρρεῦσει ἐκεῖ, φθάει τὰ ὅρια τοῦ μῦθου. Ὁ Κιουταχῆς περιέρχεται εἰς δυσχερῆ θέσιν. Καὶ θὰ προστεθῇ ὁ ἕως τότε καταστρέφων τὴν Πελοπόννησον Ἱμπραήμ, ὁ υἱὸς τοῦ σατράπου τῆς Αἰγύπτου Μωχάμετ Ἀλῶ, περιφνημος πολέμαρχος, ὁδηγῶν πολυάριθμα καὶ ἀριστεύοντα ἐξοπλισμένον στρατόν, τὸν ὁποῖον συνεχῶς ἐξεπαίδευαν Γάλλοι ἀξιωματικοί, ἀπομάχοι τῶν Ναπολεοντείων πολέμων. Ἀλλὰ τὸ Μεσολόγγι — «κλειδὶ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μοριάς κολώνα» — κρατεῖ ἐν μέσῳ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ θανάτου Ἑλλήνων καὶ ξένων. Τέλος θὰ πέσῃ. Ὅπως ψάλλει ὁ σύγχρονος τῆς Ἐξόδου Γερμανὸς φιλέλλην ποιητής, ὁ Γουλιέλμος φὸν Μύλλερ, «θὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς!»

Ἡ πτώσις ὅμως αὐτὴ ἐσήμανε τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἑλλάδος. Διότι ὠδήγησε τοὺς Ἕλληνας εἰς συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν τῶν ἀπέναντι τοῦ Ἀγῶνος ποὺ κατέφερε. Ὁδήγησεν ὅμως καὶ τοὺς ξένους πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐντιμὸν τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας. Διότι κατέδειξε ὅτι χάσμα χωρίζει τὸν δυνάστην ἀπὸ τὸν δυναστευόμενον, χάσμα ἀδιέλευτον. Διότι ἡ ἀνάληψις τοῦ Μεσολογγίου εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑπῆρξε, μετὰ τὸν δαυλὸν τοῦ Κανάρη εἰς τὴν Χίον, τὸ δεύτερον ἑλληνικὸν μεγαλοῦργημα, τὸ μεγαλοῦργημα τῶν «Ἐλευθέρων Πολιορκημένων», ποὺ συνετέλεσε ὅσον καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀναζωπύρῃσιν τοῦ Φιλελληνισμοῦ.

«Δικαιοῦται νὰ ἔχη κανεὶς ὅποιαν γνώμην θέλει περὶ τῶν Ἑλλήνων — ἔγραφεν, ἐνῶ συνεχίζετο ἀκόμη

ἡ πολιορκία, ὁ Γκέντς, ὁ φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Μέττερνιχ — ἀλλὰ κανεὶς δὲν διαβάσει χωρὶς διαφέρειν καὶ κάποιαν συμπάθειαν τὰ ἀποσπάσματα ἡμερολογίων τῆς πολιορκίας. Καὶ φίλοι καὶ ἐχθροὶ ὁμολογῶν — συνεχίζει ὁ Γκέντς — ὅτι ἡ ἄμυνα τοῦ Μεσολογγίου, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, εἶναι πράγματι ἔργον ἡρώων». Καὶ ὁ Ἱμπραήμ ἔλεγεν εἰς τὸν Γάλλον ναύαρχον Δερινῶ, τὸν γνωστόν μας καὶ ἀπὸ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου: «Βλέπεις πῶς λειώνει τὸ χιόνι αὐτὸ εἰς τὰ βουνά; Ἔτσι θὰ ἐλειώναμε καὶ ἐμεῖς ἂν τὸ Μεσολόγγι ἐλάμβανε τροφὰς διὰ τρεῖς ἀκόμη ἐβδομάδας». Καὶ ἄς σημειωθῇ, ὅτι τελευταία ἡμέρα χαρᾶς διὰ τὸ Μεσολόγγι ἦτο ἡ 16 Ἰανουαρίου τοῦ 1826, ὅταν ὁ ἀτρόμητος θαλασσομάχος Ἀθανάσιος Μιαούλης, ἀφοῦ ἐπυρπόλησε τουρκικὴν φρεγάταν ἔξω τοῦ Μεσολογγίου, ἐτροφοδότησε διὰ δύο μῆνας τὴν πεινῶσαν φρουρὰν καὶ τὴν πόλιν. Καὶ ἐπερίμεναν τοὺς ἥρωας ὡς τροφὴ οἱ σκύλοι, οἱ γάτοι, οἱ ποτικιοί, τὰ σκουλήκια, τὰ δέρματα ζώων, τὰ θαλάσσια φύκη: «Τὰ μάτια ἡ πεῖνα ἐμαύρισε», — ψάλλει ὁ Σολωμός.

Ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἐπύκραινε τοὺς ἡμιθέους ἡ ἀδιαφορία τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης καὶ μάλιστα ἡ ἐνίσχυσις ποὺ ἔδιδεν εἰς τοὺς πολιορκητάς: Ἐνίσχυσις εἰς ἀξιωματικούς, εἰς ἐθελοντάς, εἰς τροφὰς, εἰς πυρομαχικά. Εἰς ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἐκλεκταὶ Ἑλληνίδες — ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεοφίλου Καίτη Εὐανθία, ἡ κόρη τοῦ Ἰακώβου Τομπάζη Μαρία, ἡ κόρη τοῦ Ἀναστασίου Τσαμαδοῦ Βασιλική, ἡ σύζυγος τοῦ Γεωργίου Σαχίνη Ἑλένη καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντωνίου Μελιδῶνη Εἰρήνη — ἔστειλαν πρὸς τὰς φιλελληνίδας τῆς Εὐρώπης διεβεβαίωσαν, ὅτι καμμία δυστυχία, οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος τῶν οἰκείων τῶν δὲν λυπεῖ αὐτάς βαθυτέρα ὅσον ἡ ἀπανθρωπία πρὸς τὸ μαχόμενον ὑπὲρ ἐλευθερίας Γένος πολλῶν ἀπὸ ἐκείνων ποὺ καυχῶνται ὅτι ἐγεννήθησαν εἰς τὸ κέντρον τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης.

Καὶ εἰς τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικά», τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἐφημερίδα τοῦ Μεσολογγίου ποὺ ἐξέδιδεν ὁ Ἑλβετὸς φιλέλλην Μάγερ — φονευθεὶς εἰς τὴν Ἐξόδον — θὰ συναντήσωμεν, εἰς τὸ φύλλον τῆς 3 Φεβρουαρίου τοῦ 1826, σφοδρὰν διαμαρτυρίαν διὰ τὰς ἀκάμπτους καρδίας τῶν διπλωματῶν τῆς Εὐρώπης: «Ἀλίμονον ὅμως! κατέστησαν σιδηροὺς τοὺς βραχίονάς μας καὶ ἔδωσαν νέαν καρτερίαν εἰς τὰς ψυχὰς μας ὅχι ἡ ἀπελπισία ἀλλ' ἡ ὑπερ τῆς Πατρίδος μας ἀγάπη, ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ ἔρως καὶ ἡ σταθερὰ μας τελευταῖον ἀπόφασις τοῦ νὰ ζήσωμεν Χριστιανοὶ ἐλεύθεροι εἰδεμὴ νὰ χαθῶμεν. Τὸ ὀχύρωμά μας κατεστράφη, αἱ οἰκίαι μας ἐκηρημίσθησαν, οἱ ἀδελφοί μας ἐτάφησαν, ἀλλ' ἡ ἐνδοξος σημαία τοῦ σταυροῦ μένει καὶ κυματίζει ἐπάνω εἰς τὰ εἰρηναῖα καὶ εἰς τοὺς τάφους. Τὰ στήθη μας εἶναι οἱ νέοι προμαχώνες καὶ ἡ σταθερὰ μας ἀπόφασις τοῦ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὲρ Πατρίδος τὸ μόνον μας ὄπλον... Εἰς τόσας ἐχθρικές (Συνέχεια στὴ σελίδα 15)

Η ΑΓΑΠΗ

(ἀπόσπασμα)

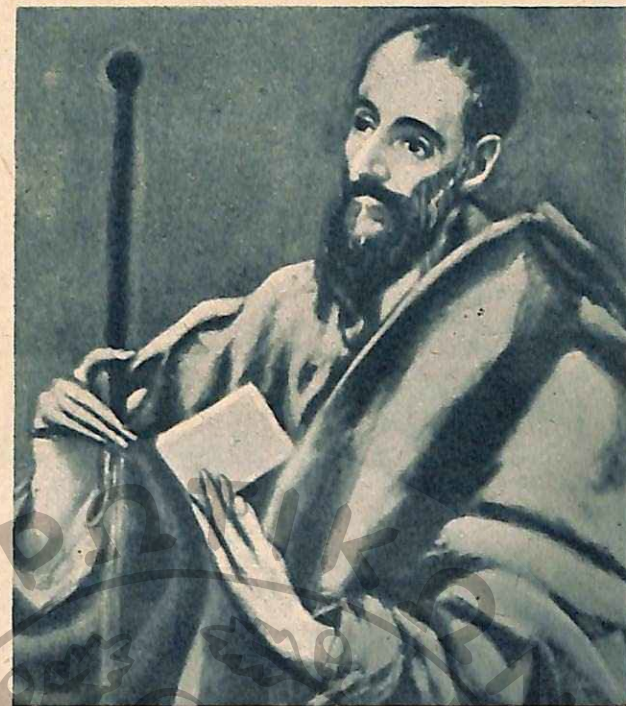
Ἡ ἀγάπη εἶναι εὐχάριστος συγκίνησις, τῆς ὁποίας λαμβάνει πείραν τὸ ἄτομον, ὁσάκις ἕτερον πρόσωπον, ἀλλ' ὄχι σπανίως καὶ πρᾶγμα, προκαλεῖ εἰς αὐτὸ διὰ διαφόρους λόγους ψυχικὴν ἱκανοποίησιν καὶ χαράν. Τῆς ψυχικῆς δὲ ταύτης ἱκανοποιήσεως ἐπακολούθημα εἶναι ἡ στοργή, τὴν ὁποίαν δεικνύει τὸ ἄτομον πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης, ἡ προστασία, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς αὐτό, ἡ προσπάθεια πρὸς χαροποίησιν αὐτοῦ, ὁ ἐπαινος αὐτοῦ, ἡ καλωσύνη, μετὰ τῆς ὁποίας φέρεται πρὸς αὐτό, ἡ ἐπιθυμία συγχῆς μετ' αὐτοῦ ἀναστροφῆς, καὶ ἄλλα πολλά. Τοιαύτης οὐσῆς τῆς ἀγάπης, αὕτη ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ μίσους, τὸ ὁποῖον εἶναι δυσάρεστος συγκίνησις προκαλουμένη ἐκ τῆς ἀπαρεσκευίας ἢ ἀποστροφῆς, κ.λ., προσώπου τινὸς δι' ἕτερον.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προέλευσιν τῆς ἀγάπης ἐπίσης δὲν ὑπάρχει σύμπτωσις ἀντιλήψεων μεταξὺ τῶν εἰδικῶν. Οὕτω τινὲς ἐκλαμβάνουν τὴν ὥθησιν πρὸς ἀγάπην ὡς ἔμφυτον τάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐξωτερικῶν παραγόντων. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ συγκίνησις εἶναι στενότατα συνυφασμένη μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ὑπάρχει εἰς ἕκαστον ἐν λανθανούσῃ μορφῇ πρὸ πάσης ἐμπειρίας. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη, λ.χ., ὡς δύναται τις εὐκόλως νὰ διαπιστώσῃ, ὑπάρχει εἰς τὴν γυναικα πρὸ τῆς ἀποκτήσεως ὑπ' αὐτῆς τέκνων ἐκδηλουμένη συνήθως κατὰ τρόπον ἀόριστον καὶ γενικόν. Μετὰ τὴν ἀπόκτησιν ὅμως τέκνων ἡ μητρικὴ ἀγάπη, ἐπειδὴ πλέον ὑπάρχει τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, τὸ τέκνον ἢ τὰ τέκνα, ἐκδηλοῦται ἐντονώτερον καὶ κατὰ τρόπον πλέον συγκεκριμένον. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄς περιπτώσεις ἡ γυνὴ δὲν εὐτυχῆσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνον, πάλιν ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶναι παρούσα εἰς αὐτὴν ἐπιβάλλουσα ποικίλας ἐκδηλώσεις, τῶν ὁποίων αὕτη ἄλλοτε ἔχει συνείδησιν καὶ ἄλλοτε ὄχι, εἰς πολλὰς δὲ περιπτώσεις ἡ μητρικὴ ἀγάπη τῶν γυναικῶν τῶν μὴ ἀποκτησασῶν τέκνα καθίσταται αἷτιον παρεκκλίσεως αὐτῶν ἐκ τῆς ὁμαλότητος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι δύναμις ὠθοῦσα τὸν ἄνθρωπον, δοθείσης τῆς φύσεώς της, εἰς σκέψεις εὐγενεῖς καὶ πράξεις γενναίας. Ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑπ' ἀγάπης ὠθηθέντες ἐπέτελεσαν ἔργα προκαλέσαντα τὴν γενικὴν ἐπιδιοκίμασιν ἢ ἀκόμη καὶ τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Τοιαῦτα δὲ ἔργα δὲν προῆλθον μόνον ἐκ μεγάλων προσωποποιήσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὸν πολλὸν λαόν, προσέτι δὲ καὶ ἐκ ἐφήβων καὶ παιδων, καθότι πᾶν ἔργον ἐκτιμᾶται πρωτίστως βάσει τῶν κινήτρων, τὰ ὁποῖα ἄγουν τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ. Οὕτως εἶναι δυνατὸν ἀσήμαντοι φαινομενικῶς πράξεις νὰ περιελθῶν μεγάλην ἀξίαν διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἶναι ἀποτελέσματα ἀγάπης καὶ καλωσύνης τοῦ ἐπιτελέσαντος ταύτας. Ἐνεκα τῶν ἐπακολούθημάτων τῆς τούτων ἢ ἀγάπης δικαίως ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τῶν

ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον ὡς συγκίνησις ἀσκοῦσα μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, ὡς κίνητρον ὁδηγῶν εἰς ἐξευγενισμόν καὶ πρόοδον αὐτοῦ. ¹

Κατὰ δὲ τὴν σύγχρονον ψυχολογίαν ἡ ἀγάπη εἶναι διὰ τὸν παῖδα κυρίως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐφήβον μέχρι μεγάλου βαθμοῦ, πρωταρχικὸς παράγων διὰ τὴν ὁμαλὴν σωματικὴν, καὶ ἰδίᾳ τὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Ὁ παῖς, ὅστις ἀγαπᾶται πρὸ παντὸς ὑπὸ τῶν νέων του, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων προσώπων, ὡς εἶναι



ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
Δ. ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΥ (ΓΚΡΕΚΟ)

οἱ διδάσκαλοι, κ.λ., ἔχει τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγάλης σημασίας διὰ τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν αὐτοῦ.

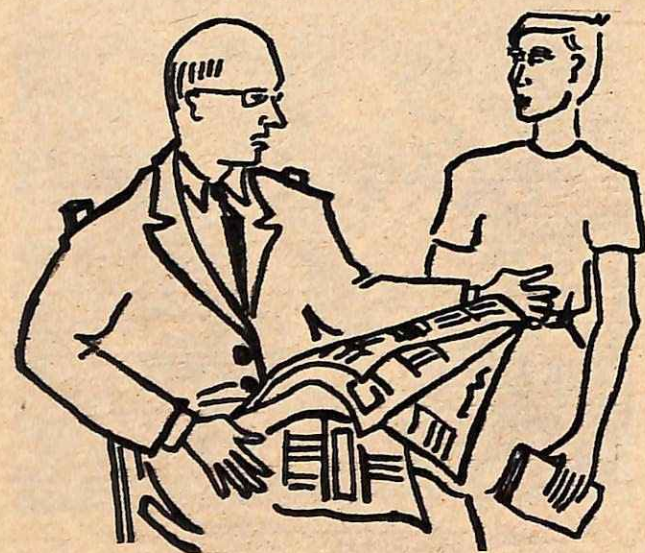
Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ», ποὺ μόλις ἐξεδόθη

1. Ἐνταῦθα περιορίζομεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ἐμπεδοκλέα, καθ' ὃν ἡ Φιλία καὶ τὸ Νίκος εἶναι αἱ κινεῖσαι πάντα τὰ ὄντα δυνάμεις, καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολὴν του γράφει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἐπόμενα περὶ ἀγάπης: «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καθύσσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει...».

Τό 'αγαθό της Ειρήνης

ΗΤΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗ κι ο μεσόκοπος καθηγητής της φιλολογίας κύριος Λαυρέντιος Ξεκουράζονταν σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, βυθισμένος σε μια πολυσέλιδη εφημερίδα. Τις Κυριακές, όπως, ξέρετε, οι εφημερίδες έχουν πλήθος σελίδες και ύλη που να ευχαριστή τον καθένα. Άξαφνα ώρμησε στο γραφείο του ο πιο μικρός του γιός που πήγαινε στη δευτέρα Γυμνασίου, και χωρίς πολλές περιστροφές, τον ρώτησε ζωηρά:

— Πατέρα, σκότωσες ποτέ σου 'Ιταλό;
 'Ο κύριος Λαυρέντιος τινάχτηκε στην πολυθρόνα του σά να τον είχε κεντήσει η ξιφολόγη που μάθαινε ξιφασκία, όταν νέος είκοσι χρονών, υπηρετούσε



Σχεδιασμός ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

στο Στρατό. Και ταυτόχρονα, έπεσε η εφημερίδα από τα χέρια του.

— Τι είναι αυτά που ακούω, παιδί μου; Πώς σου ήρθε κυριακάτικα να μου κάνης μια τέτοια ερώτηση; Άνησυχώ για σένα! Κάνω τη σκέψη πως καιρό τώρα, από το παιδικό σου μυαλό περνάει η ιδέα πως ο πατέρας σου είναι... είναι φονιάς! Προς Θεού! Δε ντρέπεσαι; Πώ-πώ!

Και ο κύριος Λαυρέντιος πέρασε με αγωνία τρεις φορές τις παλάμες του πάνω από τα πυκνά άσπρα μαλλιά του...

Ο γιός του είχε ταραχτεί λιγάκι, μα άμέσως γέλασε.

— Όχι, πατέρα, τί λές! Πώς μπορούσα να σκεφτώ τέτοια πράγματα για σένα; Έσύ είσαι ο πιο καλός άνθρωπος και ο πιο καλός μπαμπάς του κόσμου! Μά να... αυτές τις ημέρες, όλοένα συλλογίζομαι τον πόλεμο! Στην 'Ιστορία που κάνουμε, διαβάζω όλοένα

για πολέμους, για μάχες, για νίκες και ήττες, για τόσους νεκρούς και τραυματίες, για τόσους αιχμαλώτους! Και κάθε τόσο γίνεται λόγος για ήρωες, για μεγάλα κατορθώματα, για δόξες! Έτσι ο πόλεμος μου φαίνεται σαν κάτι που είναι μαζί και καλό και κακό! Έσπερα θυμήθηκα μια μέρα πως κι εσύ πολέμησες έδω και τόσα χρόνια, στην Άλβανία! Έχω δει μια φωτογραφία σου, που είσαι με τουφέκι και σπαθί! Και καθώς σκεφτόμουν αν είναι καλός ή κακός ο πόλεμος, αναρωτήθηκα: «Ο καλός μπαμπάς μου, μήπως σ' έκεινο τον πόλεμο σκότωσε κανέναν έχθρό, κανέναν 'Ιταλό;»

Ο κύριος Λαυρέντιος, ήσυχασμένος τώρα, τράβηξε με χαμόγελο το γιό του, τον κάθησε στα γόνατά του, τον χαίδεψε.

— Τι να σου πω, παιδί μου! Δεν είσαι ο μόνος που σκέφτεσαι έτσι — όμως μπράβο σου! Χιλιάδες άνθρωποι πριν από σένα και σοφοί με μεγάλα μυαλά, και άλλοι άνθρωποι, αναρωτιούνται για τον πόλεμο. Αιώνες τώρα γίνεται αυτή η δουλειά, από τότε που ο άνθρωπος άρχισε να συλλογίζεται κάπως πιο βαθιά και πιο περίπλοκα. Ήρθε μια στιγμή και με μια φράση, που ακόμα τη χρησιμοποιούμε, βρήκαμε μια λύση στο αν ο πόλεμος είναι καλό ή κακό. Και είπαμε: «Ο πόλεμος, είναι ένα αναγκαίο... κακό!» Σήμερα, αυτό μας φαίνεται παράλογο. Και λέμε: Πώς ένα πράγμα που είναι κακό, είναι και αναγκαίο; Ο άνθρωπος έχει ανάγκη από μόνο το καλό. Αυτό ά-γαπά. Το κακό, το κάθε κακό το διώχνει, το καταπολεμά, προσπαθεί να το περιορίσει τουλάχιστον, με διάφορα μέτρα, με νόμους, με συμβουλές, με διδασκαλία, με το καλό παράδειγμα. Ο πόλεμος, θά ήταν αναγκαίο κακό, αν τον έστελνε ο Θεός, αλλά, καθώς μαθαίνεις κι από την 'Ιστορία σου, τον πόλεμο ποτέ δεν τον κηρύττει ο Θεός. Τον κηρύττουν οι άνθρωποι, μεταξύ τους! Κι ήταν βέβαια μια εποχή που ο άνθρωπος, μη έχοντας ακόμα αναπτύξει τις πνευματικές του ικανότητες — γιατί πρέπει να ξέρης, το βλέπεις άλλωστε γύρω σου κι από τον εαυτό σου, πως ο άνθρωπος έχει το θείο χάρισμα να καλυτερεύει διαρκώς πνευματικά — δεν εύρισκε άλλο μέσον να ζή, παρά να κάνει πολέμους, δηλαδή να παίρνει με τη βία τη γη που άνηκε σε άλλους, να σκοτώνει αυτούς τους άλλους, και να έμεταλλεύεται αυτός την ξένη γη. Έσπερα έρχόνταν άλλοι και τον διώχναν — αν μπορούσαν, και έτσι το κακό συνεχίστηκε μέσα από τους αιώνες. Αυτό που δεχόταν την προσβολή, την εισβολή, τί έπρεπε να κάνει; Άπελπισμένος, για να υπερασπίσει τη γη του, το βίός του, τους δικούς του ανθρώπους, έπρεπε ν' άντισταθί. Δηλαδή να πολεμήσει. Εισβολή λοιπόν από τη μιά, άντίσταση από την άλλη, και να σου ο πόλεμος.

Μα τώρα πιά, ύστερα από μια σειρά ατέλειωτων και καταστρεπτικών πολέμων, που τόσα δεινά σπείρανε, κατάλαβε ο άνθρωπος πως ο πόλεμος δε λύνει κανένα πρόβλημα. Άντίθετα, δημιουργεί καινούρια και χειροτερεύει την γενική κατάσταση των λαών. Άρα ο πόλεμος είναι ένα κακό και μόνο κακό. Είναι κακό γιατί καταργεί την Ειρήνη, μέσα στην ατμόσφαιρα της οποίας μπορεί μονάχα ο άνθρωπος να αναπτύξη τα δώρα που του έδωσε ο Θεός. Έχει λοιπόν τώρα ο άνθρωπος τόσα μέσα να λύσει κάθε του διαφορά, μέσα επιστημονικά, πνευματικά, λογικά, φιλικά, ώστε κατάλαβε πιά πως ο πόλεμος, αυτό το «κακό», δεν είναι καθόλου άναγκαίο.

— Δεν τ' είχα σκεφθί όλ' αυτά, πατέρα, άπάντησε ο γιός στον κύριο Λαυρέντιο, γιατί εγώ ακόμα είμαι μικρός και δεν έχω το δικό σου μυαλό. Άλλά αυτά που μου είπες, τί αισθανόμουν μέσα μου σαν μια μεγάλη αλήθεια! Κάθε φορά που βλέπω στον κινηματογράφο πολεμική ταινία, νιώθω πόσο ο πόλεμος είναι κακός! Και πως λυπάμαι για όσους σκοτώνονται ή βασανίζονται... Για τους πληγωμένους, τους κυνηγημένους, τους αιχμαλώτους! Γι' αυτό... σε ρώτησα πατέρα, αν κατά τύχη έχεις σκοτώσει σ' εκείνον τον πόλεμο κανέναν 'Ιταλό!

— Ο Θεός με φύλαξε, παιδί μου, και δε βρέθηκα σε τέτοια ανάγκη! Πίστεψέ με, πως αν βρισκόμουν σε τέτοια ανάγκη, θά το έκανα βέβαια, για να προφυλάξω τον εαυτό μου και για να τηρήσω τον όρκο που έδωσα στην πατρίδα, για να προστατέψω τη χώρα μου, τη θρησκεία μου, το σπίτι μου, το λαό που άνήκω, μα θά ήμουν δυστυχής σ' όλόκληρη τη ζωή μου! Άντίθετα, μου δόθηκαν πολλές ευκαιρίες να βοηθήσω τραυματίες και αιχμαλώτους 'Ιταλούς που πεινούσαν και κρύωναν. Και τότε σκέφτηκα πόσες υπηρεσίες πρόσφερε σε όσους ταλαιπωρεί ο πόλεμος ο περίφημος Έρρίκος Ντυνάν, ο 'Ιδρυτής του Έρυθρού Σταυρού, ο μεγάλος αυτός φιάνθρωπος και ευεργέτης, που χάρη σ' αυτόν, για πρώτη φορά βρήκαν προστασία τα πολεμικά θύματα. Όχι, δε σκότωσα κανέναν έχθρό, μα το έναντίο, προσπάθησα να κάνω πολλούς να ξεχάσουν τις κακουχίες του πολέμου! Γιατί εγώ πιστεύω στην Ειρήνη και την ποθώ για όλους τους λαούς της Γης...

— Πιστεύεις, πατέρα, πως δε θά ξαναγίνη πιά ποτέ πολέμος;

— Ο άνθρωπος, παιδί μου, δεν είναι προφήτης. Το μόνο που μπορεί να κάνει, είναι να παλεύει για τ' 'Ιδανικά του. Άν το πνεύμα της Ειρήνης κατέχη την ψυχή σου, πρέπει να το σαλπίζης με λόγια και να το αποδεικνύης με έργα! Τώρα, θά σου πω κάτι που μου ήρθε στο νοῦ! Στά 1912, η Έλλάδα άναγκάστηκε να πολεμήσει έναντίον των Τούρκων για να άπελευθερώσει εκατομμύρια άδελφών της που ζούσαν ακόμα στη σκλαβιά, στην 'Ηπειρο, στη Μακεδονία, στη Θράκη, παντού. Ξεκίνησε πάνοπλος ο έλληνισμός γι' αυτόν τον πόλεμο, και άμέσως ο στρατός μας, άρχισε να κερδίζει τη μιά μάχη μετά την άλλη. Ο Παλαμάς, ο πιο μεγάλος μας ποιητής τότε, ένθουσιασμένα άπό την έξόρμηση του έλληνισμού, έγραψε ένα μεγάλο πατριωτικό και πολεμικό ποίημα, «Στη Χώρα που άρματώθηκε», για να ύμνήση τις θριαμβευτικές νίκες των Έλλήνων. Επρόκειτο, άλλωστε, για έναν πόλεμο, που τον λαχταρούσαμε άπό το 21. Ο Όθωμα-

νός, ήταν ο φοβερός τύραννος που έπί τετρακόσα χρόνια, καταπίεζε τον έλληνισμό και τον έμποδίζε να ζήσει έλεύθερος και να μεγαλουργήσει με έργα ειρήνης και πνεύματος, όπως πριν. Εκείνη τη στιγμή του πολεμικού πυρετού και του ένθουςιασμού, κανείς δεν ήταν δυνατό να σκεφθί πως ο έχθρός, ο Τούρκος, ήταν άνθρωπος, και πως την ώρα της μάχης δοκίμαζε τις ίδιες ταλαιπωρίες και είχε την ίδια μοίρα με όσους τον πολεμούσαν. Κι όμως, ο Ποιητής, που είναι πάντα μια εύγενική ανθρώπινη συνείδηση και που βλέπει πιο πάνω και πιο μακριά άπό τους άλλους ανθρώπους, σε μια στιγμή, μέσα στον πατριωτικό ένθουςιασμό του, θυμήθηκε πως και οι Τούρκοι, οι Άγαρηνοί στρατιώτες, ήταν κι αυτοί άνθρωποι, ύμματα του πολέμου. Και, ξεχνώντας για λίγο την έθνικη του θέση, έγινε ένας Χριστιανός, με την άγκαλιά του άνοιχτη προς όλους τους ανθρώπους, και μέσα στο ποίημά του έμφιλοχόρησε μια ωραία προσευχή, ένα μνημόσυνο προς όλους τους νεκρούς εκείνης της ώρας! Πόσο μεγαλειώδες πρέπει να μας φαίνεται σήμερα, ύστερα άπό τόσον καιρό, εκείνο το συμφιλωτικό αίσθημα του ποιητή. Θυμάμαι μερικούς άπ' αυτούς τους στίχους. Θέλεις να τους άκούσης;

— Και βέβαια, άπάντησε συγκινημένος ο μικρός.
 — Άκου, λοιπόν:

Έλεος και φόβος την ψυχή μου δέρονον.
 Σκληρά το πλέκει ο Τραγωδός το δράμα.
 Χάρος θερίζει. Οι λογισμοί με φέρονον
 δπου σκόρπια, άξεχώριστα, δπου άντάμα,
 στις άκροστομαίες και στα χαράκια,
 στα δέντρα του δρυμού, στοῦ ήλιου το κάμμα,
 σπαρμένα τα κορμιά για τ' α κοράκια!
 Και Χριστιανά και Άγαρηνά σφαχτάρια,
 νεκροί άλειτούργητοι, σ' άνταμώνω
 θρησκευτικά, με Σέβας και με Πόνο.
 Δέομαι. Καίω θυμίαμα, καίω λαμπάδες.
 σ' έσέ, του κόσμου Ειρήνη, Παναγία!

Βλέπεις, παιδί μου, συνέχισε ο καθηγητής, ο Ποιητής εκείνη τη στιγμή, προσεύχονταν για την Ειρήνη. Και σαν πέρασαν χρόνια, και τέλειωσε ο πρώτος μεγάλος πόλεμος κι όλοι οι λαοί του κόσμου περιόριζαν τους έξοπλισμούς των, καταρίονταν τον πόλεμο και εργάζονταν όλοι για την Ειρήνη — θάταν εκεί γύρω άπό το 1930 — ο Παλαμάς πάλι, έγραψε τον Έγνο της Ειρήνης, για να δοξάση την αναγκαϊότητα της και τ' αγαθά της. Θυμάμαι κι άπ' αυτό το ποίημα, κάποιους στίχους — και σου τους παραδίνω να τους συλλογιστής και πάνω σ' αυτούς, να μου γράψης μια έκθεση:

Στη μιά, στην Πολιτεία μ' έσέ που ύψώνεται,
 του πολέμου σβηστό τ' άγριο καμίνι.

Οι Πατριδες γυρτές φιλούν τα πόδια Σου.

Ειρήνη, Ειρήνη, Ειρήνη!

...Το όνειρό Σου περνάει στο φώς και γίνεται
 θρησκεία. Ψυχή, μιά σάρκα θεία σε ντύνει,
 τ' α σπαθιά στην ποδιά Σου κλειδιά και άροτρα.

Ειρήνη, Ειρήνη, Ειρήνη!

Ο γιός του καθηγητή, φίλησε τον πατέρα του στα δυο μάγουλα κι έτρεξε να βρή τους φίλους του, να τους μιλήση για όλ' αυτά... Δεν άποιδιέεται μάλιστα, την άλλη μέρα, να έγραψε μια πολύ καλή έκθεση για την Ειρήνη...

ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΙΜΑ

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ έγινε κάποιο μεσημέρι, την ώρα που τα παιδιά σχολούσαν. Βγήκαν όλα μαζί απ' την αυλή του σχολείου και κει στο δρόμο χωρίστηκαν σε συντροφίες κατά τη συνοικία που θα πήγαιναν.

Ο Λάμπρος ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος εκείνη την ημέρα. Πριν λίγο, στο μάθημα των Νέων Ελληνικών ο καθηγητής τον έβαλε να διαβάσει την έκθεσή του, γιατί την θεώρησε σαν καλλίτερη από τις εκθέσεις των άλλων μαθητών. Και ήταν δικαιολογημένη ή διάκρισι αυτή. Ο Λάμπρος, για να ξεπεράσει το θέμα της εκθέσεως «Ο Θεός της Ελλάδος είναι μέγας», μελέτησε ιστορία επί εβδομάδες. Συγκέντρωσε στοιχεία απ' αυτήν και παρουσίασε μιαν αληθινή μελέτη.

Πόση περηφάνεια ένιωθε όταν ο Καθηγητής μίλησε για την εργασία του στην τάξη! Και τώρα τα παιδιά φεύγοντας απ' το σχολείο λένε τις έντυπώσεις τους. Δεν τον ζήλευαν οι συμμαθηταί του, τον θαύμαζαν μόνο. Κι έριξαν μιαν ιδέα. Να βγάλουν ένα περιοδικό του σχολείου τους — στόν πολύγραφο — και να δημοσιεύουν σ' αυτό κάθε καλή εργασία των συμμαθητών τους.

Έτσι κουβεντιάζοντας, όλο χαρά προχωρούσαν, όταν από κάποιο στενό πετάχτηκε ένα αυτοκίνητο, δίχως να κορνάρη διόλου, ούτε και να μειώσει την ταχύτητά του. Τα παιδιά αλαφιασμένα έσπευσαν προς το πεζοδρόμιο να σωθούν. Και σώθηκαν όλα πλην του Λάμπρου, που ξαλωμένος εκείνη την στιγμή, αντί να υποχωρήσει, δοκίμασε να περάσει βιαστικά μπρός απ' το αυτοκίνητο.

Ένα «ώχ» ακούστηκε κι ο Λάμπρος μονομιάς σωριάστηκε στο χώμα. Ο άσυνείδητος οδηγός ανέπτυξε άμέσως ταχύτητα και χάθηκε μέσα στα στενά. Εύτυχώς όμως οι φίλοι του Λάμπρου δεν έχασαν την ψυχραιμία τους. Ένας έσπευσε στο γειτονικό περίπτερο να τηλεφωνήσει στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, ενώ οι άλλοι με απαλές κινήσεις τον σηκώσαν σιγά-σιγά και τον ακούμπησαν στο πεζοδρόμιο.

Δεν χρειάστηκε να περιμένουν πολύ. Σε τρία λεπτά σχεδόν το αυτοκίνητο του Έρυθρου Σταυρού είχε φθάσει και δυο έμπειροι νοσοκόμοι - Σαμαρείται έβαλαν το Λάμπρο στο φορείο και ξεκίνησαν για τον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών.

Τα παιδιά ακολουθούσαν. Φεύγοντας έστρεψαν πίσω το βλέμμα τους τόσο στο κατάστραμα του δρόμου, όσο και στο πεζοδρόμιο, υπήρχαν δυο μικρές κατακόκκινες λίμνες. Πάσο αίμα είχε χάσει το καμένο το παιδί! Αυτό ακριβώς διεπίστωσε κι ο γιατρός του Έρυθρου Σταυρού μόλις τον είδε.

— Έχει όποστη μεγάλη αιμορραγία. Απαιτείται άμέσως μετάγγιση. Έως ότου τον μεταφέρουμε στο νοσοκομείο για έγχείρησι πρέπει και καθ' όδον

να του μεταγγίζουμε αίμα. Άλλοιώς ο μικρός θα χαθεί, είπε.

Τα παιδιά, με τον τρόμο ζωγραφισμένο στα μάτια, άκουγαν τον γιατρό. Αυτός συνέχισε:

— Για την διαδρομή ο Σταθμός έχει αίμα. Στο νοσοκομείο όμως θα χρειασθώ μεγάλη ποσότητα και δεν ξέρουμε αν θα βρεθώ.

Αν θα βρεθώ! Μα όλοι τους ήταν πρόθυμοι να δώσουν όσο αίμα χρειαζότανε. Τί φοβότανε λοιπόν;

Συγκινημένος ο γιατρός χαμογέλασε, ένα χαμόγελο πικρό.

— Όχι, παιδιά μου. Η ηλικία σας δεν επιτρέπει να δώσετε έσεις αίμα. Πρέπει να βοηθήτε μεγάλους. Τον πατέρα του, δικούς σας φίλους και συγγενείς, που να θέλουν να προσφέρουν αίμα για την σωτηρία του.

— Ο Λάμπρος πατέρα δεν έχει. Μα οι δικοί μας πατεράδες, είναι και δικοί του...

Σε λίγη ώρα στο νοσοκομείο, μπρός στην πόρτα του χειρουργείου, συνωθούντο κάπου είκοσι άνδρες κι άλλα τόσα παιδιά του σχολείου. Το καθένα απ' αυτά είχε φιλοτιμηθώ να φέρη κι έναν αίμοδότη. Και πρώτος απ' όλους είχε έρθει ο ελληνιστής του σχολείου. Αυτός που πριν από λίγο με τόσο υπερηφάνεια μιλούσε για τον μαθητή του, που τώρα στη λευκή τράπεζα του χειρουργείου βρισκόταν μεταξύν ζωής και θανάτου.

Έξη από τους αίμοδότες βρέθηκαν να έχουν αίμα της ίδιας ομάδας με το Λάμπρο. (Τότε τα παιδιά έμαθαν ότι το αίμα είναι τεσσάρων διαφόρων ομάδων κι ότι ο πάσχων πρέπει να πάρη αίμα που να ταιριάζη με το δικό του). Άλλα κι αν δεν βρίσκονταν αυτοί οι έξη, με την λαχτάρα που είχαν τα παιδιά για τον συμμαθητή τους, θα έφερναν τόσους, όσοι θα χρειαζόνταν για να σωθώ...

*

Σε μιιά ώραία γιορτούλα που έκαμαν όταν άνέφρωσε τελείως ο Λάμπρος, είχαν καλέσει τους είκοσι κυρίους που τρέξαν στο νοσοκομείο. Γιατί κι αν δεν έδωσαν όλοι εκείνη την ημέρα αίμα, ή προθυμία τους ήταν ισodύναμη με την προσφορά. Είχαν επιτελέσει κ' οι είκοσι την ωραιότερη εκδήλωση χριστιανικής αλληλεγγύης: να προσφέρουν κάτι από τον ίδιο τον εαυτό τους, από την σάρκα τους, για να σώσουν έναν πάσχοντα συνάνθρωπο.

Ο Λάμπρος άσπάσθηκε με δακρυσμένα μάτια τους έθελοντάς αυτούς αίμοδότες και τους άξιους συμμαθητάς του. Χωρίς αυτούς ή σωτηρία του ήταν αμφίβολη. Τώρα με την ίδια διάθεση θα συνέχιση δίπλα στ' αδέρφια του, και τους συμμαθητάς του την ώραία σχολική ζωή για την ανέλιξί του. Για το καλό του ίδιου, της οικογενείας του και της κοινωνίας.

'ΑΡΧΑΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

(Ποσειδών, Έστία, Πάν, Μούσες, Ώρες, Μοίρες)

ΠΟΣΕΙΔΩΝ: Στόν Όλυμπο, ανάμεσα από τους ουράνιους θεούς κατοίκους του, πήγαινε και έρχόταν και ο Ποσειδών, γιός του Κρόνου και της Ρέας και αδελφός του Δία. Ο προνομιούχος αυτός θεός είχε αναλάβει τη διακυβέρνηση των θαλασσών. Στο μεγάλο αυτόν κυρίαρχο του ύγρου στοιχείου αποδόθηκαν οι σεισμοί με κέντρον τη Νίσυρο. Γι' αυτό και αποκαλούνταν Σεισίχθων, Ένοσίχθων, Γαιήροχος κ.λ.π. Παρ' όλην την παντοδυναμία του, αναγκάστηκε να απομακρυνθώ από τον Όλυμπο. Ο μέγας αδελφός του Δίας τον έστειλεν έξωρία, για το λόγο και την άφορμή ότι πήρε μέρος στη συνωμοσία μαζί με την Ήρα. Ο θεός αυτός ήταν πολύ εκδικητικός, πολύ εμπαθής και φιλόνομος. Καυγάδιζε και με τους άλλους θεούς ακόμα. Έτσι μιιά μέρα πιάστηκε με τον Ήφαιστο και την Αθηνά. Με το πρώτο ξεσήκωσε τα νερά της θάλασσας με την Τριίαινα, που ήταν το σύμβολο της παντοδυναμίας του.

Ο Ποσειδών νυμφεύθηκε την Αμφιτρίτη, την θυγατέρα του Νηρέα. Οι δυο τους έφεραν στη ζωή τον Τρίτωνα, την Ρόδη και την Βενθεσικύμη. Από τη Μέδουσα γεννήθηκε ο Πήγασος. Η Κόρινθος τον έτιμα εις τον Ισθμόν. Είχε πολλές όνομασίες: κυματοδασκτής, σωτήρ, Εύρυκρείων, Εύρυμέδων, δμβριος κ.λ.π. Συνηθέστατα κάθονταν σε άρμα από κογχύλι. Το περίεργον αυτό άρμα έσπερναν τέσσερα άλογα, που ήταν από μπροστά ίπποι, από πίσω ψάρια. Τα όνόματά τους ήταν Σθένων, Έγκέλαδος, Έριώλης και Γλαύκος. Είχαν φτερά, σπάνια έξυπνάδα, χαλκές όπλεις και χρυσές χαίτες. Στο άρμα τον συνώδευαν ή Αμφιτρίτη, οι Τρίτωνα, ή Θέτιδα, ή Λευκοθέα, ο Παλαίμων και άλλοι. Οι καλλιτέχνες τον αποδίδουν με γένεια και πλουσία μαλλιά. Μεγαλοπρεπή τον παριστάνει ο διάσημος άνδριαντοποιός Λύσιππος (Δ' αιών π.Χ.).

ΕΣΤΙΑ: Ανάμεσα στους δώδεκα θεούς ήταν και ή Έστία, θεά της σπιτικής φωτιάς και της οικογενειακής άρμονίας. Ήταν θυγατέρα του Κρόνου και της Ρέας. Πολλοί θεοί την είχαν αγαπήσει για την όμορφιά της, την καλωσύνη, το οικοκυρικό πνεύμα και την σεμνότητά της. Είχεν όρκισθώ να ζήση παρθένος και ο Δίας την προφύλαξε σαν ιερό πρόσωπο. Ο Ποσειδών και ο Απόλλων την αγαπούσαν ιδιαίτερα, γιατί άξιζε πολύ, άκτινοβολούσεν ως ψυχή και ως πρόσωπο. Η Έστία στάθηκε πιο δυνατή από τα αίσθήματα, που ανακατεύονται με τη φωτιά και προκαλούν στο τέλος δυσάρεστες συγκεχυμένες σκέψεις. Αργότερα οι καλλιτέχνες την έξύμνησαν ως πρεσβυτέρα. Έλεγαν: «άφ' Έστίας άρχεσθαι!» Στις μεγάλες πόλεις έκαie το ιερόν πυρ. Το άσβεστον πυρ. Σύννηθες ήταν το Πρυτανείον, κυλοτερές οικοδόμημα με ωραιότατο βωμό της θεάς στο μέσον. Εκεί έδέχοντο τους έξέχοντες προσκεκλημένους από άλλες πόλεις. Εκεί ήταν ο ιερός τόπος με το άσβεστον πυρ. Εκεί και το άσυλον των ίκετών. Στη Ρώμη

συναπεκόμισεν ο Αινείας το ιερόν πυρ. Είχε γίνει και στους Δελφούς το ίδιο, γιατί εκεί θεωρούνταν πως ήταν ο όμφαλός όλης της γής. Ο περίφημος Νουμάς Πομπήλιος ίδρυσε ναό προς χάριν της Έστίας. Βοηθοί της και συμπαραστάτες της ήταν οι έριες Έστιάδες, που έμειναν παρθένες, σαν νύμφες των θεών. Αν καμμιά απ' αυτές άμάρτανε, τιμωριόταν άγρια: θαβόταν ζωντανή.

ΠΑΝ: ήταν εκπρόσωπος της άγρίας φύσεως. Η μορφή του ήταν αποκρουστική, δασύτριχη και γε-



Ο ΩΚΕΑΝΟΣ
Σχεδιασμός ΣΠ. ΓΙΑΝΝΑΡΗ

λοία. Ήταν τραγόπους, κερασφόρος και, το χειρότερον, εκδικητικός. Αγάπησε κάμποσες νύμφες — χωρίς βέβαια να έμπνεύσει αυτό που λέμε άγάπη. Μόνον ή Ηχώ τον άνέχτηκε και έκαμε μαζί του την κόρη της Ίνυξ.

ΜΟΥΣΕΣ: Θυγατέρες του Δία και της Τιτανίδας Μνημοσύνης ήταν οι Μούσες, οι όποιες γεννήθηκαν στην Πιερία του Όλύμπου. Διδάσκαλός τους ο Απόλλων, ο θεός του φωτός και της Μουσικής. Κατά σειράν ήταν: Η Καλλιόπη, ή προστάτισσα της ήρωικής ποιήσεως και της ρητορικής, Ακολουθούσαν ή Κλειώ, προστάτισσα της Ιστορίας, Εύτέρπη, ή σπουδαιότερη εκπρόσωπος της μουσικής, έφευρέτιδα των αύλων με τη μαγεία των ήχων. Πάει κ' έρχεται στόν Όλυμπο και τον Έλικώνα, με σκοπό να γητεύση τους θεούς και τους ανθρώπους. Η Μελπομένη, θεότητα της τραγωδίας και της μόλπης. Ακολουθεί ή Τερψιχόρη, προστάτισσα του λυρικού χορού και των χορικών των τραγωδιών. Το αγαπημένο της όργανο ήταν ή κιθάρα. Σε συνέχεια ή Έρατώ, προστά-

(Συνέχεια στη σελίδα 26)

ΔΥΟ ΚΑΛΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Πασχαλινό διήγημα

Η ΔΑΣΚΑΛΑ συντόμεψε το μάθημα για να της μείνει καιρός να πη μερικά λόγια στις μικρές της μαθήτριες. Ήταν Μεγάλη Εβδομάδα, το σχολείο θα έκλεινε για λίγες μέρες, λοιπόν έπρεπε κάτι να τους πη σχετικά με το Θείο Δράμα, τη θυσία του Χριστού, την αγάπη, την Ανάσταση.

Ύστερα από τα δυσκολοχώνευτα μαθηματικά, ήταν σαν ευχάριστο παραμύθι ή σύντομη ομιλία της, και τα παιδιά τη δέχονταν όπως τα πουλιά τον ήλιο μετά το μπουρίνι. Περισσότερο όμως απ' όλα πρόσχε κι αναγάλιαζε η Λένα Ιωάννου, που δεν ήταν από τις πρώτες στα γράμματα, μα ξεχώριζε για την ευγένεια και την καλωσύνη της. Ένιωθε κάθε λέξη να χαράζεται με ζωηρά γράμματα μες στο λευκό κατεβατό της ψυχής της. Κι όταν η Δασκάλα τέλειωσε με την ευχή να περάσουν καλά τις αγίες ημέρες και να ξαναγυρίσουν καλύτερες στο σχολείο, η Λένα δέ βιάστηκε να φύγει, όπως όλες οι άλλες μαθήτριες. Έμεινε εκεί, τελευταία, περιμένοντας να βρή την ευκαιρία να πη κάτι στην «κυρία». Εκείνη, κινώντας για το γραφείο, την πρόσεξε. Κατάλαβε πως κάτι ήθελε να της πη και της έγνεψε να πλησιάσει.

— Μήπως έχεις καμμιά απορία, παιδί μου; τη ρώτησε.

Κούνησε το κεφάλι η Λένα, έκανε μερικά διστακτικά βήματα, κι όταν σίμωσε είπε με κάποια δυσκολία:

— Πέστε μου, πως μπορώ να γίνω καλύτερη; Έβαλε τα γέλια στην αρχή η Δασκάλα. Απλώσε το χέρι της και χάρειψε τα φουντωτά ξανθά μαλλιάκια του κοριτσιού, έπιασε το πηγούνι του κ' έφερε το προσωπάκι του αντίκρυ στο δικό της. Έπειτα συλλογίστηκε λίγο, σοβαρεύτηκε:

— Πώς να γίνης καλύτερη; Νά: με το να μη δώσεις καμμιά αφορμή σε κανένα, να μη λείψης από την εκκλησία, να μην ξεδέψης όλο σου τον καιρό στα παιχνίδια αλλά να μελετήσεις και λίγο, προ πάντων όμως με το να κάνης μια καλή πράξη, ως πούμε μια ελεημοσύνη...

Ασάλευτη ή μικρή, κρεμόταν από το στόμα της Δασκάλας. Κι όταν εκείνη τη ρώτησε «κατάλαβες;» δέ μπόρεσε παρά να κατεβάσει το κεφάλι και ν' αρπάξει το χέρι της για να το φιλήσει.

*

«Μια καλή πράξη»... Καθότανε να ξεφυλλίσω το λευκωμά της, κατέβαινε στον κήπο να ιδη αν έσκασε κανένα νέο μπουμπουκάκι, πήγαινε στο μικρό βυζαντινό εκκλησάκι, που ήταν κοντά, εκεί στα ριζά της Ακρόπολης, άνοιγε την Ακολουθία της Μεγάλης Εβδομάδος, κ' η φράση αυτή δεν έλεγε να φύγει από το νοῦ της. Ακόμα κι όταν πήγαινε εύλαβικά τα λουλούδια που της έδωσε η μητέρα της για το στόλισμα του Έπιταφίου, αυτό συλλογίζότανε. «Μια καλή πράξη». Μα ποιάν όμως;

Φεύγοντας με τους γονείς της από την εκκλησία,

όταν τέλειωσαν τα Δώδεκα Ευαγγέλια, μια συμμαθήτριά της έτρεξε και της είπε βιαστικά:

— Η Μαυρίδου είναι πολύ άρρωστη. Τό 'μαθες; Δεν πρόφτασε ν' ακούση τίποτ' άλλο γιατί η μητέρα της, που άλλαξε λίγα λόγια με κάποια γειτόνισσα, την πήρε από το χέρι και την τράβηξε κοντά της.

Όλη τη νύχτα η Λένα βασανίστηκε από όνειρα σκοτεινά, εφιαλτικά. Μόλις ξημέρωσε ζήτησε την άδεια να πάη να ιδη την άρρωστη, που έβλεπε στον ύπνο της να την καλή με αγωνία.

Η Μαυρίδου καθόντανε κοντά, είχαν καλή φήμη, μάνα και κόρη, λοιπόν, γιατί να μην της το επιτρέ-



Σχεδιασμο ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΪΔΗ

ψουν; Πήγε με γοργά βήματα γεμάτη ανησυχία και ταραχή.

Όταν πάτησε το πόδι της στην κάμαρα, που μύριζε άσχημα από τα φάρμακα και την κλεισούρα, είδε τη συμμαθήτριά της χλωμή σαν θειάφι και τη μητέρα της, που 'χε γίνει κλωστή από την αγρυπνία και τον πόνο, να τά 'χη χαμένα. Σίμωσε διστακτικά στο κρεβάτι, είπε στην άρρωστη «καλημέρα». με τόνο ζωηρό, για να της δώσει κουράγιο, τη ρώτησε πως είναι. Εκείνη, όσο κι αν πάσχιζε, δέ μπόρεσε μήτε να της χαμογελάσει. Στις ερωτήσεις που της έκανε απαντούσε βουβά, κουνώντας το κεφάλι απάνου ή κάτω. Περίλυπη, αναστατωμένη έκανε λίγο παράμερα κ' έγνεψε στη δύστυχη μητέρα. Κι αυτή σύρθηκε ως εκεί, την έπιασε από το χέρι και την πήγε στην κουζίνα να της πη τα καθεκαστα: τρείς μέρες την έψηνε, συνέχεια, ο πυρετός. Ο γιατρός της γει-

τονιάς, αφού του κάκου πάσχιζε να τη γιάνη, πρόσταζε να την πάνε σε κλινική, για εξέταση. Μα πως, με τί χρήματα; Τη σύνταξη, το δῶρο, τα είχε ξεδέψει, ακόμα κι ό,τι μάζεψε δίνοντας στον παληατζή κάτιπραματάκια που της είχαν απομείνει. Και η κλινική στοίχιζε πολλά...

— Αχ, θά το χάσω το παιδάκι μου αν δέ μās λυπηθῇ ο Θεός, στέναζε η γυναίκα.

Αδίστακτα η Λένα έβγαλε από το λαιμό της την αλυσίδα με το μαλαματένιο σταυρό του νουνού της, τ' άφησε σ' ένα τραπέζακι, κ' έφυγε τρεχάτη, γιατί η κυρία Μαυρίδου αρνιότανε να δεχθῇ τη θυσία, και την έκραζε.

Όταν βρέθηκε στη γωνία του δρόμου στάθηκε να πάρη μιαν ανάσα. Έπειτα άρχισε να περπατάη άργά, θέλοντας να ξεκαθαρίση τις σκέψεις της. Η κατάσταση της άρρωστης ήταν άσχημη, τα μέσα της θεραπείας λιγοστά. Τι θά πρωτοπληρώνονταν με την αξία του σταυρού: τα έξοδα της κλινικής, τα φάρμακα, οι γιατροί; Αλλά, ως πουμε πως φτάναν τα λεφτά, τί σοί άρρώστεια είχε και ποιός θά τη γιάτρευε; Έπειτα, σαν τί θ' άκουγε από τους δικούς της όταν μάθαιναν πως δεν είχε πιά το δῶρο του νουνού της; Οι μικροί λογισμοί ρίχνανε ένα σκοτεινό πέπλο στην ψυχή του κοριτσιού κ' έκαναν το κορμί του να τρέμει.

Μισή ώρα άργότερα, ενώ είχε καταφέρει να φτάση σχεδόν έξω από το σπίτι, είδε να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο ο θεός της, ο καθηγητής. Έτρεξε κοντά του τη στιγμή που άπλωνε το χέρι να χτυπήση το κουδούνι της πλούσιας μονοκατοικίας του φώναζε:

— Θεῖε Σταυρό! Ο Θεός σās έστειλε.

— Τι τρέχει, παιδί μου; έκανε καλωσυνάτα ο γιατρός χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

Πέντε λεπτά της ώρας τον κράτησε εκεί λέγοντάς του την ιστορία της άρρωστης και παρακαλώντας τον να την πάρη στον Έρυθρό Σταυρό, που ήταν διευθυντής κλινικής, και να τη γιάτρέψη.

— Περίμένε με λίγο στ' άμάξι, είπε ο γιατρός, αφού την καθυσύχασε πρώτα, και πήγε να ιδη τον πελάτη του.

Ξαπλωμένη στα πίσω καθίσματα η Λένα, πότε κοιτούσε το ρολογάκι της, πότε έσκυβε να δῇ αν έρ-

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

δυνάμεις έχομεν να αντιπαραταχθῶμεν, αἱ δέ ἡμέτεροι δέν εἶναι ἄλλαι εἰμὶ ὁ Θεός, ἡ Πατρίς καὶ οἱ βραχίονές μας».

Καὶ ἡ θυσία τῆς Πόλεως, ἡ ὁποία εἶχε μεταβληθῇ εἰς «ὀρχήστραν Ἀρεως» — ὅπως κάποτε εἶπε διὰ τὴν Βοιωτίαν ὁ Ἐπαμεινώνδας — ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα: Εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Ὑδρας, τὸν «Φίλον τοῦ Νόμου» τῆς 30ῆς Ἀπριλίου τοῦ 1826, ἦτοι εἴκοσι μόλις ἡμέρας μετὰ τὸ ἐνδοξότερον γεγονός τῆς Ἐπανστάσεως, θά γραφῇ ὅτι ἡ καταστροφὴ ἐκείνη «ἐξύπνησε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν ληθαργίαν, καθυσύχασε τὸν ἀναβρασμὸν τῶν παθῶν καὶ ἐπνίξε τὸ πνεῦμα τῆς ἰδιοτελείας».

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

χεται ὁ καθηγητής. Ὁ τρόπος τοῦ τῆς ἔδωσε πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐξασφάλισή τῆς κλινικῆς, ὅμως ἡ ἔγνοια γιὰ τὴν ἐξέλιξή τῆς ἀρρώστειας τὴν ἔκανε ν' ἀνησυχῇ.

Ἐπιτέλους ὁ θεὸς τῆς ἦρθε ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, πού τῆς φάνηκε χρόνος.

— Πές στὸν ὁδηγὸ πού εἶναι τὸ σπίτι, τῆς εἶπε σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκυλιά του.

Λίγο ἀργότερα χτυποῦσαν τὴν πόρτα τῆς κυρίας Μαυρίδου, πού μόλις ἀνοίξε σάστισε βλέποντας τὸν καθηγητὴ — γιὰτί ἔτυχε νὰ τὸν ξέρη: τῆς τὸν εἶχαν δεῖξει κάποτε, λέγοντας πὼς εἶναι σπουδαῖος παθολόγος καὶ περίφημος ἀνθρωπος, κ' ἡ συμπαθητικὴ μορφή του εἶχε χαραχθῇ στὴ μνήμη της.

Κοίταξε τὴ μικρὴ ὁ γιατρός καὶ εἶπε πὼς θά προλάβαιναν τὸ κακὸ, μὰ ἡ κλινικὴ ἦταν ἀπαραίτητη. Κ' ἐπειδὴ «ἦταν ἀνάγκη νὰ μὴ χαθῇ πολὺτιμος χρόνος», θά τὴν πήγαινε ὁ ἴδιος, ἀμέσως.

*

Κανείς δέ χάρηκε τόσο τὴν Ἀνάσταση, ὅσο ἡ Λένα Ἰωάννου. Τὸ δειλινὸ τῆς Κυριακῆς πήγε μαζί με τὴ μητέρα της καὶ εἶδαν τὴν ἀρρωστη. Τὴ βρῆκαν ἀπύρετη, κεφάτη, με τὴ μάνα της στὸ πλευρὸ νὰ τῆς δίνη γάλα με τὸ κουταλάκι. Πέρασε κι ὁ καθηγητὴς καὶ τοὺς ἐβεβαίωσε πὼς ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει ὀριστικά, πὼς ἦταν σχεδὸν καλὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν κρατοῦσε στὸ κρεβάτι.

Ὅσο γιὰ τὸ δῶρο τοῦ νουνού, ὄχι μόνο τὴν εἶχαν συγχωρήσει οἱ γονεῖς της, ἀλλὰ τῆς ἔταξαν νὰ τῆς κάνουν ἓναν ἄλλο, ὁμορφότερο σταυρὸ, μ' ἓνα διαμαντάκι στὴ μέση, νὰ τὸν ἔχη γιὰ στολίδι κι ὅταν γίνῃ μεγάλη.

Μπαίνοντας στὴν τάξη ἡ Δασκάλα τὴν πρώτη μέρα πού ξανάνοιξε τὸ σχολεῖο, εἶδε τὰ μάτια τῆς Λένας νὰ λάμπουν ἀπὸ ἱκανοποίησι. Ουμῆθηκε τὰ λόγια πού ἀλλάξαν οἱ δύο τους τίς παραμονές τοῦ Πάσχα, καὶ πλησιάζοντας στὸ θρανίον πού καθότανε ἡ μικρή, τὴ ρώτησε γελαστά:

— Λοιπόν, ἔκανες καμμιὰ καλὴ πράξη;

Δίχως ἔπαρση, ἀλλὰ θαρρετὰ καὶ με τὰ μάτια ὑγρά ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀπάντησε μονολεκτικά:

— Δυό!

Χριστὸς Ἀνέστη

Γῆ κι οὐρανοί, δυνάμεις αἰώνιοι στήτε! «Θανάτῳ ὁ Κύριος θάνατον πατήσας» ἀνέρχεται λαμπρός· ἐτοιμασθῆτε λαοὶ τῆς γῆς μετὰ τὴν λευκὴν στολὴν σας.

Τὸν Κύριο τοῦ παντός ὑποδεχθῆτε. Μ' Ἀγγέλων τὸ «ἀλληλουῖα», τὴν ᾠδὴν σας «Χριστὸς ἀνέστη!» ὁ κόσμος ἄς δονῆται, πού ὕμνος χαρᾶς αἰώνιος τῆς ζωῆς σας.

Χριστὸς ἀνέστη! τ' ἀστραμμα τυφλώνει στρατιῶτες κουστωδίας κι ἀνθρωκίωνει τὴν ξεράτλα τοῦ Ἰσραὴλ. Μὰ εἰν ἦλοι οἱ Ἀγγελοὶ σὲ σās, κ' ὕμνο τὰ χεῖλη ὑμῶν σ' ἔθρου βαθεὸς τὸ «ὦδε οὐκ ἔστι», φιλώντας ψέλνον τὸ «ἀλληθῶς ἀνέστη».

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ



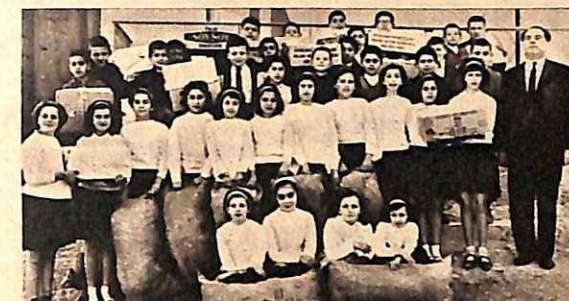
Ε.Ε.Ν. 21ου Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπλήκτους.
Juniors of 21st Elem. School Athens with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Περιστερίου Ἀθηνῶν με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπαθείς.
Juniors of 4th Elem. School Peristeri Athens with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. 35ου Δημ. Σχολ. Θεσσαλονίκης με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπαθείς.
Juniors of 35th Elem. School Salonica with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Ἀνω Ἡλυσίων με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπαθείς.
Juniors of Elem. School Ano Ilisia with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Ν. Σμύρνης με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπλήκτους.
Juniors of 4th Elem. School N. Smyrni with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. 38ου Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπλήκτους.
Juniors of 38th Elem. School Athens with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. Ν. Φιλαδελφείας Ἀθηνῶν με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπλήκτους.
Juniors of 1st Elem. School N. Filadelfia Athens with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Καλῶν Νερῶν Σερρῶν. Βοηθοῦν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν.
Juniors of Elem. School Kala Nera Macedonia helping with the Reconstruction.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Παλαιοπαναγίας Λακεδαιμόνος. Καθαριότης κοινοτικοῦ χώρου.
Juniors of Elem. School Palaiopanagia Peloponnesus. Cleaning the village square.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Συκῆς Βόλου. Περιποίησις σχολ. κήπου.
Juniors of Elem. School Syki Volos. Looking after their school garden.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Κάτω Μονοκαρυᾶς Ἰστιαίας. Περιποίησις σχολ. κήπου.
Juniors of Elem. School Kato Monokarya Istiaea. Looking after their school garden.



Ε.Ε.Ν. 6ου Δημ. Σχολ. Ξάνθης με εἶδη βοήθειας διὰ τοὺς σεισμοπαθείς.
Juniors of 6th Elem. School Xanthi with gifts for earthquakestricken of Evritania.



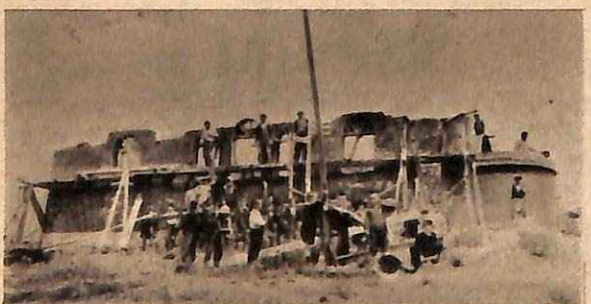
Ε.Ε.Ν. 57ου Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν πρὸς ψυχαγωγίαν ἀσθενῶν.
Juniors of 57th Elem. School Athens recreating sick children.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Τριστένου Ἰωαννίνων. Περιποίησις σχολ. κήπου.
Juniors of Elem. School Tristenon Ioanina. Looking after their school garden.



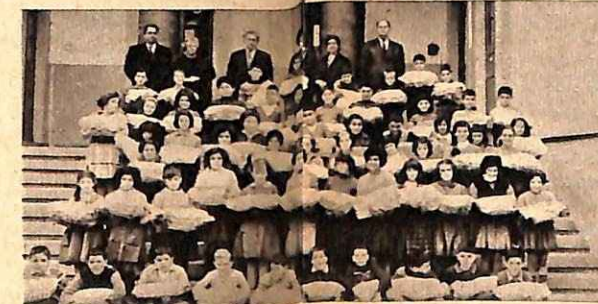
Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Καλαμιτσίου Ἀλεξάνδρου Χανίων. Βοηθοῦν εἰς τὴν Ἀνοικοδόμησιν.
Juniors of Elem. School Kalamitsion Kriti. Reconstruction.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Σιταριάς Διδυμοτείχου. Ἀνοικοδόμησις.
Juniors of Elem. School Sitaria Thraki. Reconstruction.



Ε.Ε.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Αἰγινίου. Δενδροφύτευσις.
Juniors of 2nd Elem. School Aeginion. Planting trees.



Ε.Ε.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. Χίου με εἶδη βοήθειας δι' ἀπόρους.
Juniors of 1st Elem. School Chios with gifts for the needy.



Ε.Ε.Ν. 11ου Δημ. Σχολ. Ν. Ἰωνίας Ἀθηνῶν με εἶδη βοήθειας διὰ σεισμοπλήκτους.
Juniors of 11th Elem. School N. Ionia Athens, with gifts for earthquakestricken of Evritania.



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Ροδαυγῆς Ἀρτης. Δενδροφύτευσις.
Juniors of Elem. School Rodavgi Arta. Planting trees.

ΚΙΝΗΣΙΣ - ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. ΚΑΙ Ε.Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ



Ο Αμερικανός Πρεσβευτής κ. Φ. ΤΑΛΜΠΟΤ και ο Πρόεδρος κ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ εις τὰ γραφεία του Ε.Ε.Σ.

Κατὰ εἰδικὴν τελετὴν ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς τὰ γραφεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τὴν 17 λή-ξαντος, ὁ εἰς Ἀθήνας Ἀμερικανὸς Πρεσβευτὴς κ. Φίλιπς Τάλμποτ πα-ρέδωσε εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλου ἐπιταγὴν 300.000 δραχμῶν ἐκ μέρους τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν τελευταίων σει-σμῶν.

Ὁ Πρεσβευτὴς κ. Τάλμποτ ἐξέ-φρασε τὴν λύπην τοῦ Ἀμερικανι-κοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ζωῆς ἀνθρώπων καὶ περυσίων ἐκ τῶν σεισμῶν καὶ προσέθεσεν ὅτι

αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν παραδίδων τὴν ἐπιταγὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐπιτελουμένου ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔργου διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου.

Ἀπαντῶν ὁ Πρόεδρος κ. Γεωρ-γακόπουλος εἶπεν ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἔχει πολλὰκις διαπιστώσει τὰς ἀνθρωπιστικὰς προσπάθειάς τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, προσθέσας ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἐπιταγὴν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ συνθήματος τὸ ὁποῖον προσφάτως ἠσπασθῇ ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς: «Διὰ τοῦ Ἀνθρωπι-σμοῦ εἰς τὴν Εἰρήνην».

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν διαφόρων Ὑ-πηρεσιῶν του κατὰ τὸν μῆνα Φε-βρουάριον 8.006 ἀσθενεῖς καὶ τραυ-ματίας, ἐκ τῶν ὁποίων 833 ἐξηκρι-βμέναι περιπτώσεις ἠσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατη-γορίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Τραύματα, κατάγματα κ.λ.π. 4.040, β) Παθολογικὰ νοσήματα 2.946, γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις (δη-λητηριάσεις, ἐγκαύματα, μέθη κ. λ.π.) 1.020.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις:

Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμα-κευτικαὶ κ.λ.π. 136. Δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος 14. Καρδιολογικὰ νοσήματα 380. Λοι-μώδη νοσήματα 66. Ἐγκαύματα 129. Μέθη 56. Ἡλεκτροληξία 4.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου αἰ-τηθειῶν ὁδηγίων εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενούντων μέλη τῶν πλη-ρωμάτων των 39.

Τὸ Κέντρον Αἰμοδοσίας παρέσχε δωρεὰν δι' ἀπόρους 319 φιάλας αἱ-ματος.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Μοναστηρα-κίου Δράμας 250 δρχ. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Αὐλοτόπου Παραμυθίας 50 δρχ. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Σωστίου Γαστούνης 55 δρχ. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Μάζης Ἀποκορώνου 140 δρχ. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Λοφίσκου Κύμης 170 δρχ. 6) Τὸ Δημ. Σχολ. Ὀμβριακῆς Φθιώτιδος 212 δρχ. 7) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἐμπροσνέρου Χανίων 200 δρχ. 8) Τὸ Λύκειον Καισαριανῆς 853 δρχ. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνδρονιάνων Κύμης 200 δρχ. 10) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Γου-μενίσσης Κιλκίς 220 δρχ. 11) Τὸ Δημ. Σχολ. Χιονάδων Ὁρεστιάδος 400 δρχ. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Καλῆς Κώμης Καρδίτσας 55 δρχ. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Δένδρων Κύμης Εὐ-βοίας 100 δρχ. 14) Τὸ Γυμνάσιον Βασιλικῆς Λευκάδος 550 δρχ. 15) Τὸ Δημ. Σχολ. Μαλῶνος Ρόδου 750 δρχ. 16) Τὸ Γυμν. Ἀμοργοῦ 300 δρχ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ:

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθῶν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὸ ταχύτερον: τὸ Γενικὸν Δελτίον ἐγγραφῆς τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ ἐν συνε-χείᾳ αἱ καταστάσεις ἐγγραφῆς Ἐρυθρο-σταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Περιοδικοῦ γίνονται δεκταὶ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός· δηλ. τεύχη Ἀπριλίου 1966 θὰ γίνωνται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους Μαΐου 1966.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως: «Ἑλληνικὸν Ἐ-ρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1, — διότι ἄλλως δυσ-χεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

4) Ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὡ-ραία μεταλλικὰ σήματα Ε.Ε.Σ.Ν. ἀντὶ 0,50 δρχ. ἕκαστον, τὰ ὁποῖα ἀποστέλ-λονται κατόπιν παραγγελίας καὶ ἐμβά-σματος τοῦ ἀντιτίμου.

5) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γρα-φεῖα μας σύντομον περιλήψιν τῆς Ἐρυ-θροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιοδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώνωμε σχετικῶς τὴν Γενεήν.

6) Αἱ ἀποστέλλόμεναι πρὸς δημο-σίευσιν φωτογραφίαι νὰ ἀπεικονί-ζουν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατι-κώτεραι, ὥστε ἡ ἐπεξήγησις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττὴ καὶ τὰ πρόσωπα νὰ φαίνωνται τελείως ἀπεροφημένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν.

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ



Κ. Δελικωνσταντῆς
Δημ. Σχολ. Διλό-
φου Λαρίσης



Σάβ. Μαρκόπουλος
Γυμν. Κάτω
Πορτοῦ



Βασ. Νημάς
Δημ. Σχολ. Πλα-
τάνου Τρικάλων



Ἀβρ. Καλαϊτζόγλου
Δημ. Σχ. Δαμανίων
Ἡρακλείου Κρήτης



Ζωρῆς Κυλαδίτης
3ον Δημ. Σχολ.
Βροντάδου Χίου



Μάρθ. Καλαϊτζόγλου
Δημ. Σχ. Δαμανίων
Ἡρακλείου Κρήτης



Παναγ. Τσιπιζίδου
Δημ. Σχολ. Ἐλαι-
ωχωρίου Παγγαίου



Γεωργ. Νικολαῖος
2ου Δημ. Σχολ.
Πόρου



Ἐλένη Παγώνη
2ου Δημ. Σχολ.
Πόρου



Γ. Παπαδιώτης
Σ. Μπόμπορης
Δημ. Σχολ. Κρα-
νέας Πρεβέζης

Ἀνεῦρον χρήματα καὶ ἀντικείμενα καὶ τὰ παρέδωσαν εἰς τοὺς δικαιοῦχους.

Ὁ ἑλληνικὸς οἷχος

ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Πόσο μακριὰ μου σᾶς θωρῶ,
λαμπριάτικα μεσάνυχτα
ποὺ σὰν πρωτάναις μικρὸς
χρυσόπλουμη λαμπάδα,
στὰ παιδικαῖς μάτια μου
νὰ ῥχονται μπρὸς ὁράνοιχτα
τὰ οὐράνια με τὰ Χερουβεὶμ
καὶ Σεραφεὶμ σὰν νὰ ᾿δα.

Σὰ νὰ ᾿δα Ἀγγέλων τάγματα
νὰ κατεβαίνουν· κ' ὕστερα
μέσα στὰ ροδοσύννεφα,
στὰ αἰθέρια πάνου πλάτια,
νὰ συνεπαίρνουν τὸ Χριστὸ
κοπάδια ἀσπροπερίστερα
κ' Ἐκείνος με χαμόγελο
νὰ με κοιτᾷ στὰ μάτια.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ - ΛΑΥΡΑΣ

*

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Κεντάει δεντρά στ' ὁλόκρουστο
πανί, κεντᾷ κι ἀηδόνια,
νὰ κελαιδοῦν κάθε πρωτὶ,
νὰ κλαῖνε κάθε βράδυ·
κεντάει τα με τὰ κόκκινα
μπουμπούκια πελαργόνια
καὶ στὰ τελλάρια τῶν βραγιῶν
κεντᾷ ὁ Ἀπρίλης ρόδα.

Κ' ἔτσι στολίζει τ' ἄνθινα
σπίτια του — τὰ περβόλια —
ποὺ ὁ κουρσάρος ὡς τὰ χτές
ἐγύμνωσε ὁ χειμῶνας·
καὶ τώρα μέσ' τὴν ἀνοιξή
ποὺ ὁ Λυτρωτὴς ὑψώθη
ὕμνο θὰ λένε Του οἱ ἄνθοι,
ποὺ θὲ ν' ἀκοῦς, Ἀπρίλη.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΛΟ, ΓΕΡΟ - ΧΕΙΜΩΝΑ

Στὸ καλὸ, γέρο-χειμῶνα
καὶ τοῦ χρόνου νὰ ῥθῃς πάλι,
γιὰ νὰ μᾶς ξαναμαζέψῃς
ὅλους γύρω ἀπ' τὸ μαγκάλι.

Στὸ καλὸ, γέρο-χειμῶνα.
Πῶς λυπόμαστε, στ' ἀλήθεια,
ποὺ θὰ χάσουμε τὰ βράδια
τῆς γιαιγιάς τὰ παραμύθια...

Στὸ καλὸ, γέρο-χειμῶνα,
κι ὁ καιρὸς πιά δὲν μᾶς μένει.
Νά, κ' ἡ ἀνοιξὴ μᾶς φτάνει
με λουλούδια στολισμένη.

Στὸ καλὸ, γέρο-χειμῶνα,
φτάσανε τὰ χελιδόνια.
Καὶ τοῦ χρόνου νὰ ξανάρθῃς
φορτωμένος με τὰ χιόνια.

ΛΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙ τῶν
σεισμοπαθῶν ἀδελφῶν μας τῆς
Εὐρυτανίας καὶ τῆς Φθιώτιδος
ὕποχρεώνουν τὸν Ἑλληνικὸν
Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος ν'
ἀπευθύνῃ θερμὴν ἑορταστικὴν πρὸς
ὅλους τοὺς φιλάτους Ἐρυθρο-
σταυρίτας ἀναγνώστας τοῦ
ὅπως συντρέξουν τὸ ἔργον
τοῦ **ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ**
ΣΤΑΥΡΟΥ ἀποστέλλοντες αὐ-
τῷ ὅ,τι δύνανται χάριν τοῦ
ἱεροῦ σκοποῦ.
Τόσον ἡ γενναία προσφορά τοῦ
εὐπόρου, ὅσον καὶ τῆς χήρας ὁ
ὀβολὸς ἀποτελοῦν πολὺτιμον
ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐνίσχυσιν
διὰ τ' ἀτυχή θύματα τοῦ Ἐγ-
κελάδου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ



Ξυλογραφία ΣΠΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΑΡΓΥΡΟΥΛΑΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΛΗ ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΑ, ή Ροδιά ήταν ένα πρόσχαρο και προκομμένο κοριτσάκι. Βοήθησε τη μητέρα να συγυρίσουν το σπίτι. Άσπρισαν μαζί τον αὐλόγυρο. Βάψανε τὰ κόκκινα αὐγά. Ἐπλάσε ἀκόμα και τις κουλουρες, χωρίς να δοκιμάση ούτε τόσο δά από τη ζύμη, γιατί νήστευε. Μετάλαβε τὸ Σάββατο, ἀφοῦ φίλησε πρῶτα τὸ χέρι τῆς γιαγιάς και τοῦ παποῦ και ζήτησε να τη συγχωρέσουν ἀν τούς



Σχεδιάσμα ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΪΔΗ

στενοχώρησε καμμιὰ φορά. Κ' ὕστερα, τὴ Λαμπρή, πού εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη και γιορτερὴ μέρα, ἀντὶ νᾶναι κ' ἐκεῖνη ἓνα χαρούμενο και γελαστό παιδί, ἦταν τὸ πιὸ κατσούφικο και τὸ πιὸ ἀνάποδο. Καὶ ἡ αἰτία, ἦταν τὸ πασχαλινὸ αὐγὸ τῆς Ἀργυρούλας. Ἡ Ἀργυρούλα, τὸ κρατοῦσε κιόλας στὸ χέρι σφιχτά, σὰν γυρίζαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Στὸ δρόμο πού πηγαῖναν μαζί με τὴ Γεωργία, τὴν Ἑλένη και τὴν Ἀρχόνταν, ἔλεγε και ξανάλεγε δείχνοντάς το :

— Σήμερα θὰ σπάσω τ' αὐγὰ ὁλονῶν σας. Ἐέρετε τί σπουδαῖο πού εἶναι τοῦτο δῶ και πόσον καιρὸ τῶχω φυλαγμένο ; Εἶναι ἀπὸ τὴ χρυσόμαυρη κότα μου, πού τὰ φτιάχνει τόσο χοντρόφλουδα, ὥστε μόνο πάνω σὲ πέτρα σπᾶνε !

— Ἀλήθεια ; Ἀλήθεια ; Ρώτησαν μ' ἀπορία τὰ κορίτσια.

— Βέβαια, κάνετε λίγη ὑπομονή και θὰ δῆτε. Πραγματικά, σὰν καθῖσαν στὸ τραπέζι να φᾶνε τὴ μαγειρίτσα και ρώτησε ὁ παποῦς ποὺς ἤθελε να τσουγκρίση μαζί του, πετάχτηκε ἀμέσως πρώτη και καλύτερη ἡ Ἀργυρούλα :

— Ἐγώ, παπού ! Καὶ θὰ θαυμάσης κιόλας τί σπουδαῖο αὐγὸ πούχω διαλέξει.

Τσάφ ! Σπάει ἀμέσως τὸ αὐγὸ τοῦ παποῦ. Τσούφ ! Τὸ ἴδιο ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τῆς γιαγιάς, πού χαμογέ-

λασε γλυκὰ στὴν Ἀργυρούλα, μόλις ἐκεῖνη τῆς ἔσπασε τὸ κόκκινὸ τῆς αὐγὸ.

Ὑστερα, ἡ Ἀργυρούλα τσουγκρίσε με τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τὸ θεῖο Βαγγέλη, τὴ θεῖα Μαρία. Τὸνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, χωρίς ν' ἀφήση κανένα γερό. Οἱ μεγάλοι γελοῦσαν δυνατά, λέγοντας :

— Μπράβο, Ἀργυρούλα ! Μπράβο ! Πολὺ σπουδαῖο τ' αὐγὸ τῆς χρυσόμαυρης κότας σου !

Ἀκόμα κι ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τῆς Ἑλένης, τῆς Γεωργίας και τῆς Ἀρχόντας να τσουγκρίσουν, τοὺς ἔσπασε και τὰ δικά τους. Τσάφ - τσούφ ! Ἀκουγόταν ὁλόενα, κι ὅλοι γελοῦσαν, θαυμάζοντας τὴν Ἀργυρούλα.

Ὡστόσο, μέσα σ' ὅλη τούτη τὴ διασκέδαση, ὑπῆρχε και κάποιος πού δὲ λάβαινε μέρος : Ἡ Ροδιά. Αὐτή, ὅχι μόνο δὲ γελοῦσε, μὰ ἀντίθετα εἶχε τόσο κατσουφιάσει, πού τὸ μέτωπό της γέμιζε ζᾶρες. Ταυτόχρονα, ἔνωσε σάμπως να μπῆκε στὴν καρδιά της και να φώλιασε ἓνα σκαθαράκι πού τῆς ἔδωσε ἓνα τσίμπημα γερό. Ἔτσι, ὅταν ἦρθε ἡ Ἀργυρούλα κοντά της να τσουγκρίσουν και μαζί, τῆς ἀποκρίνεται ξερά : «Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη να μοῦ σπάσης τ' αὐγὸ μου !». Καὶ τῆς γυρίζει ἀπότομα τὴν πλάτη. Ἡ Ἀργυρούλα, τὰ σάστισε στὴν ἀρχή. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φωνάξεσε μαζί ἡ Ἑλένη κ' ἡ Γεωργία :

— Ἀργυρούλα, δὲ μᾶς δανείζης αὐτὸ τὸ σπουδαῖο αὐγὸ ; Νὰ κερδίσουμε και μεῖς μιὰ φορά ; Νά, κοίτα, σοῦ χαρίζουμε ἄλλα πέντε πού εἶναι ἀπὸ τὴν ἄσπρη μας κότα πού τὰ κάνει δίκورها !

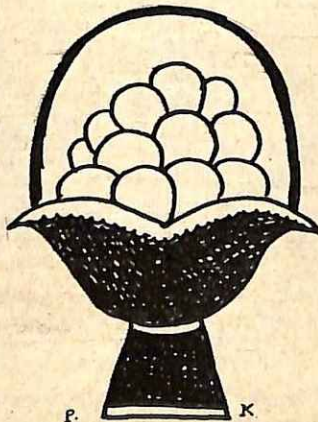
— Ἀ, μπά, μπά ! Τ' εἶναι αὐτὰ πού λέτε ! Τὸ καλὰ ξέχειλο να μοῦ χαρίσετε με κόκκινα αὐγά, δὲ σᾶς δίνω τὸ δικό μου. Γιὰ ἄς ἔρθη να τσουγκρίση ξανά ὅποιος θέλει μαζί μου, να δοκιμάση τὴν ἀξία του !

Τὰ κορίτσια ξαναβάλανε τὰ γέλια, ἡ Ροδιά ὅμως ἔνωσε πάλι στὴν καρδιά κείνο τὸ τσίμπημα.

Στὸ μεταξύ, ὁ θεῖος Βαγγέλης πῆρε τὸ κλαρίνο του κι ἄρχισε να παίξει ἓνα συρτό. Χαρούμενα τὰ κορίτσια, σηκώθηκαν ἀμέσως ἀπάνω και στήσανε χορὸ. Μονάχα ἡ Ροδιά δὲν τ' ἀκολούθησε. Πῆγε και κρύφτηκε σὲ μιὰν ἀπόμνη γωνιά. Τὴν εἶδε σὲ λίγο ἡ Ἀργυρούλα, πούσερνε πρῶτη τὸ χορὸ, και τῆς φώναξε :

— Ἐλα Ροδιά. Δὲ θὰ ρθῆς να χορέψης μαζί μας ;

— Ὁχι, δὲ θέλω. Παράφαγα μαγειρίτσα



και μοῦ βάρυνε τὸ στομάχι, ἀποκρίθηκε κατσουφιασμένα.

Κι ἀληθινά, ἔνωθε κάποια βαρυθυμία. Λὲς κ' ἔφταιγε ἀκόμα κείνο τὸ σκαθαράκι. Γιατὶ τὰ τσιμπήματα ἔρχονταν ἀπανωτὰ τώρα. Σάμπως ἀπὸ ἓνα νᾶχαν γίνεαι δὴ τὰ σκαθαράκια...

Ὡστόσο, ἐκεῖ πού καθόταν ἔτσι κακοκαρδιασμένη ἡ Ροδιά, τῆς ἦρθε ἄξαφνα μιὰ ἰδέα στὸ μυαλό. Ἀλήθεια, πῶς δὲν τὴ σκέφτηκε ναρίτερα ; Πετάχτηκε μεμιάς ἀπὸ τὴ θέση της κ' ἔτρεξε με φούρια μέσα στὸ σπίτι. Τράβηξε ὁλόενα γιὰ τὴν κάμαρα τῆς μητέρας της. Στὴ θέση πού βρισκόταν τὸ καλὰθὶ με τὰ ραψίματα. Κάτω ἀπὸ τὰ ἀμπάλωτα ρούχα ἔχωσε ἀμέσως αὐτὸ πού γύρευε : Τὸ ξύλινο αὐγὸ τοῦ μεταρίσματος. Τ' ἄρπαξε γοργὰ και με τὴν ἴδια φόρα πῆγε να βρῇ τὸ κουτὶ με τις μπογιές της.

Εἶχε περάσει κάμποση ὥρα πού ὅλη ἡ χαρούμενη συντροφιά ἐξακολουθοῦσε να χορεύει στὴν αὐλή. Μὰ κ' ἡ Ροδιά ὅταν ξαναβγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν εἰδειχνε πιά τόσο κατσουφιασμένη ὅπως πρίν. Μόλις τὴν εἶδαν τὰ κορίτσια, φώναξαν :

— Ἀντε λοιπόν ! Τ' ἀποφάσιες πιά να ρθῆς να χορέψης μαζί μας ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε πρόθυμα ἡ Ροδιά. Κ' ἐπειδὴ μοῦ πέρασε κ' ἡ βαρυστομαχία, λέω να φάω κ' ἓνα αὐγὸ. Μήπως θέλει καμμιὰ σας να τσουγκρίση μαζί μου ; Μιλοῦσε με προσωποποιητὴ ἀδιαφορία, ρίχνοντας ὅμως κρυφὲς ματιές στὴν Ἀργυρούλα.

— Μὰ βέβαια ! Βέβαια ! Ὅα τσουγκρίσης με τὴν Ἀργυρούλα πού ἔχει σήμερα τὸ πιὸ σπουδαῖο αὐγὸ, εἶπαν γελώντας τὰ κορίτσια.

Ἡ Ροδιά, χωρίς ἄλλη κουβέντα, ἀνοῖξε λίγο τὴ χούφτα της, προσέχοντας να φανῇ μονάχα ἡ μύτη ἀπὸ τὸ ξύλινο αὐγὸ.

— Ἐλα, κάνω ἐγὼ τὴν ἀρχή, λέει.

Ἡ Ἀργυρούλα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Χτύπησε ἀμέσως τὴ μύτη τοῦ «σπουδαίου» τῆς αὐγοῦ στὸ ξύλινο τῆς Ροδιάς. Ἐνα «ὦ !» ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της, πού εἶχαν μελανιάσει. Τὸ χοντρόφλουδο αὐγὸ τῆς χρυσόμαυρης κότας, εἶχε σπάσει !

Μὰ και τ' ἄλλα κορίτσια παραξενεύτηκαν.

— Γιὰ σταθῆτε. Μὴ βιάζεστε. Ἐχει κι ἄλλη μιὰ μεριά τὸ αὐγὸ. Σειρά σου τώρα, Ἀργυρούλα, εἶπε ἡ Ροδιά, κοιτάζοντας εἰρωνικά τὴν Ἀργυρούλα. Ἐκεῖνη, πολὺ ἀπασχολημένη με τὸ μισοσπασμένο τῆς αὐγὸ, δὲ σήκωσε τὰ μάτια της καθόλου ἀπ' αὐτό.

Σὲ λίγο : τσάφ ! Ἀκουστικὴ ὁ μαλακὸς κρότος και τὸ «θαυμαστό» χοντρόφλουδο αὐγὸ, ἔσπασε κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

— Μπράβο, Ροδιά, μπράβο ! Ζήτη ἡ Ροδιά πού κέρδισε τὴν Ἀργυρούλα ! Φώναξαν τὰ κορίτσια χτυπώντας τὰ χέρια και γελώντας δυνατά. Πάει, Ἀργυρούλα, τὸ σπουδαῖο σου αὐγὸ ! Εἶδες τί ἔχασες πού δὲν ἤθελες να μᾶς τὸ δώσης και να σοῦ χαρίζαμε ἐμεῖς τὰ πέντε ;

Μὰ ἡ Ἀργυρούλα, οὔτε και τώρα δὲ μίλησε. Μονάχα πού ῥιξε ἓνα πλάγιο βλέμμα γεμάτο ἀπορία στὴ Ροδιά.

Τί περίεργο ὅμως. Κ' ἡ Ροδιά, μ' ὅλο πού πραγματοποιήθηκε ἡ ὥραία της ἰδέα, ἔνωθε ἀκόμα τὴν ἴδια βαρυθυμία. Κ' ἡ ἴδια δὲν ἤξερε να ἐξηγήσῃ τί ἦταν.

— Πᾶμε να χορέψουμε τώρα, λέει μεμιάς ἡ Ἀργυρούλα και τραβώντας τὴ Ροδιά και τὴν Ἀρχόνταν ἀπὸ τὸ γέρι, ἄρχισαν να τρέχουν μαζί.

— Τὰ μάθατε τὰ νέα ; Φώναξε ἀπὸ μακριὰ ἡ Ἀρχόνταν στὸς μεγάλους. Ἡ Ροδιά κέρδισε τὴν Ἀργυρούλα. Τῆς ἔσπασε τὸ σπουδαῖο αὐγὸ ! Μὲ τὸ πρῶτο μάλιστα. Τσάφ ! Τσούφ !

— Μπράβο, Ροδιά. Μπράβο ! Εἶπαν ὅλοι μαζί. Κι ὁ θεῖος Βαγγέλης πιάνοντας τὴν ἀπὸ τὸν ὄμο τὴν ἔσυρε στὸ χορὸ.

Ἡ Ροδιά, χόρεψε και τραγούδησε κάμποση ὥρα. Μὰ ἐκεῖνη ἡ ἀνεξήγητη βαρυστομαχία δὲν ἔλεγε να περάση.

Σὲ λίγο, ὁ θεῖος Βαγγέλης σταμάτησε τὴ μουσικὴ κ' εἶπε : «Κορίτσια, εἶναι ὥρα να πᾶμε στὴν ἐκκλησία, γιατί ἀρχίζει ἡ Λειτουργία τῆς Ἀγάπης. Τρεχάτε λοιπὸν γρήγορα να ἐτοιμαστήτε και προσέξτε να μὴν ἀργήσετε».

Πρόθυμα τὰ παιδιά, παράτησαν τὸ γλέντι και πῆγαν να συγυριστοῦν. Πῆραν και τις λαμπάδες τους και ἐξεκίνησαν τραγουδώντας. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ροδιά, πού ἡ κακοκεφία της ἐξακολουθοῦσε να τὴ βαραίνει, ὁλόενα και περισσότερο. Ἐκεῖνο τὸ σκαθαράκι, ἔμοιαζε να 'χε δώσει τὴ θέση του σὲ μιὰ μεγάλη τανάλια πού τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά.

Ἀξαφνα, ἀκουστικὴν οἱ καμπάνες να χτυπᾶνε δυνατὰ και πρόσχαρα. Λὲς και θέλαν με τὸ ζωνρὸ του ἤχο να θυμίσουν πόσο χαρούμενη μέρα ἦταν.

Ἡ Ροδιά τότε, κοντοστάθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Στὸ μυαλό της γεννήθηκε μεμιάς μιὰ καινούρια ἰδέα. Χωρὶς να τὴ συλλογιστῇ ξανά, τρέχει βιαστικά κοντὰ στὴν Ἀργυρούλα, πού κρατοῦσε προσεχτικά τὴ λαμπάδα της με τις τριανταφυλλίες κορδέλλες. Σκύβει στ' αὐτὴ της και λέει σιγανά, ν' ἀκούση μονάχα αὐτὴ :

— Ἀργυρούλα, ἔχω κάτι να σοῦ πῶ. Κάτι πολὺ σοβαρὸ. Ἐέρεις, τὸ δικό μου, τὸ κόκκινὸ αὐγὸ...

— Ἐέρω, ἔέρω ! Τὴν ἔκοψε τὸ ἴδιο ψιθυριστὰ ἡ Ἀργυρούλα, χωρὶς να γυρίσῃ να τὴν κοιτάξῃ. Ἦταν ξύλινο. Τὸ κατάλαβα ἀμέσως. Ὡστόσο, δὲ μίλησα, γιατί ἔνωσα πόσο ἤθελες να κερδίσης...

— Τὸ κατάλαβες ἀμέσως, με τὸ πρῶτο ; Ἐκανε με ἀπορία ἡ Ροδιά. Καὶ δὲν εἶπες τίποτα ;

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι γεμάτῃ ντροπῇ προσπαθώντας να κρύψῃ τὰ δάκρυα π' ἄρχισαν να κυλᾶνε.

— Σισσι ! Δὲν κάνει να κλαῖς, μέρα πού εἶναι, ἀποκρίθηκε γλυκὰ ἡ Ἀργυρούλα. Σήμερα ὅλοι γελᾶνε και χαίρονται. Νά, γιὰ ἄκουσε τις καμπάνες, τί γιορτερὰ πού χτυπᾶνε ! Μιὰ λοιπὸν πού εἶναι ἡ μέρα τῆς Ἀγάπης, ἔλα και μεῖς να τὰ ξεχάσουμε γρήγορα ὅλα και ν' ἀγαπήσουμε ξανά. Χριστὸς Ἀνέστη, Ροδιά ! Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὴν ἀγκάλιασε και τὴ φίλησε στὸ δακρυσμένο τῆς μάγουλο.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλὰ εἶναι τὰ θύματα, κυρίως μεταξὺ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἀγνοία τοῦ σοβαρωτάτου κινδύνου περιεργάζονται ἐγκαταλελειμμένα πολεμοφόδια (χειροβομβίδες, νάρκες κλπ.). Γι' αὐτὸ τονίζομεν και πάλιν ὅτι δὲν πρέπει να περιεργάζονται τέτοια ἀντικείμενα, οὔτε ν' ἀφήνουν ἄλλους να τὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ μόλις τ' ἀντικρίζουν να εἰδοποιοῦν ἀμέσως τὴν πλησιεστέρην ἀστυνομικὴν ἢ στρατιωτικὴν ἀρχήν.

'Η Θάλασσα ως πηγή πλούτου

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ο άνθρωπος παρατήρησε ότι πολλά πράγματα, αναγκαία για τη ζωή του, μπορούσε να τα προμηθεύεται από τη θάλασσα. Και πρώτα - πρώτα βέβαια τα ψάρια και τα άλλα θαλάσσια ζώα, που αποτελούν μια εξαιρετικά υγιεινή και θρεπτική τροφή. "Αλλωστε, κατά τα αρχαιότερα εκείνα χρόνια, το μόνο πρόβλημα, που απασχολούσε διαρκώς τον άνθρωπο ήταν η εξασφάλιση της τροφής του.

"Ετσι ο άνθρωπος, αφού αρχικά έγινε κυνηγός, έγινε κατόπιν και ψαράς — το ψάρεμα αλλωστε είναι και αυτό ένα είδος κυνηγιού, που γίνεται με τα κατάλληλα όπλα και εργαλεία. Κατ' αυτόν τον τρόπο έδημιουργήθηκε σιγά - σιγά η αλιεία, η οποία αποτελεί σήμερα έναν από τους σπουδαιότερους κλάδους παραγωγής, με τον όποιον εξασφαλίζουν την συντήρησή τους εκατομμύρια άνθρωποι. Πόσο μεγάλη είναι η σημασία της αλιείας και των ψαριών για τη διατροφή του ανθρώπου μπορούμε να το καταλάβουμε, αν σκεφθούμε ότι το συνολικό βάρος των ψαριών, που ψαρεύονται σε όλο τον κόσμο, φθάνει κάθε χρόνο τα 40.000.000 τόννους! Και όλος αυτός ο πλούτος βγαίνει από τη θάλασσα, εκτός από ένα μικρό ποσοστό, που προέρχεται από τους ποταμούς και τις λίμνες.

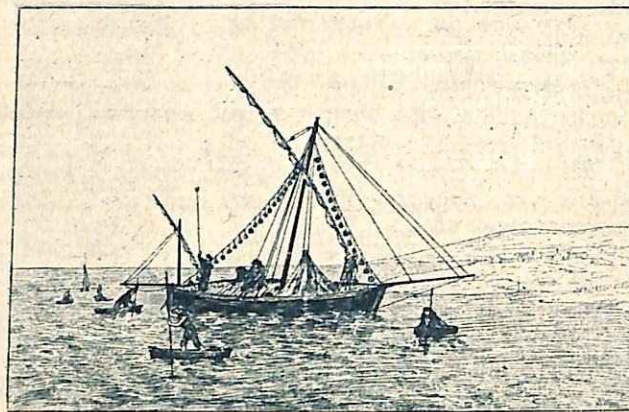
"Ο πλούτος όμως που μας χαρίζει η θάλασσα, δεν περιορίζεται μονάχα στα ψάρια. Πολλά άλλα θαλάσσια ζώα ψαρεύονται για βιομηχανική ή εμπορική χρήση. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν τα σφουγγάρια, τα μαργαριτοφόρα δστρακα, τα θαλάσσια κήτη (φάλαινες, φώκες), οι θαλάσσιες χελώνες κ.λ. "Εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλον τον κόσμο ασχολούνται με το ψάρεμα των ζώων αυτών. Και άς μη ξεχνούμε ότι οι κάτοικοι πολλών από τα μικρά και άγονα νησιά της πατρίδος μας — ιδίως οι Δωδεκανήσιοι — από το ψάρεμα των σφουγγαριών εξασφαλίζουν τα μέσα της ζωής των.

"Εκτός των θαλασσιών ζώων, για τα όποια μιλήσαμε ως τώρα, και τα θαλάσσια φυτά — αν και αυτά δεν είναι τόσο άφθονα ούτε τόσο πολλών ειδών, όσο τα φυτά της ξηράς — και κυρίως τα φύκια, αποτελούν σπουδαία πλουτοπαραγωγική πηγή. Από τη στάχτη των φυκιών, τα όποια καίουν μέσα σε ειδικούς φούρνους, εξάγεται το ιώδιον, το βρώμιον, το κάλιον. "Όλα είναι πολύτιμα και απαραίτητα για πολλές βιομηχανικές χρήσεις. "Ακόμη τα φύκια, όταν χωνέψουν όπως χωνεύει η κοπριά, αποτελούν ένα καλό λίπασμα, διότι περιέχουν άζωτο και κάλιο, στοιχεία απαραίτητα για την ανάπτυξη και την καρποφορία των φυτών.

Πέρα όμως από όσα είπαμε ως τώρα, το θαλασσινό νερό αποτελεί ανεξάντλητη πηγή για πολλά προϊόντα, απαραίτητα ιδίως για τη βιομηχανία, η οποία κατά τα τελευταία χρόνια έχει λάβει τεραστία ανάπτυξη παντού. Είναι δε τα προϊόντα αυτά τα διάφορα στοιχεία που είναι διαλυμένα μέσα στο νερό της θά-

λασσας. "Ενα από τα προϊόντα αυτά, γνωστό από την πιο μακρινή αρχαιότητα, είναι το μαγειρικό αλάτι. Το αλάτι, μολονότι δεν είναι τροφή, εν τούτοις είναι απαραίτητο για τον άνθρωπο, όχι μόνο γιατί νοστιμίζει τα διάφορα φαγητά, αλλά διότι χρειάζεται και για τη διατήρησή της υγείας μας. Χρειάζεται δε κάθε άνθρωπος 8 κιλά περίπου το χρόνο. "Εκτός αυτού, το αλάτι έχει χρησιμοποιήσει ο άνθρωπος από τα παλαιότερα χρόνια, για να διατηρήσει τα περισσότερα τρόφιμα, λαχανικά, κρέατα, ψάρια, και να τα έχει όταν θα το χρειαζόταν. Σήμερα το αλάτι εξάγεται όλο σχεδόν από το θαλασσινό νερό, που εξατμίζεται με τη θερμότητα του ήλιου και του αέρα μέσα σε ειδικές ανάβραθες δεξαμενές, τις αλυκές. "Η παγκόσμια παραγωγή του φθάνει το χρόνο τα 60.000.000 τόννους.

"Εκτός από τη χρήση του στις διάφορες τροφές, το αλάτι χρησιμοποιείται πολύ στη βιομηχανία. Είναι



Αλιεία σπόγγων

απαραίτητο για την κατασκευή της σόδας, των σαπουνιών, του υδροχλωρικού οξέος και πολλών άλλων χημικών προϊόντων, που είναι περιττό να τα αναφέρω με έδω.

Μέσα στο θαλασσινό νερό βρίσκονται διαλυμένα και πολλά μέταλλα, ακόμη και αυτό το πολύτιμο χρυσάφι. Μερικά εύρηκε μεθόδους ο άνθρωπος να τα παίρνει, ενώ άλλα η δεν κατώρθωσε ακόμη να εύρη τρόπον να τα χωρίζει από το θαλασσινό νερό η δεν συμφέρει οικονομικώς ή εκμετάλλευσί των. "Ενα από τα πολύτιμα μέταλλα, που παίρνει ο άνθρωπος από το θαλασσινό νερό, είναι το μαγνήσιον. Είναι ένα μέταλλο εξαιρετικά ελαφρό, που αντέχει σε ύψηλες θερμοκρασίες, χρησιμοποιείται δε κυρίως στην κατασκευή των αεροπλάνων, ακριβώς γιατί είναι ελαφρό και ανθεκτικό. Σήμερα σε πολλά μέρη του κόσμου, ιδίως στην "Αγγλία και στην "Αμερική, έχουν ιδρυθεί εργοστάσια, που βγάζουν το μαγνήσιο από το νερό της θάλασσας.

"Ενα άλλο μέταλλον, που βρίσκεται σε μεγάλη

(Συνέχεια στη σελίδα 26)

ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ Ε.Ε.Σ. ΣΤΗ ΛΕΡΟ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ

Το "Ασκληπείον Ε.Ε.Σ. στη νήσο Λέρο είναι το ένα από τα δύο μεγάλα ορθοπαιδικά Νοσοκομεία του "Ελληνικού "Ερυθρού Σταυρού. "Εκτός από την "Ορθοπαιδική, έχει ακόμη δύο κλινικές, την Παθολογική και τη Γενική Χειρουργική. "Αλλά η "Ορθοπαιδική με 100 - 120 ασθενείς, καλύπτει περίπου τα 4/5 της δυνάμεως των νοσηλευομένων. Και είναι αυτοί οι ασθενείς άντρες, γυναίκες και παιδιά απ' όλα τα μέρη της "Ελλάδος.

Το ίδιο το Νοσοκομείο, χτισμένο από τους "Ιταλούς λίγο προ του τελευταίου πολέμου, αποτελεί ένα



Το "Ασκληπείον Ε.Ε.Σ. Λέρου

αξιολογώτατο αρχιτεκτονικό επίτευγμα. "Όπως δε είναι τοποθετημένο στο κέντρο ενός ωραίου πευκώνα, καρποφόρων δέντρων και ανθώνων, παίρνει θέση ανάμεσα στα ωραιότερα Νοσοκομεία της Χώρας. Τα επιστημονικά επίτευγμα, πάντοτε πλούσια, έχουν τους ένθουσιώδεις ύμνητές τους, τις στρατιές των αρρώστων που κατέφυγαν σ' αυτό σακάτηδες και γύρισαν στα σπίτια τους υγιείς.

"Όλοι εκείνοι που το επισκέφθηκαν μέχρι σήμερα, δικόι μας και ξένοι, επίσημοι και μη, στάθηκαν εκπληκτοί μπρος στην όμορφη, τον όπλισμό, την όργάνωση, την άφογο καθαριότητα, την τάξη και την επιστημονική επίδοση του "Ασκληπείου. Κανείς τους δεν περίμενε πως θάβρισκε ένα τόσο λαμπερό διάμντι στην έπαρχία. "Εκεί, όμως, που η συγκίνησή τους δε μπορούσε να κρυφτεί, ήταν όταν έμπαιναν στο θάλαμο των παιδιών. "Ωραιότατη η αίθουσα και πάντα φρεσκοβαμμένοι οι τοίχοι, τα κρεβάτια, τα κομοδίνα. Κατάλευκα τα σεντόνια τους και καινούργιες οι πυτζάμες τους. "Όλα γύρω πεντακάθαρα. Και πάνω απ' όλα ροδοκόκκινα τα μαγουλάκια των παιδιών κ' η ευτυχία αδρά ζωγραφισμένη στα προσωπάκια τους. Μιά χαρούμενη κυφέλη από 30 - 40 αγοράκια και κοριτσάκια ηλικίας από 15 χρονών ως λίγων μόνον μηνών. "Αγρυπνοι άγγελιοι καλωσύνης και αγάπης οι "Αδελφές, Διπλωματούχες και Πρακτικές, παίρνουν θαυμάσια τη θέση της μάνας, της αδερφής.

"Αλλά γιατί κάθε πρωί, από τον "Οκτώβριο ως

τον "Ιούνιο, μερικά από τα παιδιά, σχεδόν τα μισά, μαζεύονται στο κέντρο της αίθουσας, γύρω - γύρω άπωνα τραπέζι κ' ένα μαυροπίνακα, ενώ ένας γλυκομίλητος κύριος όλο κάτι τους λέει; "Η απάντηση είναι δλοφάνερη. Βρισκόμαστε στο σχολείο του Νοσοκομείου. Το Δημοτικό του "Ασκληπείου Ε.Ε.Σ. Λέρου. "Όλα τα παιδιά — νοσηλευόμενοι που έχουν την κατάλληλη ηλικία — φοιτούν σ' αυτό. Και διδάσκονται από δημόσιο διδάσκαλο κανονικά, και προάγονται κανονικά. "Ετσι ώστε, όταν επιστρέφουν στα σπίτια τους έχουν θεραπεύσει όχι μόνον το σώμα τους, αλλά και το πνεύμα τους. Κ' είναι σε θέση να η συνεχίσουν άλλοι τις σπουδές τους, η, αν τις διακόψουν, να μη βγούν μεγαλώνοντας στην κοινωνία αγράμματοι. "Η προθυμία των μικρών αρρώστων να μορφωθούν είναι κάτι το συγκινητικό. "Αρκεί μόνον να διαβάση κανείς μερικές απ' τις εκθέσεις τους η να τους άκούση όταν απαγγέλλουν, για να καταλάβη ότι επιτυγχάνεται μία αξιόλογη πνευματική καλλιέργεια. Κι αυτό το επίτευγμα παίρνει πολύ πιο μεγάλη σπουδαιότητα, όταν σκεφθούμε ότι οι μικροί μαθητές είναι αρρώστα παιδιά, τότε με τους πόνους τους, τότε με τις θλιβερές σκέψεις τους, τότε με τη νοσταλγία του σπιτιού. Γιατί, όσο κι αν οι υπεύθυνοι του Νοσοκομείου προσπαθούν να τάχουν ευτυχισμένα, το σπίτι κ' οι δικόι τους πάντα τους λείπουν.

Γενικά, όμως, και ιδίως όταν συνηθίσουν στο περιβάλλον και αποβάλουν τον αρχικό, δικαιολογημένο φόβο τους, κατέχονται από χαρούμενη διάθεση, γιατί δεν παραλείπεται καμμία προσπάθεια που θα βοηθούσε στο να αισθάνωνται πως βρίσκονται σε φιλικό και σπιτικό περιβάλλον. "Αναπνέουν έναν άερα ευγενείας και πολιτισμού. "Εκτός απ' τη θερμή της αγάπης που όλοι γύρω τους αδιακόπα τους χαρίζουν, έρχονται και τόσο άλλοι παράγοντες που συμπληρώνουν την ευτυχία τους: Το μπόλικο κ' εκλεκτό φαγητό, οι τακτικές γιορτές, τα δωράκια τους κάθε

(Συνέχεια στη σελ. 26)



Εκδρομή των μαθητών-νοσηλευομένων του "Ασκληπείου Ε.Ε.Σ. Λέρου

Ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν

Ἡ κυβερνητικὴ μέριμνα — Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία

Τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1822 ἐξέσπασεν εἰς τὴν Κρήτην ἡ τρομερὰ λοιμώδης νόσος πανώλης. Τὴν μετέδωσαν τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα ποὺ ἐστεύεν ἐκεῖ εἰς βοήθειαν τῶν Τούρκων ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς.

Μολονότι ἡ προσωρινὴ διοίκησις τῆς Ἑλλάδος ἐσπευσε νὰ λάβῃ συντόνα μέτρα, ἡ ἐπιδημία δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὴν Στερεὰν καὶ τὴν Πελοπόννησον.

Ὅταν τὸ καλοκαίρι τοῦ 1824 ἡ ἐπιδημία εἶχε φουντώσει, τὸ Βουλευτικὸν ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν τὴν κάτωθι πρότασιν:

Τὸ Βουλευτικὸν Σῶμα πρὸς τὸ Σ. Ἐκτελεστικὸν

Ἐπειδὴ ἐνταῦθα εὐρίσκεται ἱκανὸς ἀριθμὸς ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν, κειμένων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀγυῖας, ὥστε γίνεται ἐλεεινὸν θέαμα καὶ αἰτία τοῦ νὰ αὐξάνῃ ἡ νόσος εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἀτιμία τοῦ ἔθνους, ὅτι ὡς καθέδραν τῆς Διοικήσεως ἔρχονται διάφοροι ἀλλοεθνεῖς. Τὸ Βουλευτικὸν γνωμοδοτεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ σύστασις νοσοκομείου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἰσαχθῶσιν οἱ ἐκτάδην ἐν ἀγυαῖς κείμενοι ἀσθενεῖς νὰ διορισθῇ δὲ μία ἐπιτροπὴ νὰ καταγράψῃ τὰ διάφορα δυστυχῆ καὶ ἀδύνατα ὑποκείμενα (τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται μὲ τοὺς κόπους τῶν νὰ τραφῶσι) καὶ εἰς αὐτὰ μόνον νὰ διορισθῇ νὰ δίδεται ἀνάλογον ψωμί, καὶ ὅχι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς Ἄργος. Καὶ ἐκεῖ νὰ ἐπιταχθῶσι διὰ νὰ μεταβοῦν, ὥστε οὕτως καὶ αὐτοὶ νὰ φυλάξωσι τὴν υγίαν των, μεταβαίνοντες εἰς πόλιν πλέον ἀνοικτὴν καὶ ἐνταῦθα νὰ μὴ στενοχωριοῦνται οἱ μείναντες, νὰ προσταχθῇ ὅμως ὁ εἰς Ἄργος φροντιστὴς αὐστηρῶς διὰ νὰ κάμῃ ἀνάλογον καὶ δικαίαν διανομὴν τοῦ ψωμίου. Προσέτι νὰ γίνῃ φροντίς νὰ μετοχευθῇ ὅλον τὸ νερὸν τῆς Ἀρίας μέσα εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ εἶναι καὶ ἱκανὸν εἰς πόσιν καὶ καθαρῶς τοῦ λαοῦ, οὐχ' ἔττον ἀναγκαῖος εἶναι ὁ καθαρισμὸς τῶν ἀγυῶν τῆς Χώρας. Τῇ 24 Ἰουλίου 1824, ἐν Ναυπλίῳ.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ. Διωρίσθη μία τριμελὴς ἀδικοῦνοσα Ἐπιτροπὴ τοῦ πρώτου ἔθνικοῦ Νοσοκομείου» ποῦ, ἀφοῦ ἐπέτυχεν τὴν ἐπιβολὴν ἐδικῶν φόρων, ἀφιέρωσε ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ Νοσοκομείου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξεδηλώθη ἡ ἰδιω-

τικὴ πρωτοβουλία διὰ τῆς ιδρύσεως τῆς «Φιλανθρωπικῆς Ἑταιρίας» Ναυπλίου, τῆς ὁποίας οἱ σκοποὶ ἦσαν 1) ἡ περιθαλψὶς πτωχῶν ἀσθενῶν, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, καὶ 2) ἡ ἐκπαίδευσις νέων ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων.

Ἰδρυτικὰ μέλη τῆς ἑταιρίας ἦσαν ἄντρες ποὺ κατεῖχαν ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς πρώτης πρωτευούσης.



Σχεδιάσμα ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

Τὸ ἰδρυτικὸν τῆς φιλανθρωπικῆς Ἑταιρίας ἔχει ὡς ἑξῆς:

Οἱ ὑπογεγραμμένοι διὰ προσλήψεως τοῦ κυρίου Ν. Γερακάκη θεωρήσαντες τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένην ἥθικὴν καὶ σωματικὴν φθορὰν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡτις κυρίως ἀπὸ ἀπορίας προέρχεται, καὶ συσχεφόμενοι περὶ τῆς δυνατῆς θεραπείας τοῦ μεγάλου τόπου δεινοῦ, ἐκρίνανε ἀναγκαῖον νὰ διοργανίσωμεν καὶ νὰ συστήσωμεν ἑταιρίαν τινὰ σκοπὸν ἔχουσαν τὴν θεραπείαν τοῦ δεινοῦ τούτου, τὴν ὁποῖαν καὶ διὰ τοῦτο Φιλανθρωπικὴν Ἑταιρίαν ὀνομάσαμεν. Ὁ δὲ διοργανισμὸς αὐτῆς εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ἐγγραφή ἐν Ναυπλίῳ τὴν α' Αὐγού-

στου 1824 ἔτος σωτήριον καὶ Δον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.
Δ. Δεσούλλας, Δημ. Γουζέλης, Π.Α. Ἀναγνωστόπουλος, Ἰωάν. Θεοτόκης, Νικολ. Γερακάκης, Ν. Καλλέργης, Γεώργ. Γλαράκης, Θ. Νέγρης, Ε. Καλλέργης, Ν. Νικητόπουλος, Ν. Φλογαίτης, Ν. Θησεύς, Θ. Βαλλιάνος.

Τὸ Βουλευτικὸν Σῶμα ἐνέκρινε τὸ καταστατικὸν τῆς Φ.Ε. «μὲ τινὰς μεταβολάς».

Ἡ πρώτη ἐνέργεια τῆς Ἐπιτροπῆς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς ἦταν νὰ ἐξεύρῃ ἕνα οἶκημα. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν ἔγγραφόν τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν:

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν
Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἑταιρία θέλουσα νὰ κάμῃ ἀρχὴν τοῦ σκοποῦ τῆς ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ περιμαζεύσῃ ἐκ τῶν πτωχότερων ἀσθενῶν ὅσους δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ περιβάλῃ θέτουσα αὐτοὺς εἰς ἐν προσδωρισμένον μέρος. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξαίτεται παρὰ τοῦ Ὑπουργείου νὰ δοθῇ ἡ ἀδεια νὰ λάβῃ τὴν κρημνισμένην οἰκίαν κειμένην ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Κου Ἀναστ. Λόνδου, νὰ τὴν ἐπισκευάσῃ δι' ἐξόδων τῆς Ἑταιρίας καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Παρακαλεῖ δὲ αὐτὴ ἡ μικρὰ οἰκία νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν Ἑταιρίαν, ἢ τουλάχιστὸν πρὸς τὸ παρόν.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 18' Αὐγούστου 1824

Ἡ Ἐπιτροπὴ
Ν. Καλλέργης, Γεώργ. Γλαράκης,
Ἰωάν. Θεοτόκης, Δ. Δεσούλλας, Ἰω. Βλάσης.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Φλογαίτης

Ὁ ὑπουργὸς Γ. Δικαῖος (ὁ Παπαφλέσσας) ἐσπευσε νὰ διαβιβάσῃ πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν τὴν αἴτησιν τῆς Ἑταιρίας, καὶ τὴν 22 Αὐγούστου 1824 τῆς παρεχωρήθη ἡ ἀένδον τοῦ φρουρίου Ναυπλίου κειμένη οἰκία».

Ἡ λειτουργία τοῦ ιδρύματος ἀρχισε ἀμέσως καί, παρὰ τὰς οικονομικὰς δυσχερείας, σημαντικὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἀπέδωσε. Ὅταν ὅμως, μετὰ πάροδον ἔτους καὶ πλέον, ἰδρύθη τὸ κρατικὸν νοσοκομεῖον, ἀπεφασίσθη ἡ κατάργησίς του καὶ τὸ οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐνοσηλεύοντο οἱ πάσχοντες, ἔγινε ἀσχολεῖον τῆς ἀλληλοδιδασκικῆς πρὸς ἐκπαίδευσιν ἀπόρων καὶ ὀρφανῶν».



HUBERT O. SWARTOUT
καὶ συνεργάτων

Η ΥΓΕΙΑ

ΛΥΤΕ (ΛΟΞΥΓΓΑΣ)

1. Ὁ πάσχων καταπίνει λίγο κρύο νερὸ ἢ ἕνα κομματάκι πάγο, ἢ κρατάει τὴν ἀναπνοή του γιὰ λίγα λεπτά.

2. Ἄν ἀποτύχουν αὐτὰ τὰ μέσα προσπαθήστε νὰ τὸν ξαπλώσετε σὲ ὑπτίαν θέση (ἀνάσκελα) μὲ τὰ γόνατα λυγισμένα, τραβηγμένα ἄρκετὰ ψηλὰ ὥστε νὰ χαλαρωθοῦν οἱ κοιλιακοὶ μύες καὶ πιέζετε πρὸς τὰ μέσα καὶ ἐπάνω μὲ τὰ δάκτυλα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πλευρικὰ τόξα (στὰ πλάγια τοῦ ἐπιγαστρίου στήν κοιλιά).

3. Ἄν αὐτὸ ἀποτύχῃ, δοκιμάζετε ἕνα ἐμετικό, μιὰ κοφτὴ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ σκόνῃ μουστάρδας ἢ κοινὸ ἀλάτι σὲ 450 κυβ. ἐκατ. χλιαρὸ νερὸ, ποὺ λαμβάνεται τόσο γρήγορα ὅσο ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ καταποθῇ.

4. Τὰ θερμὰ ἐπιθέματα ἐπάνω στὸ στομάχι συνήθως σταματοῦν τὴν κρίση σὲ μικρὸ παιδί.

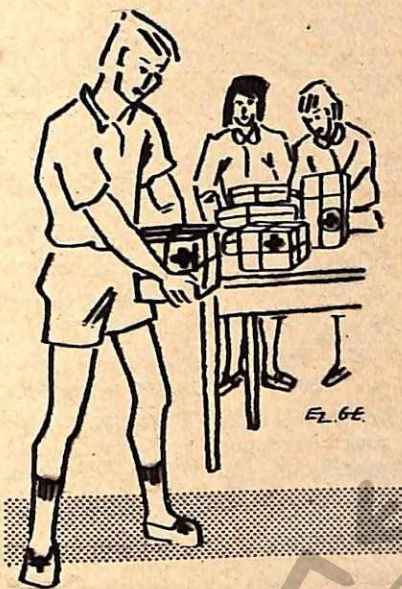
5. Στὸ βρέφος, ἀλλάζετε τὴν θέση καὶ ἐκτελεῖτε ἀπαλὴ πίεση καὶ μασσάζ ἐπάνω στὸ στομάχι.

6. Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ γιαιτροῦ μπορεῖ νὰ χρειασθοῦν γιὰ τὴν ἀναστολὴ σοβαρῆς καὶ συνεχούς κρίσεως.

Κατὰ κανόνα, ὁλόξυγγας διαρκεῖ γιὰ λίγα λεπτά καὶ ὕστερα ὑποχωρεῖ ἄσχετα ἀπὸ τὸ τί μέτρα λαμβάνονται γιὰ ἀνακούφιση. Ἀλλὰ μερικὲς φορές μία σοβαρὴ κρίση μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ γιὰ μέρες ἢ ἑβδομάδες.

Ὁ λόξυγγας εἶναι ἕνας σπασμὸς ποὺ προξενεῖται ἀπὸ τὴν αἰφνίδια συστολὴ τοῦ διαφράγματος. Συνήθως ἀκολουθεῖ μετὰ ἀπὸ ὑπερβολικὸ ἐρεθισμὸ τοῦ στομάχου καὶ εἶναι πιθανὸ νὰ συμβῇ μετὰ ἀπὸ βαρὺ φαγητὸ ἢ μετὰ ἀπὸ γρήγορο γεῦμα χωρὶς καλὴ μάσηση. Προκαλεῖται ἀπὸ ἐρεθισμὸ τῶν νεύρων, τοῦ διαφράγματος καὶ ἄλλων μυῶν ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν ἀναπνοή. Μπορεῖ νὰ προκληθῇ ἀπὸ φλεγμονὴ αὐτῶν τῶν νεύρων ὀφειλομένη σὲ νόσημα τοῦ ἥπατος, τῆς χοληδόχου κύστεως, τοῦ στομάχου, τῶν ἀμυγδαλῶν ἢ τῶν δοντιῶν.

Μερικὲς φορές συμβαίνει σὲ ἄρρωστο ποὺ ἔχει πρόσφατα ὑποστῇ χειρουργικὴ ἐπέμβαση. Μπορεῖ νὰ



Σχεδιάσμα ΗΛΕΚΤ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

εἶναι μία ἐνδειξὴ κάποιας σοβαρῆς ἀνωμαλίας τοῦ σώματος ποὺ σχετίζεται μὲ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα. Ἀποτελεῖ συχνὰ σύμπτωμα ὑστερίας, ἐπιληψίας, σόκ, ὀγκων ἢ τραυμάτων τοῦ ἐγκεφάλου. Λόγω τῆς σοβαρῆς φύσεως τῆς αἰτιολογίας τοῦ λόξυγγος (λόξυγγα), στὶς βαριὲς περιπτώσεις εἶναι πάντοτε καλλίτερα νὰ συμβουλευέσθε τὸ γιαιτρό καὶ ν' ἀνακαλύψετε τὴν αἰτία. Ὅταν παραμεληθῇ ἕνας ἐπίμονος λόξυγγας, θεραπεύεται δύσκολα. Μερικὲς φορές γίνεται ἀναγκαῖα ἡ προσφυγὴ σὲ μέτρια νάρκωση ἢ σὲ ὑποδόρια ἐνεση ἰσχυροῦ καταπραϋντικοῦ φαρμάκου γιὰ τὴν ἀνακοπὴ τῶν σπασμῶν τοῦ διαφράγματος.

ΡΙΝΟΡΡΑΓΙΑ (ΕΠΙΣΤΑΞΙΣ)

1. Ὁ ἄρρωστος παραμένει καθιστὸς μὲ τὸ σῶμα εὐθὺ καὶ ἀναπνέει ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐφαρμόζετε κρύες κομπρέσες ἢ πάγο στὴ μύτη του, στὸ πρόσωπο καὶ στὸν αὐχένα γιὰ λίγα λεπτά.

2. Ἄν συνεχίζεται ἡ αἱμορραγία, σφίγγετε τὴ μύτη του μεταξὺ τῶν ἀντίχειρος καὶ τοῦ δακτύλου σας, συνεχίζοντας τὴν πίεση ἐπὶ πέντε τουλάχιστον λεπτά ἢ καὶ περισσότερο ἂν ἐπιμένῃ ἡ αἱμορραγία.

3. Διατηρεῖτε τὸν ἄρρωστο ὅσο τὸ δυνατόν ἡρεμώτερο καὶ τὸν προειδοποιεῖτε νὰ μὴ φυσήξῃ τὴ μύτη του.

4. Ἐπιποματισμὸς τῆς μύτης μὲ γάζα μπορεῖ νὰ δοκιμασθῇ.

5. Ἄν ἀποτύχουν ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα, καλεῖτε τὸν γιαιτρό.

Ἡ ρινορραγία μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τυχαίου τραυματισμοῦ, τοπικοῦ νοσήματος ἢ κάποιας συστηματικῆς διαταραχῆς. Ὁ ρινικὸς κατάρρους εἶναι κοινὴ αἰτία. Ὀρισμένα νοσήματα τῶν νεφρῶν, ἥπατος, πνευμόνων καὶ καρδιάς δημιουργοῦν ὑπαιραιμία καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν αἱμορραγία. Μερικοὶ ὀξεῖς πυρετοὶ ἐμφανίζουν αἱμορραγίες σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ συμπτώματά τους. Ἡ ἱλαρά, ἡ γρίπη, ἡ πνευμονία, ἡ διφθερίτις, ὁ κοκκύτης, ἡ ὀστρακία καὶ εἰδικὰ ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς εἶναι τέτοια νοσήματα. Ἡ ἀναιμία καὶ ἄλλες ἀρρώστειες ὅπου ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ἐλαττώνεται ἢ ποὺ τὰ τοιχώματα αἱμοφόρων ἀγγείων ἔχουν ὑποστῇ βλάβη, μπορεῖ νὰ ἐμφανίσουν σὰν ἐπιπλοκὴ ρινορραγία. Ἡ ὑπέρταση τοῦ αἵματος μπορεῖ νὰ εἶναι μία αἰτία.

Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία τῆς αἱμορραγίας, πρῶτος σκοπὸς εἶναι νὰ τὴν σταματήσουμε. Ἄν τὰ ἀπλά μέτρα δὲν ἐπιτυγχάνουν, καλεῖτε τὸ γιαιτρό. Αὐτὸς ἴσως μπορέσῃ νὰ ἐντοπίσῃ τὸ σημεῖο τῆς αἱμορραγίας καὶ νὰ ἐφαρμώσῃ εἰδικὴ ἀγωγή ἀπευθείας σ' αὐτό. Ἐπανειλημμένες ρινορραγίες ἀπαιτοῦν γενικὴ ἐξέταση γιὰ νὰ προσδιορισθῇ ἡ ὑπολανθάνουσα αἰτία ποὺ θὰ δείξῃ τὸ δρόμο γιὰ τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα πρὸς ἐπανάρθωσιν.

Μεταφρ. ΚΟΣΜΑΣ ΑΛΚ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Ἀπὸ τὸ βιβλίο «ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΑΟΣ».)

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΩΣ ΠΗΓΗ ΠΛΟΥΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

αναλογία διαλυμένο μέσα στο θαλασσίνο νερό, είναι το κάλιο. Είναι γυαλιστερό σαν το άσπρι και ελαφρότερο από το νερό, μοναχό του όμως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί πουθενά. Αντίθετα, ενώσεις του με άλλα σώματα είναι χρησιμώτατες και στη βιομηχανία και στη γεωργία. Χρησιμοποιούν για την κατασκευή φαρμάκων, σαπουνιών και διαφόρων έκρηκτικών υλών, και για τη γεωργία αποτελούν σπουδαία λιπάσματα.

Ο μεγαλύτερος όμως πλούτος, τον οποίο χρυσόθυμε αποκλειστικώς στη θάλασσα, είναι το πετρέλαιο, που αν δεν υπήρχε, ασφαλώς ο πολιτισμός δεν θα είχε τόσο πολύ προοδεύσει. Πώς έσχηματίσθη το πετρέλαιο δεν ξέρουμε ακριβώς. Εκείνο όμως που είναι άναμφισβήτητο, είναι ότι το πετρέλαιο βρίσκεται σε περιοχές που εγειτόνουν με ωκεανούς και θάλασσες, οι οποίες σήμερα έχουν εξαφανισθεί ή γειτονεύουν με ωκεανούς και θάλασσες που υπάρχουν ακόμη και σήμερα. Άλλωστε οι επιστήμονες παραδέχονται ότι κάτω από το βυθό πολλών σημερινών θαλασσών βρίσκονται άφθονα κοιτάσματα πετρελαίου, που άργα ή γρήγορα θα κατορθώσει ο άνθρωπος να εκμεταλλευθεί. Είναι άληθινά παράξενο να σκεφθεί κανείς, γράφει ένας σύγχρονος συγγραφέας, πώς, όταν βάζουμε μπροστά τη μηχανή του αυτοκινήτου, χρησιμοποιούμε μια ουσία, τη βενζίνη, που κι αυτή είναι προϊόν της θάλασσας!

Η θάλασσα πάντως είναι μια ανεξάντλητη πηγή πλούτου για τον άνθρωπο και δεν είναι υπερβολή να ισχυρισθεί κανείς ότι αυτή συντελεί στη διατήρησι της ζωής επάνω στον πλανήτη μας.

ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

σα στη νύχτα, μεγάλο παράδειγμα για μέμψι, τρέχουν χωρίς ξεκούρασι και χωρίς φόβο στο σκοτάδι, το φως, που άναψε μέσα τους ο Χριστός να το μεταδώσουν και στους άλλους αδελφούς. Και δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα που η Γραφή κ' η ιστορία της Έκκλησίας μας αναφέρουν. Ο Άνδρέας, που πρώτος γνωρίζει τον Χριστό, τρέχει και φέρνει κοντά σ' Αυτόν τον αδελφό του Πέτρο. Κι ο Φίλιππος το ίδιο κάνει όταν το ακολουθεί μοι άκουει του Χριστού. Τρέχει στο φίλο του Ναθαναήλ και τον καλεί για να γνωρίσει και αυτός την ευτυχία.

Όλοι οι άγώνες για την εξάλωσι της Βασιλείας του Χριστού επί της γης είναι αποτέλεσμα της φλόγας που άνάβει ο Άναστάς μέσ' στις καρδιές εκείνων που τον γνώρισαν, γιατί μονάχα κοντά Του υπάρχει η άληθινή χαρά. Μονάχα στην έκτελεσι του Θείου Του θελήματος εύρίσκει κανείς άληθινή ικανοποίηση. Έχει συνοδοιπόρο το Χριστό. Σύντροφο της ζωής του, προστάτη, οδηγό, παρηγοριά στον άνηφορό, γεμάτο άγκάθια δρόμο που οδηγεί στη Λύτρωσι.

Αυτό είναι και το πιο βαθύ της Άναστάσεως νόημα, που εύσεβης ποιητής με τους στίχους του διδάσκει:

«Χριστός Άνέστη: Κ' η ψυχή
δεν νιώθει τώρα μοναχή,
καθώς έχτες και πρώτα,
κάποιος βαδίζει στο πλευρό,
της απαλύνει το σταυρό,
σπογγίζει τον ιδρώτα».

ΙΩΑΝ. Γ. ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

τισσα της έρωτικής ποιήσεως και του Έλεγείου. Και φτάνουμε στην Πολύμνια, ή οποία είναι ή έφευρέτρια της λύρας (τών λυρικών ποιημάτων).

ΩΡΕΣ : Κόρες της Θέμιδος και του Δία ήσαν οι Ώρες, που άνοιγόκλειναν τις πόρτες του Όλύμπου. Ήσαν παρθένες με εύπαγη καλλονή, ευχάριστες, με πνεύμα δροσερό και βαθύτατην ειλικρίνεια. Τα κοσμήματα που φορούσαν ήσαν άκτινοβόλα και έναρμονισμένα με την έκτακτη διάθεσή τους, τη γεμάτη από χιούμορ και άγάπη. Τα άνθη και οι καρποί κοσμούν και λαμπρύνουν την πανοραμικήν όμορφιά τους. Ζούν με τις Χάριτες, την Ήβη και την Άφροδίτη και συνοδεύουν την Περσεφόνη, όταν άνεβαίνει από τον Άδη στη Γη. Λατρεία άποδίδονταν και στις Ώρες Καρπώ και Θαλλώ. Λατρεύονταν εκτός από αυτές και ή Ειρήνη, ή Εύνομία και ή Δίκη. Μεγάλη πέραση είχε και ή Θέμις, κόρη του Ούρανού και της Γης, που εκανόνιζε τις συναντήσεις των θεών και προέδρευε στις συνελεύσεις. Τη δωδεκάδα των Άθωνάτων θεών και θεαινών διασκέδαζαν και οι χάριτες Άγλαΐα, Εύφροσύνη και Θάλεια. Κύριον έργον τους ήταν να κάνουν το βίο των θεών ευχάριστο. Ή γοητεία τους και το κέφι τους έδιναν χαρά στους θεούς και για τουτο τις είχε για συνοδούς ή Ήρα.

ΜΟΙΡΕΣ : Οι τρεις Μοίρες ήσαν ή Κλωθώ (που ένθε το νήμα της ζωής των ανθρώπων), ή Λάχεσις, που κανόνιζε και μετρούσε στον καθένα την τύχη του και ή Άτροπος, που ήταν ή ανάγκη της ζωής του ανθρώπου σε τουτον τον κόσμο, χωρίς μεταβολές και άλλαγές. Ένα είδος πεπρωμένου, που είναι άδύνατο να το άποφύγη κανείς.

Οι άρχαίοι Έλληνες με τη γόνιμη φαντασία και την άφθαστη διάθεσή τους έπλασαν άστραφτερούς, πρόσχαρους, θελκτικούς ή μεγαλοπρεπείς κ' έπιβλητικά αυστηρούς, πρό πάντων όμως πολύ ανθρώπινους τους θεούς τους. Όλα γι' αυτούς ήσαν πίστη και έλπίδα, άνθιση και δροσιά, άγάπη και φώς, σαγήνη και έρασμιότητα.

Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ Ε.Ε.Σ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

τρείς και λίγο (ρουχαλάκια, παιχνίδια, σχολικά είδη, γλυκίσματα κλπ.), οι έκδρομες με το αυτοκίνητο, τα μπάνια τους στη θάλασσα, το μικροσκοπικό γκόλφ στους κήπους του Ίδρύματος, ο κινηματογράφος μέσ στην αίθυσά τους, οι παραστάσεις από περαστικούς καλλιτέχνες, ή βιβλιοθήκη του Νοσοκομείου, οι συχνές επισκέψεις συγγενών και ξένων παιδολατρών κλπ. Έτσι εκτελείται ένας ώραιος, ύψηλός και τελείως άνιδιοτελής σκοπός : ή συνδυασμένη θεραπεία σώματος και πνεύματος από το ένα μέρος, κι από το άλλο ή ένίσχυση του ήθικου τους, ή ψυχική τους τόνωση, ή άποβολή κακών συνηθειών κ' ή έξοικείωση με τους κανόνες της καλής άνατροφής. Κι όλ' αυτά έντελώς δωρεάν.

Η ιερή Έρυθροσταυρική φλόγα, που θερμαίνει τις ψυχές όλων εκείνων που ζητούν τη ζεστασιά της, κάνει κ' έδω το θαύμα της.

ΘΑΝ. ΣΠΗΛ. - ΑΧΑΙΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ

Στη σκάλα με τους φίλους σας ποτέ μην παραβγαίνετε και τρία-τρία τα σκαλιά τ' άνεβοκατεβαίνετε. Μά και το καγκελόσκαλο ποτέ μην καβαλάτε κι άνοίγοντας τα χέρια σας μεμιάς κατακυλάτε.



Όχι. Έδω πέρα δε χωρούν παιχνίδια και τρεχάλες, γιατί δεν άστειεύονται, παιδάκια μου, οι σκάλες.

Ο ΠΑΠΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ

Το σκόρδο υγεία, δύναμη και όρεξη μās δίνει, μά και την πέψη, είναι γνωστό, πολύ διευκολύνει. Παροδικά την πίεση επίσης κατεβάζει κι άκόμα, δίπλα σ' όλα αυτά, το βήχα κατευνάζει.

Το σκόρδο, σαν μαγειρευτή, χάνει τη δύναμή του και μέρος από την όση την άποκρουστική του.



Όμο λοιπόν μās άφελει. Μά για να μη μυρίζετε άργότερα πολύ, σαν φάτε σκόρδο ή σκορδαλιά, ποτέ μη λησμονήσετε πως πρέπει άμέσως μαϊντανό, παιδιά μου, να μασήσετε.

Η ΓΙΑΓΙΑ

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗ ΛΗ

Ένα ήλικιωμένο ζευγάρι στην Άμερική ξεκίνησε για έναν μακρινό περίπατο με το αυτοκίνητό του. Ύστερα από πολλές ώρες, κατακουρασμένοι όπως ήσαν, σταμάτησαν σ' ένα μοτέλ να διανυκτερεύσουν. Μπαίνοντας στο δωμάτιό τους ο σύζυγος, πρόσεξε πως στο κεφάλι του κρεββατιού ήταν έφαρμωμένο ένα περίεργο μηχανήμα με μια επιγρα-

φή που έλεγε: «Ηλεκτρικό μασάζ. Ρίξτε ένα νόμισμα και θα έχετε ενός τετάρτου της ώρας άπαλές, παλμικές κινήσεις του κρεββατιού που θα σās άνακουφίσουν». Βέβαιος ότι το μηχανήμα τους πρόσφερε άκριβώς ό,τι χρειαζόντουσαν, έριξε το νόμισμα, αλλά... τίποτα. Εκείνη τη στιγμή μπήκε μια καμαριέρα με μερικά κεριά στο χέρι εξηγώντας

τους ότι είχαν διακοπή ρεύματος. Άφού έφαγαν οι ταξιδιώτες μας, γύρισαν στο δωμάτιό τους κι έπεςαν να κοιμηθούν έχοντας ξεχάσει τελείως το μηχανήμα. Άλλά κατά τις 2 τη νύχτα ή ήλικιωμένη κυρία ξύπνησε κατατρομαγμένη, ένω ο άντρας της χοροπηδούσε πάνω στο κρεβάτι ούρλιάζοντας: «Έύπνα, ξύπνα! Σεισμός!!».

Θ.Σ.



ΜΙΝΟΥ ΑΡΓΥΡΑΚΗ : Χωρίς λόγια



ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΛΥΚΑΙΟ

Στά δυτικά της Μεγαλοπόλεως υψώνεται επιβλητικό και κατάφυτο τὸ Λύκαιο. Τὸ Λύκαιο εἶναι τὸ ἰερώτερο βουνὸ τῶν Ἀρκάδων, μὲ ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Στεφάνι (1450 μ.). Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Στεφάνι υψώνεται ἡ κορυφὴ τοῦ Ἀγιο-Λια (1420 μ.).

Τὸ Λύκαιο δὲν ἔχει σήμερα μεγάλη δάση, ὅπως στὰ παλιὰ χρόνια. Μόνο οἱ πλαγιές του σκεπάζονται μὲ κέδρα καὶ θάμνους. Ἡ ἀνάβασι τοῦ εἶναι εὐκολή. Γίνεται μέσα ἀπὸ καταπράσινα λιβάδια, ἀπὸ ἀγροκτήματα, ἀπὸ ρεματιές, ἀπὸ βράχους καὶ ἀπὸ μονοπάτια πού ὅσο τ' ἀνεβαίνει κανεῖς, τόσο ξανοίγεται ἔμπρός του τὸ μαγευτικὸ θέαμα πρὸς τὸν γύρω ὀρίζοντα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Λύκαιο, ὁ ἀρχαῖος ἀρκαδικὸς Ὀλυμπος, τὸ ἱερὸ βουνὸ τῶν Ἀρκάδων.

Ἡ γενεαλογία τῶν Ἀρκάδων ἀναφέρει γιὰ γενάρχη τους τὸν Πελασγὸ, πού γεννήθηκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς Γαίας. Ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴ νύμφη Κυλλήνη ἐγεννήθη ὁ Λυκάων. Αὐτὸς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του πῆρε τὴ βασιλεία, ἔκτισε τὴν πόλι Λυκόσουρα — πού ὅπως λέγει ὁ Πausanias εἶναι ἡ πρώτη πόλι τὴν ὁποῖαν εἶδε ὁ ἥλιος — καὶ καθιέρωσε τοὺς ἀγῶνες, τὰ «Λύκαια», πρὸς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός.

Ὁ Λυκάων ἦταν σύγχρονος τοῦ Κέκροπος καὶ τὰ «Λύκαια» λέγεται ὅτι προηγήθηκαν ἀπὸ τὰ «Παναθήναια», ἑορτὴ τὴν ὁποῖαν εἶχε θεσπίσει στὴν Ἀθήνα ὁ Θησεύς.

Ὁ Λυκάων ἀπέκτησε 49 γιούς καὶ μιὰ θυγατέρα πού ἐλέγετο Καλλιστώ. Οἱ γιοὶ του εἶναι οἱ ἱδρυτὲς τῶν ἀρχαιότερων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, στὶς ὁποῖες ἔδωσαν καὶ τὰ ὀνόματά των. Τὸν Λυκάονα διεδέχθη εἰς τὴν βασιλείαν ὁ μεγαλύτερος γιός του Νυκτίμος καὶ αὐτὸν ὁ γιός τῆς Καλλιστῶς καὶ τοῦ Δία Ἀρκάς, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἡ χώρα ὠνομάσθηκε «Ἀρκαδία» καὶ οἱ κάτοικοί της «Ἀρκαδές».

Ἡ θεὰ Ρέα, λέγει ἡ μυθολογία, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ σπαραγμὸ τοῦ βρέφους ἀπὸ τὸ μανιασμένον ἀδελφὸ καὶ ἀνδρα τῆς Κρόνου, ἐγέννησε τὸ Δία σὲ μιὰ κορυφὴ τοῦ Λυκαίου

πού λεγόταν Κρητέα (καὶ ὄχι στὴν Κρήτη ὅπως ἐπιστευότανε). Τὸ νεογέννητο τὸ ἀνέθρεψαν σὲ μιὰ σπηλιά οἱ τρεῖς νύμφες Θεϊσῶα, Νέδα καὶ Ἀγνώ. Γι' αὐτὸ κατόπιν ὁ Δίας λατρευόταν μὲ τ' ὄνομα Λύκαιος πού σημαίνει θεὸς τοῦ Φωτός.

Ὁ μῦθος αὐτὸς μᾶς ἐξηγεῖ γιατί τὸ Λύκαιο ἦταν τὸ ἱερὸ βουνὸ τῶν Ἀρκάδων, ὁ ἀρχαῖος ἀρκαδικὸς Ὀλυμπος. Ἀκόμη καὶ τὴ σημερινή του ὀνομασία «Διαφόρτι», ἀπὸ τὸ Δία-φέρειν ἢ «Δία-φόρτος». Ἀκόμη τὸ Λύκαιο ἦταν ἡ κατοικία τοῦ θεοῦ τῆς Φύσεως, τῶν γεωργῶν, τῶν βοσκῶν καὶ τῶν δασῶν, τοῦ τραγοπόδος καὶ κερασφόρου Πᾶνα, πού ἦταν ὁ κατ' ἐξοχὴν θεὸς τῶν Ἀρκάδων.

Ὁ ἐπισκέπτης σήμερα ἀνηφορίζοντας ἀπὸ τὸ δροσόλουστο χωριουδάκι Ἀνω Καρυές (1.050 μ.) πού δεσπόζει τῆς περιοχῆς τοῦ Λυκαίου, φθάνει πρῶτα σὲ μιὰ κοιλότητα τοῦ βουνοῦ πού τὴ λέγουν «Ἑλληνικὸ» ἢ «Ἐπάνω Κάμπος». Στὸ μέρος αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες εἶχαν τοποθετήσῃ τὸ ἱερὸ τοῦ Πᾶνα, τὸν ἵπποδρομο καὶ τὸ Στάδιο. Λείψανα ὁλῶν αὐτῶν σώζονται μέχρι σήμερα.

Βορειοδυτικὰ τοῦ ἱεροῦ ὑπάρχει πηγὴ γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα «Κορύντες». Στὴν ἀρχαιότητα τὸ νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς μετεφέρετο μὲ σωλῆνες στὸν ἵπποδρομο γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ζώων καὶ στὴ θέσι «Σκαφίδα», ὅπου ὑπάρχουν σήμερα ἀκόμη μάρμαρα μὲ κοιλότητες. Πρόκειται γιὰ τὴν πηγὴ «Ἀγνώ» τοῦ Πausanias.

Κατὰ τὸν Πausanias ἡ πηγὴ αὐτὴ βρισκόταν μέσα στὸ μυστηριώδες τέμενος τοῦ Διός, ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ κανεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἱερέα. Ὅποιος ἔμπαινε κατὰ λάθος ἢ ἀπὸ ἀσέβεια στὸ ἱερὸ τέμενος, ἔπρεπε, κατὰ τὴν παράδοσι, νὰ πεθάνῃ μέσα σ' ἕνα χρόνο. Τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι πού ἔμπαιναν στὸ τέμενος, λέγει ἡ παράδοσι, δὲν ἔρριπταν σκιά.

Στὰ νερά τῆς πηγῆς αὐτῆς καὶ σ' ἐποχὴ ξηρασίας ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός προσεύχονταν πρῶτα στὸ θεό, ἔπειτα ἔπαιρνε ἕνα κλαδὶ δρυός, τὸ ἐκινούσε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ ἐπροκαλοῦσε ἀφθονία ὕδρατμων, οἱ

ὁποῖοι ἀνέβαιναν στὰ ὕψη, κ' ἐσχημάτιζαν ἀμέσως σύννεφα τὰ ὁποῖα ἔβρεχαν τὴν Ἀρκαδίαν.

Πλησίον τοῦ τέμενους ὑπῆρχε οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐχρησίμευε γιὰ κατοικία τοῦ ἱερέως ἢ γιὰ ἄσυλο τῶν ἱκετῶν.

Ἀφήνοντας τὴν κοιλότητα αὐτὴ καὶ ἀνηφορίζοντας λίγο φθάνουμε στὴν ἱερὴ κορυφὴ τοῦ Λυκαίου, ἡ ὁποία ἔχει τεχνικὰ ἱσοπεδωθῇ σὲ σχῆμα ὁλῶνιου μὲ διάμετρο 45 μέτρα περίπου. Αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὸ βωμὸ τοῦ θεοῦ. «Γῆς Χῶμα» τὴν ὀνομάζει ὁ Πausanias. Ἡ θεὰ ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι θαυμασία. Φαίνεται σχεδὸν ὅλη ἡ Πελοπόννησος καὶ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Στὸ στρογγυλὸν αὐτὸ λοφίσκο εἶναι τοποθετημένος σήμερα μικρὸς ναὸς τοῦ Προφήτου Ἡλίου, ὅπου καθέ χρόνο ἡ τελομένη ἐκεῖ πανηγυρὶς κατὰ τὴν 20ὴν Ἰουλίου συγκεντρώνει πλῆθος προσκυνητῶν.

Ἡ πανηγυρὶς αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ συνέχεια τῶν ἐορτῶν πού ἐγίνοντο ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ σήμερα νόημα καὶ λειτουργικὸ χαρακτήρα.

Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι ὑπῆρχαν δυὸ κολῶνες, ἐστραμμένες πρὸς τὴν ἀνατολὴν, μὲ ἐπίχρυσους ἀετοὺς στὴν κορυφῇ. Ἀκόμα σώζονται οἱ βάσεις των.

Σὲ μιὰν ἄκρῃ τῆς κορυφῆς, πού οἱ χωριανοὶ τὴ λέγουν «στὰ κόκκαλα», ἐγίνονταν ἀνθρωποθυσίαι πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, στὸν ὁποῖον πρῶτος ὁ Λυκάων θυσίασε ἀνθρώπινο βρέφος. Ὁ θεὸς θέλοντας νὰ τὸν τιμωρήσῃ τὸν μεταμόρφωσε ἀμέσως σὲ λύκο... Ψυχικὸς κλονισμὸς, φρίκη καὶ τρόμος πιάνει τὸν ἐπισκέπτη σὰν ἀναλογίζεται τὶς φοβερὲς θυσίες, παρὰ τὸ μεγαλεῖο πού βασιλεύει στὸ μέρος αὐτό.

Ὁ νοῦς τρέχει στὰ περασμένα, υψώνει στὴ θέσι τους τὰ χαλάσματα, καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας παρακολουθεῖ τὴν τέλεσι ἐορτῶν καὶ ἀγῶνων. Ὑστερα συνέχεται. Παίρνει τὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μὲ μιὰ σταθερὴ ἀπόφασιν:

Ν' ἀνεβῇ ξανά καὶ ξανά στὸ ἱερὸ βουνὸ τῶν Ἀρκάδων.

ΒΑΣ. Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Διδάσκαλος 15 Δημοτ. Νικαίας

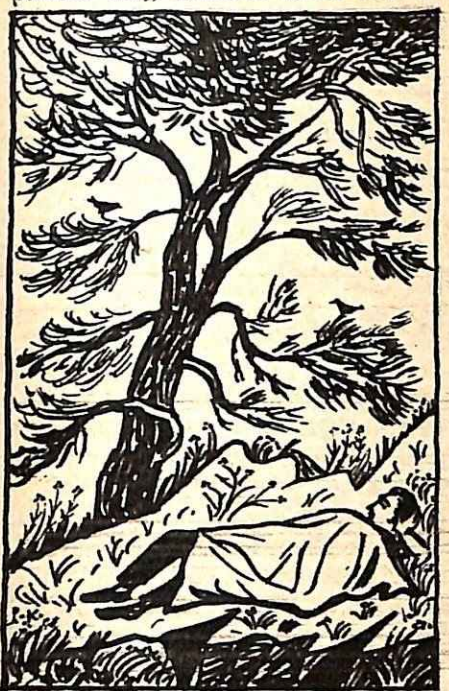
ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ

Ὁ πεζοπόρος πῆγε κουρασμένος καὶ ξάπλωσε κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο. Στὸν ὕπνο του ὁ γέρο-πεῦκος τοῦ εἶπε μὲ παράπονο:

— Φαίνεται πὼς ἐμᾶς, τὰ δέντρα, δὲν μᾶς ἀγαπᾶτε ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι.

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, πεῦκο μου; Ρώτησε ταραγμένος.

— Γιατί εἴσατε πολὺ ἀπρόσεχτοι. Ἐρχεστε ἐδῶ, κάνετε τὸν περίπατό σας, κάθεστε κάτω ἀπὸ τὰ



Σχεδιασμοὶ ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΤΙΔΗ

καταπράσινα κλαδιά μας, ἀκοῦτε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, δροσίζεστε μὲ τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῶν πηγῶν, κοιμᾶστε στὸν ἐλαφρὸ μας ἱσκίον. Κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Ὅμως ἐσεῖς πετᾶτε τὰ τσιγάρα σας. Ἀνάβουν φωτιές, κ' ἐμεῖς ἔτσι καιγόμεστε σὰ λαμπάδες. Ἀκόμα ἔρχονται μερικοὶ ξυλοκόποι κακοί. Γκάπ-γκούπ, κόβουν μὲ τὰ χοντρά τσεκούρια τους μικρὰ καὶ μεγάλα δέντρα. Μᾶς πληγώνουν. Ἀχ, πὼς πονοῦμε! Ἄλλοι φέρνουν ἐδῶ τὰ ζῶα τους καὶ τρῶνε τὶς τρυφερὲς κορφές μικρῶν δέντρων. Ἄλλοι κυνηγᾶνε τὰ καλά πουλιά, πού μᾶς γλυτώνουν ἀπὸ τὰ βλαβερά σκουλήκια. Τὸ τί πικραίνομαστε γιὰ τὸ χαμὸ τους, δὲ λέγεται! Εἶναι καὶ μερικοὶ πού ξεριζώνουν τὰ δέντρα γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὸ ἔδαφος. Τὸ πληρώνουν, γιατί ἔρχονται οἱ ὀρμητικοὶ χείμαρροι καὶ ξεπλένουν τὸν τόπο, μὰ εἶναι ἀργά.

Πὼς νὰ μὴν παραπονοῦμαι λοιπόν; Κι ὅμως ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄκαρδοι, μὴτε ἀχάριστοι σὰν καὶ σᾶς. Σᾶς ἀγαπῶμε καὶ κάνουμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Μήπως δὲν σᾶς δίνουμε τὸ θαυματουργὸ ὀξυγόνο; Μήπως δὲν μετριά-ζουμε τὸ κρῦο τοῦ χειμῶνα, δὲν δροσίζουμε τὶς θερμὲς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ; Μήπως δὲν γίνονται ἀπὸ τοὺς ὕδρατμούς μας σύννεφα πού φέρνουν εὐλογημένες βροχές, γιὰ νὰ ποτίσουν τὰ σπαρτὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχετε; Ἐμεῖς δὲν σᾶς δίνουμε τὸ ρετσίνι καὶ τὴν ξυλεία, πού

φτιάχνετε πλοῖα, ἐπιπλά, ἐργαλεῖα χαρτί;

Ὁ γέρο πεῦκος σῶπασε καὶ ἄρχισε νὰ κουνᾷ λυπημένα τὰ βελωνωτὰ κλαδιά του.

Ὁ πεζοπόρος πετάχτηκε ἐπάνω μὲ τρόπο. Σκέφτηκε τὰ λόγια τοῦ πεύκου καὶ εἶπε: «Δίκηο ἔχει ὁ πεῦκος. Ἀλήθεια, πόση ἀχαριστία ὑπάρχει στὸν κόσμον!»

Ἐρριξε μιὰ πονεμένη ματιὰ στὸ δέντρο πού τὸν φιλοξένησε, κ' ἔφυγε μὲ ἀργὰ καὶ βαρὶὰ βήματα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
2ον Δημ. Σχολ. Ξυλοκάστρου



ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ;

ΑΦΟΥ ΓΡΑΦΕΤΕ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

Ἀσφαλὲς ἔχετε πεῖ πολλές φορές: "Ἄς μπορούσα κ' ἐγὼ νὰ σχεδιάζω!"... Ἀλλο, γιατί ὄχι... ἀφοῦ, ὅταν γράφετε, σχεδιάζετε μὲ τόση εὐκολία τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου! Γρήγορα, λοιπόν, δά μπορούσατε νὰ σχεδιάζετε καὶ κάθε ἄλλο σχῆμα, ὅταν, τὸ χάρισμα τοῦ σχεδίου, πού εἶναι ἔμφυτο σὲ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, σὺς τὸ καλλιεργήσῃ ἡ Σχολὴ Α.Β.Κ. μὲ τὸ κατάλληλο Σύστημα. Ἀμέσως δ' ἀποδώσατε καὶ οἱ σὲς κάθε εἶδους θέματα ἐπάνω στὸ χαρτί σας, μὲ γραμμὲς ὁπλές κ' ἐκφραστικές, ὅπου καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας. Εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτο μάθημα δά νοιώσατε καὶ οἱ σὲς τὴ χαρὰ νὰ δημιουργή-τε κάτι ἐντελὲς δικό σας. Κ' ἔπειτα... δά ἔβλεπατε πὼς τὸ νὰ σχεδιάζετε εἶναι τὸ φυσικώτερο πράγμα!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ τὸ ἀληθινὰ ἐκπαιδευτικὸ Σύστημα Α.Β.Κ., πού μὲ σπουδὴν στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, σᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάνετε ὅχι περὶ ἀνοήσιες ἀντιγραφές, ἀλλὰ σχέδια καὶ σκίτσα ὁλοζώνταντα ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ζητήσατε μᾶς ἀμέσως σήμερα τὸ εἰκονογραφημένον ἀναλυτικὸ τεῦχος μας, πού τὸ προσφέρουμε δωρεάν καὶ ὅπου δά βρῆτε κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὸ Σύστημα καὶ τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς Σχολῆς Α.Β.Κ.



Ἄν μένετε στὰς Ἀθήνας προτιμήσατε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε αὐτοπροσώπως. Ἄν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπορχία στείλατε συμπληρωμένο τὸ παρα-πλεῦρος δελτίο.

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ!

Ἡ Σχολὴ Α.Β.Κ., ἡ μεγαλύτερη Σχολὴ σχεδίου τοῦ κόσμου πού ἱδρύθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1913, μὲ ἱδρύματα τώρα σὲ 16 χώρες καὶ μὲ πάνω ἀπὸ 200 χιλ. μαθητὰς, δά προσομοῖ τὴν διδασκαλίαν τῆς πρὸς τὴν περιήγησιν σας (μαθητὰς ἀπὸ 8 ἕως 68 ἐτῶν) πρὸς τὴς ἐπιπλοῦς σας, τὴ μόρφωσιν σας, τὸν διαδέσμο χρόνου σας κλπ.

Στὴν Α.Β.Κ. δά βρῆτε τὴν ἰδεώδη καθοδήγησιν γιὰ ὅς ἢ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ σας. Ἐπισκεφθῆτε μᾶς λοιπόν ἢ στείλατε μᾶς τὸ δελτίο αὐτὸ τὸ ταχύτερο — γιατί ὄχι ἀμέσως σήμερα!

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Κ. Πανεπιστημίου 10, Ἀθήνας

Παρακαλῶ στείλατε μου δωρεάν, χωρὶς υποχρέωσιν μου, τὸ Ἀναλυτικὸ σας Τεῦχος. Ἐσωκλεί-σταις ἀρχ. 3 σὲ γραμματόσημο γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

(Ἄν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ παιδί, σημειώσατε ἐδῶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἡλικία του:

ἐτῶν

ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η ιστορία που θα σ' ας διηγηθώ έχει γίνει πριν από δύο χρόνια. Έγινε από πολύ καιρό και κόπο κατώρθωσα να συγκεντρώσω δέκα πέντε δραχμές, που χρειαζόμουν. Δεν ήθελα να στενοχωρήσω τους καλούς μου γονείς γι' αυτό τους. Κάνοντας θελήματα ύστερα από τη

μελέτη μου, μάζεψα τις δέκα πέντε δραχμές. Ξεκίνησα λοιπόν χαρούμενη ένα δειλινό για το μεγάλο κατήχημα με τα χρωματιστά φώτα. Στο δρόμο έβαλα το χέρι μου στην τσέπη και χάρηκα τα χρήματα που σε λίγο θα μου έδιναν την ιστορία του «Μεγάλου Αλεξάνδρου» που τόσο λαχταρούσα να αποκτήσω. Ξα-

φνικά άκουω κοντά, σχεδόν δίπλα μου μια φωνή:

— Για τα φτωχά και όρφανά παιδιά, δώστε κάτι...

Γυρίζω και βλέπω έναν κύριο να σταματάει και να δίνει σε μια δεσποινίδα χρήματα. Κι αυτή, αφού πήρε τα χρήματα, καρφίτσωσε στο πέτο του κυρίου ένα χαρτάκι. Πρόλαβα και το διάβασα: «Σώσατε ένα όρφανό και άρρωστο παιδάκι. Κάνετε να ανθίσει ένα άρρωστο προσωπάκι. Ο Θεός μαζί σας».

Όταν το διάβασα συγκινήθηκα. «Ήθελα κι εγώ να βοηθήσω... Πώς, όμως; Ξαφνικά μια λάμψη πέρασε από τα μάτια μου. Βρήκα τη λύση. Πλησιάζω τη δεσποινίδα και βγάζω τις δέκα πέντε δραχμές, λέγοντας:

— Για ένα αδελφάκι.

— Μικρή μου... κάνει να πη, ήσως γιατί πρόσεξε το φτωχικό ντύσιμό μου.

— Ω, τίποτα, τη διακόπτω άμέσως.

Η δεσποινίδα μου έβαλε ένα χαρτάκι στη ζακέτα μου. Πήρα το δρόμο του γυρισμού με το κεφάλι ψηλά. Δεν κρατούσα στα χέρια μου την ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αλλά γυρίζοντας λοξά έβλεπα το μαγικό χαρτάκι. «Ήμουν χαρούμενη, γιατί είχα βοηθήσει ένα άρρωστο παιδί!

ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
15ον Δημ. Σχολ. Νικαίας

ΠΡΟΣΟΧΗ

Πολλοί των κ. κ. Διευθυντών Σχολείων αποστέλλουν προς τον Έλληνα Νεότητος έγγραφα χωρίς να επικολλούν επί του περιεχόντος ταυτα φακέλλου το ανάλογο γραμματόσημο.

Προς παραλαβήν των δ Ε.Ε.Σ.Ν. καταβάλλει την αξίαν του γραμματοσήμου εις το διπλάσιον της κανονικής.

Διὰ την άνευ γραμματοσήμου αποστολήν προς τον Ε.Ε.Σ.Ν. έγγραφον είναι απαραίτητον έκτος της σφραγίδος του Σχολείου, ό περιέχων ταυτα φάκελλος να κλείεται μόνον διὰ καρφίδος ή να παραμένη άνοιχτός.

Παρακαλούμεν όπως ή άνωτέρω σύσταση τύχη της δεούσης προσοχής προς άποφυγήν περιττής δαπάνης.

Ο ΦΙΛΟΣ

Όλοι οι άνθρωποι έχουμε στη ζωή μας ένα φίλο. Ο καλός φίλος πολλές φορές είναι καλύτερος από αδελφό. Έχοντας πιδ πολύ θάρρος στο φίλο θα του πής κάθε σου πίκρα και κάθε χαρά κι αυτός θα σε βοηθήσει ανάλογα με την περίστασι. Εγώ διάλεξα ως φίλο μου το βιβλίο, που το αγαπώ πολύ. Είναι και θα είναι ο καλύτερος σύντροφος της ζωής μου. Μέσα στις σελίδες του διαβάζω και μαθαίνω ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα. Σε μερικά βιβλία διαβάζω ιστορίες που με συναρπάζουν τόσο πολύ, ώστε κάποτε νιώθω σαν ένας μικρός ήρωας της Ιστορίας. Άλλες φορές φέρνω με τα μάτια της φαντασίας μου όλο το βασίλειο της ζούγκλας. Καμιά φορά πάλι ταξιδεύω με μεγάλη καράβια σε μακρινές χώρες. Όταν διαβάζω παραμύθια βρίσκομαι με μάγισσες, νεράιδες, δράκοντες και άλλους ήρωες των παραμυθιών.

Έξω όμως από τη διασκέδαση το βιβλίο είναι ο πολυτιμότερος σύμβουλος του ανθρώπου. Από αυτό θα διδαχθούν οι επιστήμονες πράγματα που θα ωφελήσουν τους ανθρώπους.

Πριν πάω σχολείο δεν ήξερα την αξία του βιβλίου. Τώρα όμως ξγινε άχώριστος σύντροφός μου.

Τα καλά βιβλία μάς γεμίζουν το

μυαλό με καινούργιες γνώσεις. Έχουν μυστικά και τὰ λένε μόνο σε εκείνους που κάθονται με υπομονή να τὰ μελετήσουν. Μία παροιμία λέει: «Πές μου με ποιόν πηγαίνεις να σου πω ποιός είσαι». Ο καλός φίλος μπορεί να προσφέρει πολύτιμη βοήθεια στην πνευματική ανάπτυξη ενός παιδιού. Ο κακός, αντίθετα, μπορεί να το καταστρέψει.

ΝΙΚ. ΚΑΛΑΜΠΑΛΙΚΗΣ
15ον Δημ. Σχολ. Νικαίας

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

— Είναι φοβερές οι δικαστικές πλάνες! Νά, έμένα, με κατηγορήσαν ότι έκλεψα ένα ρολόι. Καί μ' όλο που είχα έναν έξοχο δικηγόρο, δέκα μάρτυρες υπερασπίσεως και γερό άλλοθι, καταδικάστηκα.

— Πώς είναι δυνατόν;

— Μάλιστα, φίλε μου. Βλέπεις, οι χωροφύλακες, βρήκαν τό ρολόι στην τσέπη μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΟΥΛΑΝΙΤΑΚΗΣ
Λύκειον Σητείας - Κρήτης

ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο Αφρημένος (σκουντώντας το μπροστινό): Λέγε... Πού έγινε ή μάχη του Μαραθώνος!

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ ΓΥΡΙΧΙΔΗΣ
Γυμνάσιον Γιαννιτσών

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΠΛΕΞΟ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Διαμέρισμα της Ελλάδος.
2. Τριτόκλιτο έπιθετο — Υποθετικός σύνδεσμος.
3. Καλλωπιστικό φυτό.
4. Δεν μου φάνηκε και άσχημο (αντιστρ.) — Συνεχόμενα σύμφωνα.
5. Κλητική προσφώνησης κατά προελογικόν λόγον — Ποδοσφαιρική όμάς Α' Εθνικής κατηγορίας.
6. Όχι όλόκληρο (αντιστρ.) — Δεν λείπουν άπ' αυτά οι φίλαθλοι την Κυριακή.
7. Επαναληπτικό.
8. Λουλούδια — Πόλις της αρχαίας Ιταλίας κατά τη Ρωμαϊκή κυριαρχία.
9. Άδοξος — Ξενικό άρνητικό.

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Β' Γυμν. Άρρ. Θεσσαλονίκης

Δησιμονημένες Σελίδες

ΑΠΟΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Φυλάω από τα παιδικά μου χρόνια την παροιμία: «Το νερό κοιμάται, ό όχτρός δεν κοιμάται» και πάντα έλεγα πως κάποια παρατήρηση μυστική του λαού θα κρύβεται από κάτω. Νά τώρα τί βρίσκω κάπου:

Προκομμένο και καλόβολο το νερό, το νεράκι, στις τόσες δουλειές του. Ζωογονεί ανθρώπους και ζώα, ανασταίνει σπόρους και μεστώνει χορταράκια, θερμειεί πλατάνια γιγαντώσωμα κι όλόχυτα κυπαρίσσια, κάνει καρπερές τις ασημοκέντητες έληές, νερόμυλους γυρίζει, σε χίλιες γλώσσες μιλεί και τραγουδεί στα ρυάκια και εύχαριστεί κι εύφραίνει την ακοή. Στο κάθε που έχει ζωή, σιλάβος και δουλειής του είναι.

Προκομμένο και καλόβολο το νερό, το νεράκι, στις τόσες και τόσες δουλειές του, κουράζεται κι αυτό κι έχει ανάγκη από άνάπαυση, από ύπνο. Και κοιμάται κι αναπαύεται μέσα στα βαθιά μεσάνυχτα. Και βαστάει ό ύπνος του μόνο μιά στιγμή. Όσο να παίξης το μάτι, όσο βαστάει ή άστραπή. Προκομ-

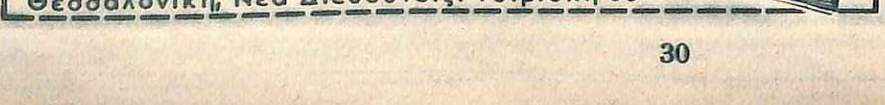
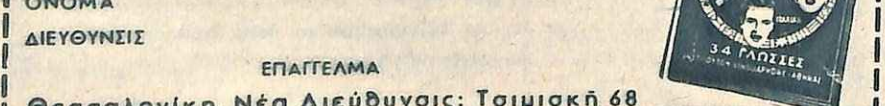
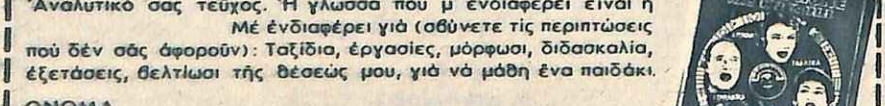
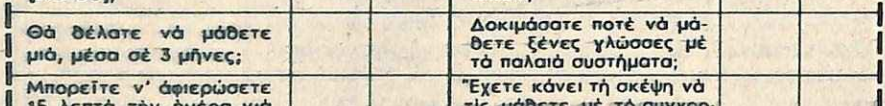
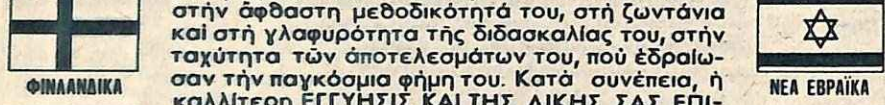
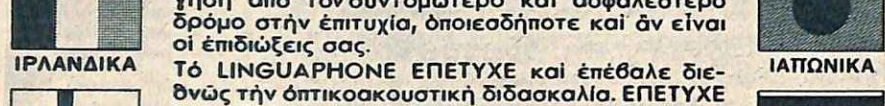
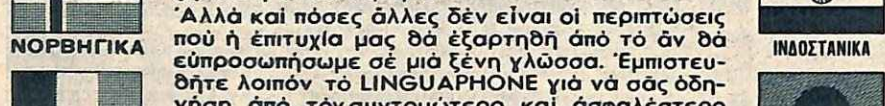
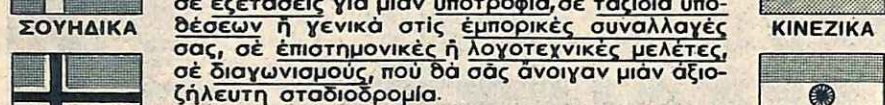
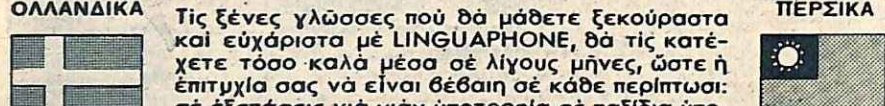
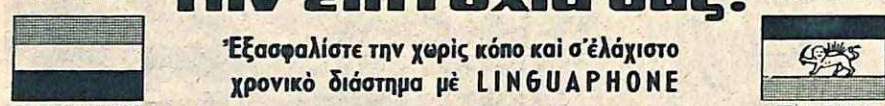
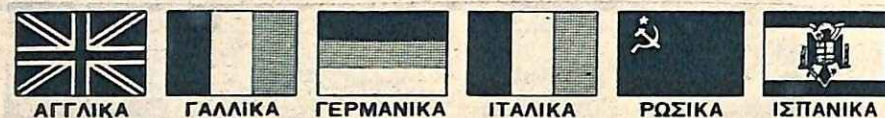
μένο και δουλετάδικο, όπως είναι, θέλει και την άνάπαυση λίγη, να μη χάνη καιρό.

Και τό πρόφτασαν στον ύπνο του πολλοί νυχτοδιαβάτες διψασμένοι που πήγαν για να πούνε στις νερομάνες μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα, και ξύλιασαν και ξεδιψασαν από το φόβο τους. Γιατί ήταν, λένε, οι βρύσες κι οι φλέβες άλαλες, και στα ρυάκια το νερό έμοιαζε με φίδι ναρκωμένο και γυαλιστερό στο φώς του φεγγαριού.

Κοιμάται κι αναπαύεται και το νερό μέσα στα βαθιά κι άγρια μεσάνυχτα, ύστερ' από τις τόσες και τόσες δουλειές του. Άλλά μόνο για μιά στιγμή, που είναι όσο να παίξης το μάτι, όσο βαστάει ή άστραπή.

Έχει λοιπόν και το νερό, που το θαρρούμε άκρίματο, έχει την ώρα που κοιμάται. Όποιος στάθηκε πάνω από άνάβρα — πηγή που βγάνει το νερό κάτω από το βυθό της — έσκυψε και πίνοντας νερό — φαντάσου να ναι και νύχτα — μετράει μαζί το βάθος του, ίσκιους γεμάτο, ίσκιους φανταχτερούς γεμάτο, αυτός ξέρει τον ύπνο του νερού και την κρυφή λαχτάρα που δίνει στον κουρασμένο όδοιπόρο που πάει άθώα να ταραξη τη γαλήνη του, τον ύπνο του τον τρομερό να του χαλάσει.

ΓΙΑΝ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ



Μή καθυστερείτε την έπιτυχία σας!

Έξασφαλίστε την χωρίς κόπο και σ'ελάχιστο χρονικό διάστημα με LINGUAPHONE

Τις ξένες γλώσσες που δα μάθετε ξεκούραστα και εύχρηστα με LINGUAPHONE, δα τις κατέχετε τόσο καλά μέσα σε λίγους μήνες, ώστε ή έπιτυχία σας να είναι βέβαιη σε κάθε περίπτωση: σε εξετάσεις για μίαν ύποτροφία, σε ταξίδια ύποδέσεων ή γενικά στις έμπορικές συναλλαγές σας, σε έπιστημονικές ή λογοτεχνικές μελέτες, σε διαγωνισμούς, που δα σας άνοιγαν μίαν αξιοζήλευτη σταδιοδρομία.

Άλλά και πόσες άλλες δεν είναι οι περιπτώσεις που ή έπιτυχία μας δα έξαρτηθή από τό άν δα εύπροσώπησωμε σε μιά ξένη γλώσσα. Έμπιστευθήτε λοιπόν τό LINGUAPHONE για να σας οδηγήση από τόν συντομώτερο και άσφαλέστερο δρόμο στην έπιτυχία, όποιοσδήποτε και άν είναι οι επιδιώξεις σας.

Τό LINGUAPHONE ΕΠΕΤΥΧΕ και έπέβαλε διεθνώς την όπτικοακουστική διδασκαλία. ΕΠΕΤΥΧΕ στην άφθαστη μεθοδικότητά του, στη ζωντάνια και στη γλαφυρότητα της διδασκαλίας του, στην ταχύτητα των όποτελεσμάτων του, που έδραύσαν την παγκόσμια φήμη του. Κατά συνέπεια, ή καλλίτερη ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΑΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ

LINGUAPHONE

36 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΑΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ	ΝΑΙ	ΟΧΙ	ΕΡΩΤΗΣΙΣ	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Γνωρίζετε ήδη ξένες γλώσσες;			Έχετε ήλεκτρόφωνο είτε πικάπ;		
Θά θέλατε να μάθετε μιά, μέσα σε 3 μήνες;			Δοκιμάσατε ποτέ να μάθετε ξένες γλώσσες με τό παλαιά συστήματα;		
Μπορείτε ν' άφιρώσετε 15 λεπτά την ήμέρα για μελέτη;			Έχετε κάνει τί σκέψη να μάθετε με τό σύγχρονο ήχητικό σύστημα;		

Προς τό Ίνστιτούτον LINGUAPHONE, Πανεπιστημίου 10, Άθήνας (134)

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς ύποχρέωσή μου τό Άναλυτικό σας τεύχος. Ή γλώσσα που μ' ενδιαφέρει είναι ή Με ενδιαφέρει για (σύννετε τις περιπτώσεις που δεν σας άφορούν): Ταξίδια, έργασίες, μόρφωση, διδασκαλία, εξετάσεις, θελήτωι της θέσεώς μου, για να μάθω ένα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
Θεσσαλονίκη, Νέα Διεύθυνσις: Τσιμισκή 68



ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

Χωρίς Οικογένεια

Μυθιστόρημα - Τόμος Γ'

(7) ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΕΡΑ

— Καλή είναι η ιδέα σου, χρυσέ μου Ματτία. Νά, ξέρεις πού θά σέ περιμένω; Πέρα σ' εκείνες τις κα-
στανιές. Αύτες δέν είναι πολύ κοντά στη βίλα.
Κι αν κάνη πώς παρουσιάζεται ο Τζέιμς, εύκολα θά
μπορέσω νά κρυφτώ σ' εκείνο τὸ δασάκι.

Τώρα λοιπόν, ἀφοῦ περπατήσαμε λιγάκι, μπή-
καμε σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο καὶ πήραμε ἀπὸ ἕνα
γάλα μὲ παξιμάδι. Καὶ τὴν ὠρισμένη ὥρα ξεκίνησε
ὁ Ματτίας γιὰ τὴ βίλα κι ἐγὼ πήγα καὶ κάθισα
σ' ἕνα παγκάκι, ἐκεῖ, στὴ θέση πού εἶχαμε ὀρίσει,
καὶ τὸν περίμενα. Τὸ χτυποκάρδι πού αἰσθανόμουν
ἦταν πολὺ πρὶν δυνατό ἀπ' ὅσα εἶχα νιώσει σ'
ὅλη αὐτὴ τὴ γεμάτη περιπέτειες
ζωὴ μου. Μὰ καὶ ποιὸς δέ θά τὸ
αἰσθανόταν ἐτσι;... Γιὰ ἔλατε μιὰ
στιγμὴ στὴ θέση μου. Σὲ λίγη ὥ-
ρα θά βρισκώμουν στὴν ἀγκαλιά
τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ
μου! Κ' ὕστερα... κ' ὕστερα θ' ἀρ-
χιζε γιὰ μένα μιὰ νέα ζωή, μιὰ
ζωὴ ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν
ἄλλη!

Ὁ Κάπι κι ὁ Ζερμπίνο εἶχαν
καθίσει κι αὐτοὶ πλάι στὰ πόδια
μου καί, σὰ νὰ καταλάβαιναν πὼς
κάτι τὸ ἀσυνήριστο περίμενα, δέν
ἐβγαζαν ἄχνα σ' ὅλο τὸ διάστημα
τῆς προσμονῆς, παρὰ μόνο ποῦ
καὶ ποῦ μοῦ ἔρριχναν καμμιὰ λο-
ξὴ ματιά, σὰ νὰ προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν
τί εἶν' αὐτὸ πού μὲ κρατᾷ ἀμίλητο κι ἀφηρημένο
τόσην ὥρα...

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε καὶ ὁ φίλος μου δὲ φαι-
νόταν. Κάποια στιγμὴ ἀνασηκώθηκα νὰ κάνω μιὰ
μικρὴ βόλτα ἐκεῖ κοντά, γιὰ νὰ διασκεδάσω κάπως
τὴ μονοτονία μου. Ἀλλ' ἡ μιὰ βόλτα ἔγινε δύο,
οἱ δύο ἔγιναν τρεῖς κ' οἱ τρεῖς τέσσερις, καὶ τότε
ἐπιτέλους εἶδα τὸν Ματτία νὰ ἐρχεται. Κ' ἐρχόταν
βιαστικός. Κ' ἐρχόταν καὶ χαρούμενος.

— Ἐλα, μοῦ φώναξε, μόλις πλη-
σίασε λίγο. Ἐλα, Ρεμύ, πάμε.

— Στὴ μητέρα μου;!

— Ναί. Μᾶς περιμένει ἀμέσως.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πάμε, ἀποκρί-
θηκε σχεδὸν ζαλισμένος ἀπὸ τὴ χα-
ρά μου.

Καὶ ξεκινήσαμε μὲ βῆμα γρήγορο,
ἐνῶ τὰ σκυλιὰ προπορεύονταν, καταχαρούμενα κι
αὐτά, γιατί καταλάβαιναν πὼς κάτι πολὺ εὐχάρι-
στο μᾶς περιμένει. Στὸ δρόμο πολὺ λίγα μοῦ εἶπε
ὁ Ματτίας ἀπ' ὅλη τὴ συζήτηση πού εἶχε κάνει.
Δέν ἦταν εύκολο νὰ μιλή τὴν ὥρα πού βαδίζαμε
ἐπὶ γρήγορα. Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν ἔπαυε νὰ
λέει καὶ λίγο, ἦταν ὁ θαυμασμός του γιὰ τὴ
μητέρα μου:

— Μὰ τί καλὴ κυρία πού εἶναι ἡ μαμά σου! Τί
καλωσύνη εἶναι αὐτή!

Καὶ πάλι σέ λιγάκι:

— Πόσο εὐγενικὴ καὶ καλόκαρδη εἶναι ἡ μητέρα
σου! Τί καλὴ κυρία!

Μὰ νά. Ἐφτάσαμε τώρα στὸ δρόμο πού ἤμαστε
πρωτότερα. Τὰ ζωάκια μᾶς πηδούσαν πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ φράχτη, πού ἦταν πρὶν ὁ Ἀρθούρος.

— Ὁχι, ἐδῶ, ὄχι, τοὺς εἶπε ὁ Ματτίας. Καὶ παίρ-
νοντας τὰ λουριά τους ἀπὸ τὰ χέρια μου, προ-
χώρησε.

— Τώρα θά πάμε στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, μοῦ
εἶπε. Ἐλα ἀπὸ ἔδω.

Κάναμε λίγα βήματα ὡς τὴ γωνία, στρίψαμε
στὸν ἄλλο δρόμο... καὶ νάτοι!
Ἡ μητερούλα μου κι ὁ ἀδελφοῦ-
λης μου μᾶς περίμεναν στὴν πόρτα!

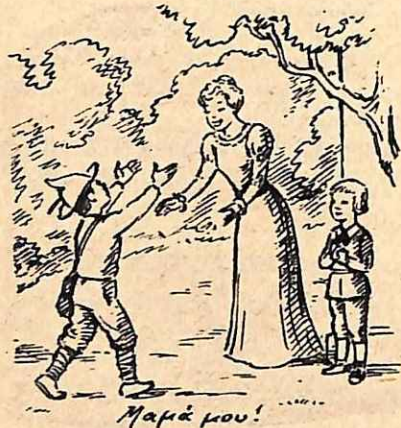
— Μαμά μου! φώναξα κι ἔτρε-
ξα στὴν ἀγκαλιά της.

Ὅπως καὶ νὰ τὴν περιγρά-
ψω, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες,
τὴ σκηνὴ αὐτὴ, εἶναι ἀδύνατο ν'
ἀποδώσω τὴν πραγματικότητα.
Τὸ τί ἐντύπωση μοῦ ἔκανε τὸ
πρῶτο ἐκεῖνο σφίξιμο στὴν ἀγκα-
λιά τῆς μάνας μου, τί ἐνιωθα μέ-
σα μου ὅσο τὴ φιλοῦσα καὶ μὲ
φιλοῦσε, μοῦ φαίνεται πὼς αὐ-
τὰ δὲ λέγονται μὲ λό-
για.

Ὑστερα βέβαια κα-
ταφιληθήκαμε καὶ μὲ τὸν Ἀρθουράκο, κι
ὅταν τελείωσε κι αὐτὸ ἤμαστε πιά κ'
οἱ-τρεῖς μᾶς δακρυσμένοι ἀπὸ τὴ συγκί-
νηση. Ἀλλὰ τί λέω... κ' οἱ τέσσερις μᾶς,
γιατί κι ὁ ἀγαπημένος μου Ματτίας,
βλέποντάς μᾶς, κατασυγκινήθηκε κι αὐτὸς καὶ τὸν
πῆραν ποτάμι τὰ δάκρυα.

Καὶ τὰ καμμένα τὰ ζωάκια μᾶς; Τί ἔκαναν ὅλη
αὐτὴ τὴν ὥρα; Οἱ οὐρίτσες τους πηγαίνανε νὰ
σπάσουν δέρνοντας ἀκατάπαυστα τὸν ἀέρα. Καὶ
στὸ μεταξύ ὅλο καὶ προσπαθοῦσαν μὲ πηδήματα
ν' ἀγκαλιάσουν τὰ δυὸ ἀγαπητὰ τους πρόσωπα,
— πού τὰ εἶχαν γνωρίσει τότε μέσα στὸν «Κύκνο», —
μὰ ὁ Ματτίας τὰ συγκρατοῦσε δυνατά. Ὡσπου
ἤρθε κι αὐτῶν ἡ σειρὰ. Καὶ ἡ μαμά μου κι ὁ Ἀρ-
θούρος, πού τόσο διασκεδάζαν τότε κάθε μέρα μὲ
τὶς παραστασοῦλες τους, ἔσκυψαν καὶ τοὺς εἶπαν
μερικὰ γλυκόλογα, τοὺς ἔδωσαν τὸ χέρι καὶ τὰ
σκυλάκια μᾶς ἀπάντησαν μὲ μιὰν εὐγενέστατη χει-
ραφία, ὅπως ἔκαναν
στὶς κωμωδίες τους. Ὑ-
στερα ὁ Ἀρθούρος ἔ-
παιξε λίγο μαζί τους,
κ' ἐτσι δέν ἔμειναν πα-
ραπονεμένα.

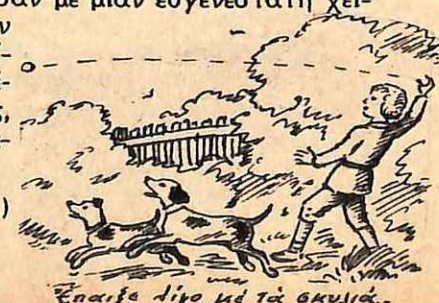
Διασκευὴ Β. (Συνεχίζεται)



Μαμά μου!



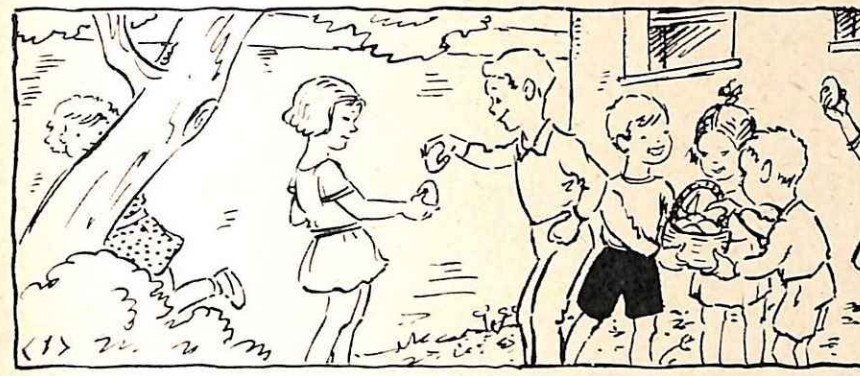
Με μιὰ χειραφία!



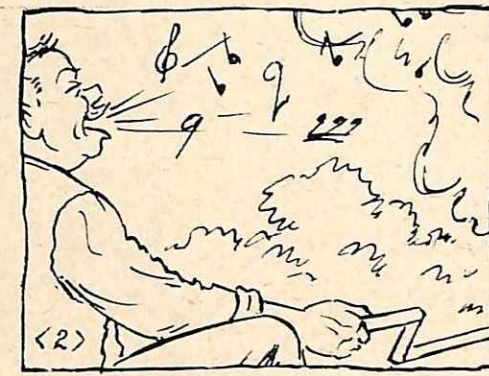
Ἐπαιξε λίγο μὲ τὰ σκυλιὰ.

Ἐνῶ ψήνεται τ' ἄρνι

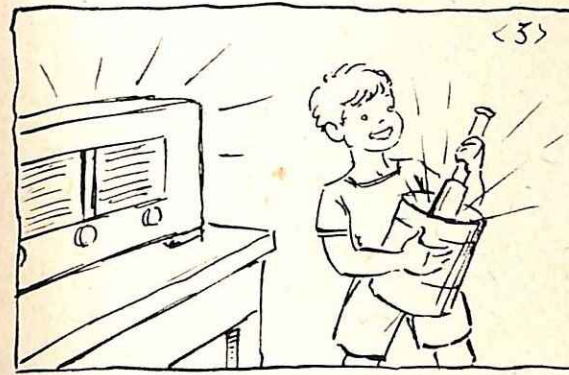
Στίχοι, σκίτσα Α.Β.



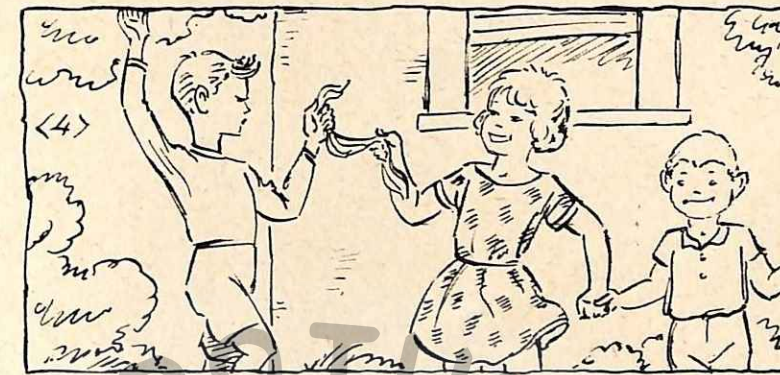
— Χριστὸς ἀνέστη! Χτύπα το. — (Τσάφ...) — Ἀληθῶς ἀνέστη! Ὁ κύρ Λευτέρης κάθεται μὲς στὴ βοή ἐκεῖνη
φώναζε ὁ Κώστας στὴ Φωφὸν κ' ἡ Ρούλα στὸν Ὁσέστη.
Ἔτσι, πὺν λές, φωνάζοντας ἐτσούγκριζαν τ' ἀγὰ τους
δέκα παιδιὰ μὲς στὴν ἀλλή,
πού τὰ προσκάλεσε ἡ Λιλή,
ἡ συμπαθήτριά τους.



καὶ μὲ μεγάλη ὑπομονὴ
γυρᾷ τὴ σούβλα μὲ τ' ἄρνι,
κι ὅλο μὲ γέλια καὶ χαρὰ
τραγουδῶν λείει στὴ σειρὰ
καὶ γύρω κέφι δίνει!



Τὸ ραδιόφωνο χοροὺς ἀράδα τραγουδεῖ.
Μ' αὐτὸ δὲ φτάνει στὸ Λελέ—ποῦναι σ' αὐτὰ ξεφτεροί—
καὶ στὴν κονζίνα τρέχει εὐθὺς, ἀρπάζει τὸ γουδι
κι ἀρχίζει μέσα νὰ χτυπᾷ ντὰπ-ντοῦπ τὸ γουδοχερί!



Σὲ λίγο ἀρχίζει κι ὁ σνοτός.
Νά, ὁ Ντιντὴς τὸν σέρνει
κι ὅλο πηδᾷ χαλαρωτός
καὶ τὸν ἀέρα δέφνει!...



Ξάφνου στὴ μέση τῆς ἀλλῆς, πάνω στὶς ἄσπρες πλάκες,
σὰν πύραυλοι ἀτομικοὶ βορνοῦν πέντ' ἔξη στοάδες.
Κι ὁ γάτος, πὺν ἔνιχε ἐκεῖνὰ, τόσο πολὺ ξαφνιάζεται,
πού δίνει μιὰ, πηδᾷ ψηλά, καὶ πέφτοντας ἀρπάζεται
ἀπὸ τῆς θείτσας τὰ μαλλιά, πὺν ξέφρενη στοιγγλίζει,
κι ὅλη ἡ ἀλλή ἀπ' τὸν τρόμο τῆς «βοήθειας» ξεφωνίζει...



Ὅπως ζημιὰ δέν ἔγινε στὴς θείτσας τὸ κεφάλι.
Κ' ἐτσι μεμιάς ὅλη ἡ ἀλλή, μικροῦλια καὶ μεγάλοι
τὰ γέλια ξαγαλίζοντε
καὶ μὲ χαρούμενη καρδιά πάλι τ' ἀγὰ τραγουδοῦντε!
— Σὺ φuge ὁ τρόμος, Λέλα μου! — Ξετοῦμαζες, Ὁσέστη!
— Χριστὸς ἀνέστη, θεῖε μου. — Ναί, ἀληθῶς ἀνέστη!...



ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ, ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε. ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΑΡ. 7 - ΑΘΗΝΑΙ



Δώστε μας βιβλία
δώστε μας φτερά!

Δώστε μας βιβλία
δώστε μας χαρά!



ΒΙΒΛΙΑ - ΔΩΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» ΚΟΡΑΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 222.846

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ • ΟΙ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΠΟΥ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΗΛΙΚΙΕΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΝΕΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΓΕΝΙΚΟ ΚΑΤΑΛΟΓΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ